

עיר וקדיש מזו שמיא נחית

טל תשבת מפני זרעו

ספר
טהרת הזהר

בזהר דא יפקון מן גלותא ברחמי

והמשכילים יזהרו כלזהר הרקיע

חוברת מספר 52

תמוז תשע"ד - עיה"ק בית שמש תובב"א

תוכן הענינים

א	על ידי לימוד הזוהר הקדוש המחולק לתתק"ס קונטרסים נגיע לאלף סיומים בכל יום ויום
ב	הקדוש ברוך הוא קרא בשמות משה ורבי שמעון בן יוחאי
ב	משה רבינו ורבי שמעון בן יוחאי נקראו "סיני"
ג	משה רבינו ורבי שמעון בן יוחאי מנעו פרעניות מן העולם
ד	כשאומרים לשון האדרא "אתער" מיד בא הרשב"י ויושב בינינו
ד	להתאחד בלימוד הקדוש הזה - וכך נזכה לגאולה האמיתית
ה	ה' יתברך מחפה לנו שנלמד את תורת הרשב"י כאיש אחד בלב אחד כדי שיחוש לגאלנו
ה	ספר הזוהר המחולק ל-960 קונטרסים 30 קונטרסים ב-32 קפסאות
ו	וידע כל פעול, כי אתה פעלתו, ויבין כל יצור, כי אתה יצרתו וכו'
ז	משה הוא גואל ראשון והוא גואל אחרון
ז	כוחו של המלך המצפה, שילה שמו, הוא בחינת עסק התורה שיתעסקו ישראל ביניה של תורה
ח	ויהי אחרי מות משה עבד ה'
יא	לך כנוס את כל היהודים ואל תאכלו ואל תשתו שלשת ימים
יב	האוכל מאכלות אסורות יוצא מרשות הקדושה
יג	שבועים אלף איש כפרו בתחת המתים בגלל שאכלו ונתפטמו במאכלות אסורות
יד	דבר הזה החריב את ביתנו, והשכינה עדין בגלות בעווננו
טו	הצדיק הקדוש רבי נתן אדלער זי"ע במלחמתו הגדולה להביא משיח
טו	הבעל שם טוב הקדוש זי"ע שומע במתיבתא דרקיע ש"מקוה" ש'חיטה וע'ירוב הם יסודי הדת
יט	באותו המקום שהיה השחיתות של הבהמות היה אחר כך מחנה ההשמדה
כז	הרב מוריד חלב דאורייתא בהתנדבות
כז	אכילת חלב מביא את האדם לכפר באלקי ישראל כמו שראינו אצל שבתי צבי ימח שמו וזכרו
כח	הרבנות מגלה על אטליז בחיפה שלערך 30 שנה קנו הפשר מהערבים
כח	רב מאריך ישראל בודק 21 בתי שחיטה וכלם נבלות וטרפות
ל	כי משמש בעשרה לשונות
לא	מסמ 5717 - ברוך מרדכי מייזליש שליט"א
לא	"להשבית עצת המן עמלק אשר קרף בדרך" בגימטריא (2689) כמנין "אמר רבא מיחייב איניש לבסומי
לג	בפוריא עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי"
לג	מי יאכילנו בשר - סודות חדשים שנתגלו - הבית ישראל זי"ע מציל את אחינו בני ישראל בארצות
לג	הברית מאכילת חלב דאורייתא. מכתב שנתקבל מהגה"צ רבי משה אליעזר פאפער
לד	מכתב לכ"ק אדמו"ר מקאשוי שליט"א
מ	האמוראים הקדושים על ימי הגאולה, והסתרת פנים
מא	כמו ביציאת מצרים בן בביאת המשיח, רק זה שיראת ה' בלבו יזכה להיות בין הזוכים
מא	משה רבנו בא בגלגול אחת לחמשים שנה, כדי שלא יטעו הערב רב את ישראל
מז	מעשה נורא בהשגחה פרטית
מט	העברה הראשונה היתה מאכלות אסורות שהנחש פתה את חוה לאכול מעץ הדעת, ומזה נגזר מיתה בעולם
נב	תלית עשרת בני המן בפעם השניה - סוד הגלגול
נג	נבואה במגלת אסתר - משפטי ניניברג

ספר טהרת הזוהר

דְּרָשָׁה מִכֶּ"ק אֲדַמּוּ"ר מֵהָאֲלָמִין שְׁלִיט"א בַּעִיָּה"ק "נִצְרַת עֲלִית" ת"ו
ז' אָדָר ב' תשע"א לפ"ק

עַל יְדֵי לְיַמּוּד הַזּוּהַר הַקְּדוּשׁ הַמְּחֻוֹלָק לַתַּתְק"ס קוֹנְטְרָסִים נִגְיַע לְאַלְף
סִיּוּמִים בְּכָל יוֹם וְיוֹם

חֲלָקִים נִבְחָרִים מֵהַדְּרָשָׁה

בְּרוּכִים הַבָּאִים בְּשֵׁם ה'.

בְּרִשׁוֹת הָרַב שְׁלִיט"א הָרַב הַחֲסִיד רַבִּי יִשְׁעִיָּהוּ הַרְצֵל שְׁלִיט"א מְרָא דְאַתְרָא
דְּהַעִיר נִצְרַת עֲלִית, וּבְרִשׁוֹת הָרַב"ג רַבִּי אֱלִיהוּ מִמֶּן רֹאשׁ מוֹסְדוֹת
תּוֹרַת אַבְרָהָם, וְרַבָּנִים חֲשׁוּבִים רֹאשֵׁי הַקְּהָלָה וְכָל הַקְּהָל הַקְּדוּשׁ הַזֶּה.

הָרַב שְׁלִיט"א בְּקֶשׁ מִמֶּנִּי שָׂאֲגִיד דְּבָרֵי בְּרָכָה וְחִזּוּק וּמוֹסֵר, חֲשַׁבְתִּי לְעֲצָמִי
הָאֵם אָנִי רָאוּי לֹאמַר דְּבָרֵי מוֹסֵר לְאַנְשִׁים צְדִיקִים כְּאֵלוֹ שְׁיִושְׁבֵי
בְּנִצְרַת עֲלִית גּוֹרְסִים וְלוֹמְדִים זֹה"ק תְּמִידִים כְּסֻדְרָן?

אֲבָל אִם מִבְּקֶשֶׁיךָ מִמֶּנִּי כֹּל כֶּךָ הִיָּה קֶשֶׁה לִי לְסַרְב.

עַל כֵּן הַחֲלַטְתִּי שְׂאוּמֵר לְעֲצָמֵי דְבָרֵי מוֹסֵר בְּקוֹל, וְשָׂאֵר אֲנָשִׁים גַּם כֵּן יִשְׁמְעוּ.
אֲנַחְנוּ עוֹמְדִים כְּעַת בְּז' אָדָר ב', יוֹם פְּטִירְתוֹ וְלִידְתוֹ שֶׁל מֹשֶׁה רַבֵּינוּ ע"ה,
גְּדוּלְתוֹ שֶׁל מֹשֶׁה רַבֵּנוּ אֵין לְשַׁעַר וּגְדוּלָה מֵהַשְּׁגָתָנוּ וְלֹא קֵם בִּישְׂרָאֵל
כְּמֹשֶׁה עוֹד. וְהוּא נִשְׁמַת הַרְשָׁב"י כְּמוֹ שֶׁכָּתַב הַמַּגְלָה עֲמֻקּוֹת, (אופנים, אופן ע'):
רָאָה מֹשֶׁה מֵהַ שְׁיִתְקֵן רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי שֶׁהָיָה נִיצוּץ שֶׁלּוֹ מְזֻמָּנָא תְּנִינָא
דְּסָלִיק מִשָּׁה לְהַר כּו', וְזֶה סוּד פְּסוּק עֲלִית לְמָרוּם שְׁבִיתָ שְׁב"י נוֹטְרִיקוֹן
שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי שֶׁהוּא בְּזֻמָּנָא תְּנִינָא דְסָלִיק לְהַר, עכ"ל.

נתחיל בדברי התקוני זהר (דף קי"א): אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן^[א]: חֲבָרִים, בּוֹדָאֵי שְׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא הַסְּכִים עִמָּנוּ, שְׁעֲלוּנִים וְתַחְתּוּנִים לְהִיּוֹת עִמָּנוּ בַּחֲבוּר הַזֶּה, אֲשֶׁרִי הַדּוֹר שְׁזֵה הַתְּגָלָה בּוֹ, שְׁעַתִּיד כָּל זֶה לְהַתְּחַדֵּשׁ עַל יְדֵי מֹשֶׁה בְּסוֹף הַיָּמִים בְּדוֹר הָאַחֲרוֹן, לְקַיֵּם אֶת הַכְּתוּב מִ"ה שִׁיְהִי ה' וְאֵל שִׁיְהִי, וְבוֹ מִמְּכוֹן שִׁבְתּוֹ ה' שְׂגִיחַ, אֲשֶׁרִי הָעַם שְׁכָכָה לוֹ בְּגִימְטְרִיא מִשָּׁה, אֲשֶׁרִי הָעַם שִׁיְהוּ"ה אֱלֹהֵינוּ, שְׁעֲלִינוּ נֹאמַר דּוֹר הַלֶּךְ וְדוֹר בָּא, וְאִין דּוֹר פְּחוּת מִשְׁשִׁים רְבוּא, וְעֲלִינוּ נֹאמַר דְּבַר צְוָה לְאַלְף דּוֹר, וְהַתְּפַשְׁטוּתוֹ הִיא בְּכָל דּוֹר וְדוֹר וּבְכָל צְדִיק וְחָכָם שְׁמַתְעַסֵּק בַּתּוֹרָה, עַד שְׁשִׁים רְבוּא, לְהַשְׁלִים אֶת כָּלֵם מֵהַפָּגָם שְׁלָהֶם, וְסוּד הַדְּבַר - וְהוּא מְחַלְל מִפְּשָׁעֵינוּ, שֶׁהוּא שְׁקוּל לְכָלֵם, כְּמוֹ שְׁבִאָרוֹהוּ בְּעֲלֵי הַמִּשְׁנָה, אֲשֶׁה אַחַת יְלָדָה שְׁשִׁים רְבוּא, וּמִיְהוּ? מֹשֶׁה שְׁשְׁקוּל כְּשְׁשִׁים רְבוּא, וּמִשׁוּם זֶה נֹאמַר עֲלֵינוּ דּוֹר הַלֶּךְ (וְדוֹר בָּא), לְאוֹתוֹ הָעוֹלָם, וְדוֹר בָּא הוּא יָבֵא כְּמוֹ מְקַדָּם. (ועיין זוהר בראשית כ"ה ע"א).

הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא קָרָא בְּשֵׁמוֹת מֹשֶׁה וְרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאֵי

טָרָם שְׁנוּלַד מֹשֶׁה רַבִּינוּ, קָרָאוּ הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּשֵׁמוֹ "מֹשֶׁה" (פְּרָקִי דְרַבִּי אֱלִיעֶזֶר פְּרָק ל"ב, וְעַן שֵׁם בְּהַגְהוֹת הַרְד"ל). וְכֵן אֵיתָא בְּזֵהַר הַקְדוּשׁ (חֶלֶק ג' דף ס"א): עַל רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאֵי: רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאֵי, מִן יוֹמָא דְבְרָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֲלֵמָא, הָוֵה אֲוֹדְמָן קָמִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְאֲשַׁתְּכַח עִמִּיהּ. וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא קָרִי לִיהּ בְּשִׁמְיָהּ.

מֹשֶׁה רַבִּינוּ וְרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאֵי נִקְרְאוּ "סִינִי"

לְמֹשֶׁה רַבִּינוּ קָרְאוּ "סִינִי", כְּמוֹ שְׁכַתּוּב בְּזֵהַר (חֶלֶק ג' דף צ"ח: בְּרַעֲיָא מִהִימְנָא): חָדוּ כּוּלְהוּ תַנְאִין וְאַמּוֹרָאִין וְאַמְרֵי מֵאן קָאִים קָמִי סִינִי. וְכֵן קָרְאוּ לְרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאֵי "סִינִי" בְּתַקּוּנֵי זֵהַר. (תַּקּוּן כ"ב דף ס"ג:).

[א] אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן חֲבָרִיא בּוֹדָאֵי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֶסְתַּפֵּם עִמָּנָא, עֲלֵאִין וְתַתְּאִין לְמַהוּי בְּהַאי חֲבוּרָא, זְכָאָה דְרָא דְהַאי אַתְּגַלִּיא בִּיהּ, דְעַתִּיד כּוּלֵי הַאי לְאַתְחַדְשָׁא עַל יְדָא דְמֹשֶׁה בְּסוֹף יוֹמָא בְּדָרָא בְּתַרְאָה, [שְׁעַתִּיד כָּל זֶה לְהַתְּחַדֵּשׁ עַל יְדֵי מֹשֶׁה בְּסוֹף הַיָּמִים בְּדוֹר הָאַחֲרוֹן] לְקַיֵּימָא קָרָא [לְקַיֵּים מַה שְׁכַתּוּב] [קַהֲלַת א ט] מִ"ה שִׁיְהִי ה' וְאֵל שִׁיְהִי. וְבִיהּ (דף קיב ע"א) (תְּהִלִּים ל"ג יד) מִמְּכוֹן שִׁבְתּוֹ ה' שְׂגִיחַ, (שֵׁם קַמַד טו) אֲשֶׁרִי הָעַם שְׁכָכָה לוֹ בְּגִימְטְרִיא מִשָּׁה, אֲשֶׁרִי הָעַם שִׁיְהוּ"ה אֱלֹהֵינוּ, דְעֲלִיָּה אַתְמַר (קַהֲלַת א ד) דּוֹר הַלֶּךְ וְדוֹר בָּא, וְלִית דּוֹר פְּחוּת מִשְׁשִׁים רְבוּא, וְעֲלִיָּה אַתְמַר (תְּהִלִּים קה ה) דְּבַר צְוָה לְאַלְף דּוֹר, וְאַתְפַּשְׁטוּתִיהּ הוּא בְּכָל דְרָא וְדָרָא, בְּכָל צְדִיק וְחָכָם דְמַתְעַסֵּק בְּאוֹרֵי תַא, עַד שְׁתִּין רְבוּא,

נְשִׁיר כְּלָנוּ בַּיַּחַד: סִינֵי סִינֵי לוֹ נִקְרָא, אָרִי שְׂבַח־בוֹרָה, מִמֶּנּוּ תֵצֵא תוֹרָה^[א],
אֲדוֹנָנוּ בַר יוֹחָאי. וְאִמְרַתֶּם כֹּה לַחֲי, רַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי: וְאִמְרַתֶּם
כֹּה לַחֲי, רַבִּי שְׁמַעוֹן צְדִיקָאי:

מִשֶּׁה רַבִּינוּ וְרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי מְנַעוּ פְּרַעַנְיּוֹת מִן הָעוֹלָם

עַל מִשֶּׁה רַבִּינוּ אֵימָר שְׁהַעֲבִיר הַפְּרַעַנְיּוֹת מִלְּבוֹא בְּעוֹלָם. (ויקרא רבה א, ג), וְכֵן
נֶאֱמַר עָלָיו מִשֶּׁה עָמַד בַּפְּרָץ, דְּכַתִּיב וַיֹּאמֶר לְהַשְׁמִידֶם לְוִלֵי מִשֶּׁה בַּחִירוֹ
עָמַד בַּפְּרָץ. (אסתר רבה ו, ב), וְכֵן אֵימָר בְּזוֹהַר: לֹא הָיָה בְּעֶלְמָא בַר נֶשׁ דִּיגִין
עַל דְּרִיָּה כְּמִשֶּׁה דְּאִיהוּ רַעֲיָא מְהִימְנָא. (חלק א' דף ק"ג.) וְכֵן אֵימָר בְּזוֹהַר עַל רַבִּי
שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי שְׁאָמַר: בְּחַיֵּי לֹא יִתֵּיב עֲלֵמָא בְּצַעְרָא, וְלֹא אֵימְרָן בְּדִינָא
דְּלַעֲיָלָא. [בְּחַיֵּי לֹא יֵשֵׁב הָעוֹלָם בְּצַעַר וְלֹא נִדּוֹן בְּדִין שְׁלַמְעֵלָה] (זוהר חלק א'
דף רכ"ה.). - וְעוֹד מְסוּפֵר בְּזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ שֶׁפַּעַם אֶחָד קָטְרַג הַשֵּׁטֶן וְקִבֵּל רְשׁוּת
לְהַחְרִיב אֶת הָעוֹלָם, וְרָאָה הַרְשָׁב"י זִי"ע שֶׁהַחֲשִׁיד הַיּוֹם בְּבַקָּר, הִבִּיט וְרָאָה
אֶת הַסַּמ"ךְ מ"ם, אָמַר לוֹ לָךְ לְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ וְתֹאמַר לוֹ שְׂרַבִּי שְׁמַעוֹן בְּעוֹלָם
וּמִגֵּן עַל הָעוֹלָם, וְלֹא הַסַּמִּים לְלַכֵּת, אָמַר לוֹ אִם אֵין אַתָּה הוֹלֵךְ אֲנִי מְבַטֵּל
אוֹתָךְ לְגַמְרִי, מִיַּד הַלֵּךְ לִפְנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְאָמַר לוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
מַה? אַתָּה לֹא יוֹדֵעַ בְּוֹדָאי שֶׁהַרְשָׁב"י יְכוֹל לְהִגֵּן עַל הָעוֹלָם כּוֹלוֹ וְלְהַצִּילוֹ?
וְעַכְשָׁיו נִסְפֵר עַל הַתְּכַנִּית הַחֲדָשָׁה הָעוֹלָמִית שְׁבוּדָאי יְבִיא מֵהַר אֶת
הַגְּאוּלָּה הַשְּׁלִימָה בְּמַהְרָה בְּיַמֵּינוּ אָמֵן וְאָמֵן.

יִשְׂרָאֵל הַקְּדוֹשִׁים וְהַטְּהוֹרִים הִמָּה כְּלוּלִים כָּל שְׁשִׁים רַבּוֹא נְשָׁמוֹת בְּתוֹךְ
סֵפֶר הַזוֹהַר^ק, כְּדַכְּתַב רַבִּינוּ הַקְּדוֹשׁ הַרְמַח"ל זִי"ע בְּאַגְרוֹתָיו. וְלָכֵן
כָּל אֶחָד יִטְמִין עֲצָמוֹ בְּסֵפֶר הַזוֹהַר הַק' בְּמִיחָד בְּדוֹרָנוּ דְּרָא בְּתַרְאָה [דוֹר
אַחֲרוֹן]. וּבְזוֹהַר (זוהר חלק ג' דף קנ"ג) בְּרַעֲיָא מְהִימְנָא כְּתַב דְּהוּא "תִּיבַת נַח"
שְׁמַצִּיל מִפְּנֵי הַמְּבוּל הַנּוֹרָא. וְלָזֶה תִּקַּן הַרְמַח"ל זִי"ע דִּיקְבְּצוּ אֶת כָּל יִשְׂרָאֵל
לְלַמּוֹד זוֹהַר^ק וּבְזֶה יִתְבַטְּלוּ כָּל הַגְּזוֹרוֹת - וַיִּצְמְחוּ הַיְשׁוּעוֹת בְּצִמְחַת קַרְן דְּדוֹר
בְּמַהְרָה (ועי' בְּסֵפֶר זְכוּתָא דְרַשְׁב"י).

לְאִשְׁלָמָא לְכֻלְהוּ מִפְּגִימוֹ דְּלַהוֹן, וְרָזָא דְמַלְכָּה (ישעיה נג ה) וְהוּא מְחוּלָּל מִפְּשַׁעֵנוּ, דְּאִיהוּ
שְׁקִיל לְכֻלְהוּ, כְּמָה דְּאוּקְמוּהָ מֵאֲרִי מִתְנִיתִין אִשָּׁה אַחַת יְלָדָה שְׁשִׁים רַבּוֹא, וּמִנּוּ מִשֶּׁה
דְּשְׁקִיל כְּשְׁשִׁים רַבּוֹא, וּבְגִין דָּא אִתְמַר עֲלֵיהּ דוֹר הוֹלֵךְ (דוֹר בָּא) לְהַהוּא עֲלֵמָא, וְדוֹר בָּא
אִיהוּ יִתֵּי כְּמַלְקָדְמִין.

[ב] בְּזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ פִּרְשַׁת פִּנְחָס: אִמְרוּ הַתְּנָאִים לְרַשְׁב"י אֵלוֹ לֹא נָתַן לָנוּ הַקַּב"ה אֶת
הַתּוֹרָה אֲלֵא נָתַן לָנוּ אֶת הַרְשָׁב"י דִּינּוּ. וְזֶה פִּירוּשׁ מִמֶּנּוּ תֵצֵא תוֹרָה.

כְּתַב בְּשָׂרֵי חֲמַד (מערכת מ' סוף כָּלל קצ"ח) וז"ל: **מְצוּה שְׁעוֹשִׁים אוֹתָהּ הִרְבֵּה בְּנֵי אָדָם בְּשִׁתְּפוֹת, כָּל אֶחָד נוֹטֵל שְׂכָר כְּאִילוֹ עֲשָׂאָה כּוֹלָה לְבָדוֹ, וּמִטַּעַם זֶה נוֹהֲגִים כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת חִבּוּרַת ש"ס וּמְחַלְקִים הַש"ס בֵּין כִּמָּה בְּנֵי אָדָם, שְׂכָל אֶחָד לִוְקַח מִסְכַּת אַחַת, וְעוֹשִׁים סִיּוּם פַּעַם אַחַת בְּשָׁנָה, וְכֵן חִבּוּרוֹת שֶׁחֲלָקוּ בִּינֵיהֶם לְלִמּוּד סֵדֶר מְשֻׁנָּיוֹת, וְשׁוֹרַת הַדִּין נוֹתְנַת שֵׁיטוּל כָּל אֶחָד וְאֶחָד שְׂכָר כְּאִילוֹ לְמַד הַש"ס כּוֹלוֹ, עַכ"ל. הַלּוּמְדִים בַּחִבּוּרָה כָּל אֶחָד כִּמָּה דְקוֹת וּמִשְׁתַּתְּפִים וּמִתְאַחֲדִים בְּרִצּוֹנָם, עוֹלָה לָהֶם לְכוֹלֵם שְׁלִמְדוֹ כָּל הַזוּה"ק, וְכֵךְ נוֹכַל בְּשִׁבְעַ דְקוֹת לַעֲשׂוֹת סִיּוּמֵי זוּהַר לְאַלְפִים, וְיִתְקַיֵּים בְּנֵי דְבָרֵי הַנְּבִיא יִשְׁעִיָּה (פָּרָק ס' כ"ב) "הַקְטֹן יִהְיֶה לְאַלְף" שֶׁאֶפִּילוֹ בְּדוֹרְנוֹ הַנְּמוּךְ - יוֹכַל לְהַחֲשֵׁב לְשֵׁר הָאֲלֶף, שְׁסִיּוּם כָּל הַזוּה"ק, וּבִפְלֵא יוֹעֵץ (עֲרֵךְ רַבִּים) כְּתַב: וְכִמָּה מַעֲלוֹת טוֹבוֹת לְתוֹרָה דְרַבִּים וְתַפְלָה דְרַבִּים וְכָל מְצוּהַ הַנַּעֲשִׂית בְּרַבִּים, הִנֵּה כִּי כֵן רְאוּי לְכָל אָדָם לְהִתְחַבֵּר עִם יְרֵאֵי ה' וְחוֹשְׁבֵי שְׁמוֹ וְלִקְיִים מֵאֲמַר דְּוֹד הַמְּלֶךְ ע"ה (תְּהִילִים קי"ט ס"ג) "חֲבֵר אֲנִי לְכָל אֲשֶׁר יִרְאוּךְ", עַכ"ל.**

כְּשֶׁאוֹמְרִים לְשׁוֹן הָאֲדָרָא "אֲתַעֲטֵר" מִיַּד בַּא הַרְשָׁב"י וְיוֹשֵׁב בֵּינֵינוּ

כְּתַב הַמְּקוּבֵל הַקְּדוֹשׁ רַבִּי אַבְרָהָם אֲזוּלָאֵי זִיַּע"א זְקֵנוֹ שֶׁל הַחִיד"א בְּשֵׁם הַמְּקוּבֵל הַרַב אַבְרָהָם גְּלָאֲנִטִי זי"ע, בְּסִפְרוֹ "אוֹר הַחֲמָה" עַל ה"אֲדָרָא דְמִשְׁכְּנָא" (שֶׁבְפָרְשַׁת מִשְׁפָּטִים דִּף קכ"ג ע"ב), וְזֶה לְשׁוֹן קִדְשׁוֹ: אֶפִּילוֹ עוֹד הַיּוֹם אַחַר שֶׁנִּפְטַר רַשְׁב"י מִבֵּינֵינוּ, כָּל זְמַן שֶׁאֲנִי עוֹסְקִים בְּדְבָרֵי הָאֲדָרָא, "אֲתַעֲטֵר", בַּא רַבִּי שְׁמַעוֹן מַעֲטַר כְּמֶלֶךְ בְּעִטְרוֹתָיו בְּרֵאשׁ, וְיוֹשֵׁב בְּגוֹוֹן, עַכ"ל. הָאֵם יֵשׁ שְׁמַחָה גְּדוּלָה מְזוּ, עַל כֵּן רְאוּי לַעֲשׂוֹת סְעוּדַת מְצוּהַ. וּבְוֹדָאֵי כְּאֲשֶׁר יִבְקַשׁ וְיִתְפַּלֵּל בְּזִכּוֹת הַרְשָׁב"י תִּתְקַבַּל תַּפְלָתוֹ וְתַעֲשֶׂה בְקִשְׁתּוֹ.

לְהִתְאַחֵד בְּלִמּוּד הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה - וְכֵךְ נִזְכֵּה לְגֵאוּלָּה הָאֲמִיתִית

וּבְזוּה"ק קְרָאוּ לְמִי שְׁלֵא לּוּמַד סוּדוֹת הַתּוֹרָה וְלִכְלַל הַפְּחוֹת לִימּוּד בְּקִרְיָאָה זוּה"ק, עִם הָאֲרִץ, וּבְגִלְלוֹ מִתְעַכֵּב הַגְּאוּלָּה רַח"ל. עַל כֵּן כּוֹלְנוֹ צְרִיכִים לְהִתְחַזֵּק וְלְהִתְאַחֵד בְּלִימּוּד הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה. וּבְרוּךְ ה' שֶׁזְּכִינוּ בְּדוֹרְנוֹ לְהִתְחַבֵּר כָּלל יִשְׂרָאֵל עִם "מַפְעַל הַזוּהַר הָעוֹלָמִי" הָעוֹבֵד לְלֵא לְאוֹת לְלֵא מְטוֹרוֹת רוּחַ, וְלוֹקַח עַל שְׁכֵמוֹ מִשָּׂא וְעוֹל הַחוּבוֹת לְמַעַן הָקִים הַשְּׁכִינָה הַקְּדוּשָׁה וְלִשְׁמַח לְאַבִּינוֹ שְׁבִשְׁמִים - עַל כֵּן אַחִי! כָּל אֶחָד יְכַלֵּל בְּלִימּוּד הַנִּשְׁגָּב הַזֶּה לְמַעַן פְּדוּת הַשְּׁכִינָה הַקְּדוּשָׁה וְלְמַעַן פְּדוּת נַפְשֵׁנוֹ וּפְדוּת עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּקִרְוֹב בְּיַמֵּינוֹ בְּרַחֲמִים, אֲכִי"ר.

ובזוהר (ויקרא פא עא) כתוב על הפסוק "והוא באחד ומי ישיבנו", והלא אחד לא יאמר אלא באחד, כלומר והוא יתברך שורה בבני ישראל באחדות, ואז אין מי שישבינו ויסלקנו מעליהם כמו שאמרו (בראשית רבה לח), חבור עצבים אפרים הנח לו (הושע פרק ד יז), אבל חלק לבם עתה יאשמו, הכוונה שאם הם חלוקים בלבותם אז הקב"ה מסתפל לאשמותם רח"ל. - ובפחיד"א (בספרו "חדרי בטן" דרוש לפרשת זכור) כתב: דאחדות סבת קיום הדת, והיא אבן יקרה יסוד מוסד ישראל ויסוד הגאולה, עכ"ל.

ה' יתברך מחכה לנו שנלמד את תורת הרשב"י כאיש אחד בלב אחד פדי שיחוש לגאלנו

בשיר השירים (פ' ב, ח-י): קול דודי הנה זה בא מדלג על ההרים מקפץ על הגבעות: דומה דודי לצבי או לעפר האילים הנה זה עומד אחר כתלנו משגיח מן החלונות מציץ מן החרפים: ענה דודי ואמר לי קומי לך רעיתי יפתי ולכי לך. - בואו ונצא לקבל פני משיח צדקינו ברחמים - בספרא דא יפקון מן גלותא ברחמי (זוה"ק).

ספר הזוהר המחולק ל-960 קונטרסים 30 קונטרסים ב-32 קפסאות, וכך בכמה דקות יוכלו כל ישראל כאיש אחד בלב אחד לסיים את כל הזוה"ק אלפי פעמים. וכל אחד שלומד, מצטרף עם הכלל ומסיים יחדיו, ונחשב לכל אחד ואחד כאילו סיים כל הזוה"ק

אמרו חז"ל לא נתנה תורה אלא לאוכלי המן!!! (רש"י דברי הימים ב' ל"א ד') - ובזוהר הקדוש (פרשת בשלח דף סב), כתוב מה מיוחד באוכלי המן? שכאשר אכלו את המן היה מתברך במעים וקבלו אור רוחני וראו מה שלמעלה וזכו לחכמה עליונה. ועל זה נקראו דור דעה, והם היו בני האמונה ולהם נתנה התורה להסתכל בה בפנימיותה ולדעת דרכיה. - רואים מהזוהר הקדוש שעקר נתינת התורה נתנה לאלו שלומדים את סודותיה. - ובאור החיים הקדוש פרשת ויחי (מט יא), כתב: שכחו של הגואל העצום מלך המשיח הוא שצריך שיתעסקו ישראל ביניה של תורה, ובאור הדברים שילמדו את פנימיות התורה שזה יינה של תורה (גם יין גימטריה "סוד").

על פן אחי ורעי בואו ונחיש הגאולה בלמדנו זוהר הקדוש באחדות כל ל"ב [32] ישראל, על ידי כמה אופנים: א. כל אחד יקח קפסה שיש בה 30 חלקים של הזוה"ק והמחולק לתתק"ס חלקים (960), וילמד קונטרס אחד

בְּכֹל יוֹם כְּשֶׁבַע דְּקוֹת [בְּמִשְׁךְ חוֹדֶשׁ יָמִים] עִם עוֹד 31 שָׁהֵם בְּיַחַד ל"ב [32] אִישׁ, מְסִימִים אֶת כָּל הַזּוּהָ"ק בַּחוֹדֶשׁ, וְזֶה אֶפְשָׁר בְּקִלּוֹת, וּבְכֶךְ יְסִימוּ וְיַחְדְּיוּ אֶת הַזּוּהָ"ק בְּכָל חוֹדֶשׁ. - ב. כָּל אֶחָד יַחְלֵק לְחֻבְרָיו חוֹבֶרֶת אֶחָד בְּסֶךְ הַכֹּל לְחֵלֶק ל-30 אִישׁ [שְׁזֶה לֹא קָשָׁה], וּבְכֶךְ יוֹכְפְלוּ זְכוּיֹתָיו לְאֲלָפִים וְלִרְבֻבוֹת, וּיְכַבֵּר הוֹבְאוּ דְבָרֵי הַזּוּהָ"ק בְּפִרְשֵׁת תְּרוּמָה [קכ"ח ע"ב], מְגִדֵּל מִעֵלֶת "מְזוּפָה הָרַבִּים", וְכֹל ל"ב יְהוּדִים [32] שִׁיעֲשׂוּ בֵּן מְסִימִים אֶת כָּל הַזּוּהָ"ק. - ג. לְחֵלֶק ל"ב [32] בְּתֵי מְדֻרָשׁ, וְשֵׁם אַחֲרֵי הַתְּפִילָה, [ג' פְּעָמִים בְּיוֹם], יִלְמְדוּ כְּשֶׁבַע דְּקוֹת [7] צְבוּר שֶׁל 30 אִישׁ, וְכֶךְ יְסִימוּ אֶת כָּל הַזּוּהָ"ק כְּמָה פְּעָמִים בְּיוֹם. - בְּיַדְנֵנו הַדְּבָר לְהַחִישׁ אֶת הַגְּאוּלָּה - וְלִזְכוּת לְקַבֵּל פְּנֵי מְשִׁיחַ צְדָקָנוּ בְּקֶרֶב בְּרַחֲמִים. - לְפָרְטִים: 0548-436784

לְהוֹי יָדוּעַ שְׁכָל הַמְּסִימִים אֶת סֵפֶר הַזּוּהָר הַקְּדוֹשׁ בְּבַחֲיִנַת כְּנִישְׁתָּא חֲדָא" (זוה"ק) הֵם בְּבַחֲיִנַת "אֵלֶף הַמְּגִן תְּלוּי עֲלָיו כָּל שְׁלֹטֵי הַגְּבוּרִים" (שִׁיר הַשִּׁירִים ד, ד), - עֲלֵיהֶם תְּלוּי וְעוֹמֵד הַצֵּלֶת כָּלֵל יִשְׂרָאֵל, "כָּל שְׁלֹטֵי הַגְּבוּרִים" וְהֵם שׁוֹלְטִים עַל הַגְּבוּרוֹת וּמְמַתְקִים אוֹתָם, וּמִיד בָּאָה הַגְּאוּלָּה בְּב"א.

וְיָדַע כָּל פְּעוּל, כִּי אֶתָּה פְּעַלְתָּנוּ, וְיָבִין כָּל יְצוּר, כִּי אֶתָּה יְצַרְתָּנוּ, וְיֹאמֶר כָּל אֲשֶׁר נִשְׁמָה בְּאִפּוֹ. ה' אֱלֹקֵי יִשְׂרָאֵל מְלֹךְ וּמְלֻכוֹתוֹ בְּכָל מְשָׁלָה אָמַר הַנְּבִיא (חֲבַקּוּק פָּרַק ג' ו') "עֲמַד וְיִמְדַד אֶרֶץ רְאָה וְיִתֵּר גּוֹיִם וְיִתְפַּצְצוּ הָרָרִי עַד שָׁחוּ גְבָעוֹת עוֹלָם הִלִּיכוֹת עוֹלָם לוֹ". "עֲמַד" פִּירוּשׁ הַמְּלָכִים: אֶת שִׁיעֲמַד הָעֵז הַהוּא וְיִתְעוֹרֵר לְהִנְהִיג הַנְּהַגָה נְסִית בְּהַשְׁגָּחָה גְלוּיָהּ, "הִלִּיכוֹת עוֹלָם לוֹ" פִּרְשׁ רַש"י: הִרְאָה לָהֶם שְׁכָל מְהֻלְכוֹ שֶׁל עוֹלָם שְׁלוֹ הוּא.

כָּל הָעוֹלָם מִתְהַפֵּף, שְׁלִיטִים נוֹפְלִים וּמְהוּמוֹת בְּכָל הַמְּדִינוֹת, וְאִישׁ אֵינוֹ יוֹדֵעַ מַה יֵּלֵד יוֹם, לְפָנָיו שְׁבוּעַת הַיָּהּ רְעִידַת אֲדָמָה נוֹרָאָה בְּנֵי זֵילָנְד, וְהַשְּׁבוּעַת הַיָּהּ רְעִידַת אֲדָמָה גַם בְּסִין, וּבְלִיל שִׁישֵׁי הַיָּתֶה רְעִידַת אֲדָמָה בִּיפֶן בֵּין הַקְּשׁוֹת בְּיוֹתֵר שֶׁהָיוּ בְּעוֹלָם, 9 בְּסֵלֶם רִיכְטֵר, וְכֹל הָעוֹלָם הַזּוֹדְעוֹעַ וְזוֹ וְנִתֵּר מִמְּקוֹמוֹ וְגַם הַשְּׁעוֹן הַשְּׁתַנָּה, וְעוֹד יֵשׁ סִפְנָה מְזוּהוּם מְאַרְבָּעָה כּוּרִים אֲטוּמִים שְׁעוֹמְדִים לְהַתְּפוּצֵץ וְכֹל הָעוֹלָם בְּפֶחַד, וְיִדוּעַ דְּבָרֵי הַחֲפִיץ חַיִּים שֶׁהַכֹּל לְעוֹרֵר אֶת עַם יִשְׂרָאֵל, וְלְהַכִּין אוֹתָנוּ לְגְּאוּלָּה הַשְּׁלִימָה, וְהַכֹּל כְּדֵי "וְיָדַע כָּל פְּעוּל, כִּי אֶתָּה פְּעַלְתָּנוּ, וְיָבִין כָּל יְצוּר, כִּי אֶתָּה יְצַרְתָּנוּ, וְיֹאמֶר כָּל אֲשֶׁר נִשְׁמָה בְּאִפּוֹ. ה' אֱלֹקֵי יִשְׂרָאֵל מְלֹךְ וּמְלֻכוֹתוֹ בְּכָל מְשָׁלָה". - וְשְׁמוּעָה נוֹרָאָה שְׁמַעְנוּ מַה שֶׁקָּרָה בְּיִשׁוּב אֵיתָמָר בְּלִיל שְׁבַת קוֹדֶשׁ שְׁנִרְצָחוּ 5 נְפֻשׁוֹת רַח"ל. וְכֹל לֵב יְזוּעַ וְכֹל עֵינַי תְּדַמַּע, אִף צְרִיכִים וּמְכַרְחִים לְדַעַת מַה כְּתוּב בַּתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה עַל כָּךְ.

כתב באור החיים הקדוש: (בפרשת ויחי פרק מט פסוק יא) על הפסוק: "אסרי לגפן עירה"^[ג] ולשרקה בני אתנו כבס ביין לכשו וברם ענבים סותה", וזל"ק: וכנגד גאולה השניה בעזר השם שתהיה בימינו אמר: ולשרקה, פירוש בעת אשר ישרק ה' דכתיב (זכריה י"ח) אֲשֶׁרֶקָה לָהֶם וְאֶקְבָּצֵם, ... אֲבָל לְעֵתִיד לְבֹא בְעֹזֵר הַשֵּׁם לֹא יִנִּיחַ מִהֶאֱמֹת אִמָּה גְדוּלָה או קטנה שלא תנתן להם [ויכניעם וינערם כמו שנער את מצרים], והוא אומר בני אתונו, פירוש מלכד עירה, אלא גם בני אתונו.

משה הוא גואל ראשון והוא גואל אחרון

ובהמשך כתב... כי הלא ידעת דברי הזוהר הקדוש (שמות ככ) כי משה הוא הגואל אשר גאל את אבותינו הוא יגאל אותנו וישיב בנים לגבולם דכתיב (קהלת א ט) מ'ה ש'היה היא ש'היה, ר"ת "משה", ולא יקשה בעיניך דבר זה באומרך הלא מלך המשיח משבט יהודה מזרעו של דוד המלך ע"ה, ויש אומרים דוד עצמו מלך המשיח דכתיב (יחזקאל לו כד) ועבדי דוד מלך עליהם, כמשמעו, ואם כן היאך אנו אומרים שהוא משה, הבא משבט לוי... יש לך לדעת כי בחינת נשמת משה ע"ה היא כלולה מי"ב שבטי ישראל, כי כל הס' רבוא היו ענפים ע"ה, וענף שבטו של דוד במשה הוא, ולזה תמצאנו בארץ מדבר שהיה מלך וכהן ולוי ונביא וחכם וגבור, שהיה כולל כל הענפים שבקדשה, ולעתיד לבא תתגלה בעולם שרש המלכות שבמשה, שהוא עצמו מלך המשיח, והוא דוד, והוא ינון ושילה.

כוחו של המלך המצפה, שילה שמו, הוא בחינת עסק התורה שיתעסקו ישראל בינה של תורה

כבס ביין וגו' - יתבאר על דרך אומרים ז"ל (בזוהר חדש פרשת בראשית) כי גלות רביעית שבו יגלה הגואל העצום צריך שתהיה ביד ישראל מצות עסק התורה, וזולת זה יתעכב מבוא, ולזה רמז באומרם כבס וגו', פירוש כי כוחו של המלך המצפה, שילה שמו, הוא בחינת עסק התורה שיתעסקו ישראל בינה של תורה, וכעין מה שפרשו (שהש"ר ב') בפסוק הביאני אל בית היין, ואמר כי באמצעותה יהיה לבושו שהוא פנוי למלכות,

[ג] דברי הזוהר הקדוש (ויחי רל"ח ע"א) רבי יוסי אמר "אסרי לגפן עירה" זה מלך המשיח שעתיד למשול על חילות העמים, ועל שרי מעלה הממונים על העמים, עובדי כוכבים ומזלות, שהם הכוח של האומות להתחזק, ועתיד מלך המשיח להתגבר עליהם.

נכון אֵליו לְלוֹבְשׁוֹ... וְאוֹמְרוּ וּבְדָם עֲנָבִים וְגו' - נִתְכוּוֹן לֹמֵר כִּי אִם יִגִיעַ זְמַן הַגְּאוּלָּה וְלֹא יִמָּצֵא יִי, פִּירוּשׁ שְׂאִין בְּנֵי תוֹרָה, תְּהִיָּה הַגְּאוּלָּה בְּאֲמֻצְעוֹת עַל וְתוֹקֵף הַגְּלוּת אֲשֶׁר יִצִּירוּן הָאֲמוֹת לְיִשְׂרָאֵל, כְּאוֹמְרָם ז"ל (סְנֵהֲדָרִין צ:ז) כִּי כְּשִׁיגִיעַ קֶץ הַנְּחֻתָם וְלֹא יִהְיֶה בְּיִשְׂרָאֵל זְכוּת לְגוֹאֲלָם יַעֲמִיד לָהֶם מֶלֶךְ קָשָׁה כְּהֶמֶן וְכו', וְהוּא אוֹמְרוּ וּבְדָם עֲנָבִים, כִּי בְּאֲמֻצְעוֹת הַיְסוּרִין יִזְדַּכְּכוּ הַנְּפִשׁוֹת וְיִתְבַּרְרוּ נִיּוֹצִי הַקְּדוּשָׁה כְּדֶרֶךְ שִׁיתְבַּרְרוּ בְּאֲמֻצְעוֹת בְּחִינַת הַתּוֹרָה, אֲלֹא שְׂזוּ מְלֹאכְתּוֹ נְאֻה וְזוּ מְלֹאכְתּוֹ בְּלִתי נְאֻה... וְאָמַר סוּתָה... וְהַכּוֹוֵנָה בְּזוֹה כִּי הַפֶּרֶשׁ גְּדוּל יִהְיֶה בֵּין אִם תְּהִיָּה הַגְּאוּלָּה בְּאֲמֻצְעוֹת הַתּוֹרָה וְהַמְצִיָּה, אִזּוּ יִגְלֶה בְּגִלּוֹי מְלָכוּת עֲלִיוֹן, לְאִם תְּהִיָּה בְּאֲמֻצְעוֹת הַנְּקֻמָּה אֲשֶׁר תְּהִיָּה בְּיִשְׂרָאֵל יִהְיֶה בְּבַחֲינַת עֲנִי וְרוֹכֵב וְגו' (זְכָרְיָה ט' ט')

וַיְהִי אַחֲרֵי מוֹת מֹשֶׁה עֶבֶד ה'

וְאִיתָא בְּמַסְכַּת תְּמוּרָה (דף ט"ז א'): אָמַר רַב יְהוּדָה אָמַר רַב בְּשַׁעָה שֶׁנִּפְטַר מֹשֶׁה רַבֵּינוּ לָגַן עֶדֶן אָמַר לוֹ לִיהוֹשֻׁעַ שְׂאֵל מִמֶּנִּי כָּל סְפָקוֹת שִׁישׁ לָךְ, אָמַר לוֹ רַבִּי, כָּלוּם הַנְּחֻתִיךָ שְׁעָה אַחַת וְהַלְכְּתִי לְמָקוֹם אַחֵר, לֹא כֶּךָ כְּתַבְתָּ בִּי וּמְשָׁרְתוֹ יְהוֹשֻׁעַ בֶּן נוּן נֶעַר לֹא יִמִּישׁ מִתּוֹךְ הָאֹהֶל, מִיָּד תִּשָּׂש כַּחוֹ שֶׁל יְהוֹשֻׁעַ וְנִשְׁתַּכְּחוּ מִמֶּנּוּ שְׁלֹשׁ מֵאוֹת הַלְּכוֹת, וְנוֹלְדוּ לוֹ שִׁבְעַת מֵאוֹת סְפָקוֹת, וְעַמְדוֹ כָּל יִשְׂרָאֵל לְהַרְגוֹ, אָמַר לוֹ הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לֹמֵר לָךְ אִי אֶפְשָׁר, לָךְ וְטוֹרְדָן בְּמִלְחָמָה, שֶׁנֶּאֱמַר וַיְהִי אַחֲרֵי מוֹת מֹשֶׁה עֶבֶד ה' וַיֹּאמֶר ה' וְגו'.

בְּמַתְנֵיתִין תְּנָא, אֲלֵךְ וְשִׁבְעַת מֵאוֹת קָלִין וְחִמּוּרִין וְגִזְרוֹת שְׁוֹת וְדְקָדוּקֵי סוּפְרִים נִשְׁתַּכְּחוּ בִּימֵי אָבְלוֹ שֶׁל מֹשֶׁה אָמַר רַבִּי אֲבָהוּ אֵף עַל פִּי כֵן הַחֲזִירוֹן עֲתַנִּיאַל כֵּן קִנְזַת מִתּוֹךְ פְּלִפּוּלוֹ שֶׁנֶּאֱמַר וַיִּלְכְּדָה עֲתַנִּיאַל כֵּן קִנְזַת אַחֵי כָּלֵב.

[ד] יש לרמזו דהצדיק הדור נשמת משה מוכיח את ישראל ומצילם ממאכלות אסורות – "וַיְהִי אַחֲרֵי מוֹת מֹשֶׁה עֶבֶד ה'", כאשר נסתלק הצדיק המוכיח מיד חס ושלום נכשלים ולא יודעים הלכות שחיטה וניקור. וזהו תפקידו של כל רב בישראל לצוות ולהוכיח על זה כמו שאמר הבעל שם טוב על הפסוק "בְּזַעַם תִּצְעַד אֶרֶץ בְּאֵף תִּדּוֹשׁ גּוֹזִים" (חבקוק ג' י"ב), בְּזַעַם רַאשֵׁי תִיבוֹת זְבִיחָה עִירוּבִין מִקּוּוֹאוֹת, כְּלוֹמַר בְּתִיקוּן אֵלוֹ הַדְּבָרִים "תִּצְעַד אֶרֶץ", ופירש רש"י לגרש שבעה אומות, ומה כתוב אחריו פסוק י"ג: "צִצְאֵת לְיִשְׁעַ עֲמֻקָּה לְיִשְׁעַ אֵת מְשִׁיחָךְ" וביאר המלבים שם: כי אז יתגלה המלך המשיח וילחם מלחמות ה', וה' יושיעהו, עכ"ל. לומדים מכאן שכאשר יתקנו זאת תיכף יצלח ויושיע מלך המשיח.

אָנוֹ אוֹמְרִים בְּתַפְלֵת מוֹסַף דְּרֵאשׁ חוֹדֶשׁ: "וַאִין אֲנַחְנוּ יְכוּלִים לַעֲשׂוֹת חוֹבוֹתֵינוּ בְּבֵית בְּחִירְתָּךְ בְּבֵית הַגְּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ שֶׁנִּקְרָא שְׁמֶךָ עָלָיו. מִפְּנֵי הַיָּד שֶׁנִּשְׁתַּלְּחָה בְּמִקְדָּשְׁךָ" "הַיָּד" ה' שֶׁל הַי"ד מְרַמֵּז עַל ה' הַלְכוֹת שְׁחִיטָה, "יָד" מְרַמֵּז עַל י"ב בְּדִיקוֹת הַסְּפִיָּן, וּב' כְּסוּיִם עֶפֶר לְמַעְלָה וְעֶפֶר לְמַטָּה, (בִּיצָה דף ז' ע"ב), דָּאֵמַר רַבִּי זִירָא אָמַר רַב הַשּׁוֹחֵט צְרִיף שִׁיתֵּן עֶפֶר לְמַטָּה וְעֶפֶר לְמַעְלָה שֶׁנֶּאֱמַר וְשִׁפָּה אֶת דָּמוֹ וְכִסְהוּ בְּעֶפֶר עֶפֶר לֹא נֶאֱמַר אֲלֵא בְּעֶפֶר מִלְמַד שֶׁהַשּׁוֹחֵט צְרִיף שִׁיתֵּן עֶפֶר לְמַטָּה וְעֶפֶר לְמַעְלָה, וְעֵינַי מְטָה אֶפְרַיִם, וְכִמוֹ שֶׁכְּתוּב בְּסֵפֶר "זִבְחֵי צֶדֶק" עַל מֵה דְאֵיתָא בְּמַסְכַּת תְּמוּרָה (דף ט"ז א'): שְׁבִימֵי אָבְלוּ שֶׁל מִשֶּׁה נִשְׁתַּכְּחוּ ג' אֲלָפִים הַלְכוֹת, וְשְׁחִיטָה וְנִיקּוּר הֵם גַּם כֵּן מִג' אֲלָפִים שֶׁנִּשְׁתַּכְּחוּ, וּמִפְּנֵי זֶה יֵשׁ בָּהֶם כָּל כֶּף הַרְבֵּה סְפִיקֵי הַלְכוֹת לְכֵן אָנוּ מוֹצְאִים בְּחוֹז"ל וּבְשׁוֹ"ת כָּל כֶּף הַרְבֵּה שְׁאֵלוֹת בְּעֵנִינִים אֵלָיו. לְכֵן אָמַר מִפְּנֵי הַיָּד, שֶׁעַל יְדֵי שֶׁעָבְרוּ עַל הַלְכוֹת אֵלָיו, נִשְׁתַּלְּחָה בְּמִקְדָּשְׁךָ. - וְעַל פִּי דְבָרֵי הַסֵּפֶר "זִבְחֵי צֶדֶק" שֶׁכְּתוּב, שֶׁמֵּה הַלְכוֹת שֶׁנִּשְׁכְּחוּ הֵם שְׁחִיטָה וְנִיקּוּר, וְלְכֵן יֵשׁ כָּל כֶּף הַרְבֵּה שְׁאֵלוֹת וְתִשׁוּבוֹת עַל הַלְכוֹת אֵלָיו, אֶפְשָׁר לְפָרֵשׁ לָמָּה רָצוּ לְהִרוּג אוֹתוֹ וְאֵת יְהוֹשֻׁעַ בֶּן נוּן, מִפְּנֵי שֶׁשְּׂאֵלוּ אוֹתוֹ עַל שְׁחִיטָה וְנִיקּוּר וְלֹא רָצָה לְהִתִּיר לָהֶם, עַל כֵּן רָצוּ לְהִרוּג אוֹתוֹ, כִּמוֹ שֶׁכְּתוּב בְּבִשְׂר תְּאוּהָ שֶׁבִנִּי יִשְׂרָאֵל צָעֲקוּ אֶל מִשֶּׁה מִי יֹאכִילֵנוּ בְּשִׂר[ה] וְאַחַר כֵּךְ מֵתוּ בְּמִיתָה מְשֻׁנָּה רַח"ל.

וּבְבֵר פֶּרֶשׁ הַחִיד"א זי"ע כִּי "מַחֲה אִמְח"ה" גִּימַטְרִיָּה "זֵה הֶמֶן" (בְּסֵפֶרו "חֲדָרֵי בְּטוֹן"), וְלִפִּי זֶה יֵשׁ לְרַמֵּז שֶׁהֶמֶן רָצָה לְמַחֹת אֶת עַם יִשְׂרָאֵל עַל יְדֵי הַסְּעוּדָה שֶׁלּוֹ שֶׁהֶאֱכִיל אֶת עַם יִשְׂרָאֵל מֵאֲכָלוֹת אֲסוּרוֹת, וְכִידוּעַ דְּבָרֵי הַזּוּהַ"ק בְּפִרְשַׁת מִשְׁפָּטִים לֹא תִבְשֵׁל גְּדִי בְּחֵלֶב אִמּוֹ, שֶׁנִּבְכַּדְנָצַר הֲרָשַׁע אָכַל בֶּשֶׂר בְּחֵלֶב, כִּי יָדַע שֶׁרַק בְּכַח שֶׁל בֶּשֶׂר בְּחֵלֶב בִּיחָד נִבְרָא הַכַּח לְהַחְרִיב אֶת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ רַח"ל, וְאוֹמֵר הַזּוּהַ"ק כִּי הַשְּׁלַחֵן לְבַד נַעֲשֶׂה מְרַכְּבָה לְסִטְרָא אַחְרָא.

[ה] ראה באריכות בספר "מי יאכילנו בשר". ספר תולדות יצחק (במדבר פרק י פסוק כט). הפיכת הנונין, לומר שהעולם הפוך, שיתרו שהוא מהאומות העולם נתגייר ונעשה יהודי כשר, וכל כך עד שישראל בקשו ממנו שילך עמם, וישראל בני אברהם יצחק ויעקב מתאווננים רע באזני ה', ומתאווים תאוה בוכים ואומרים מי יאכילנו בשר, ואף ה' חרה בעם ויך בעם מכה רבה מאד, וגם ויסעו מהר ה', והם שלש פורעניות וזה שכתוב והיית לנו לעינים והוא לעינין יראת השם, שיאמרו ישראל יתרו שהוא גר ירא את ה' וכל שכן אנחנו בני אברהם יצחק ויעקב:

אֲנַחְנוּ כַּעַת שְׁבוּעַ לְפָנַי חַג הַפּוּרִים וְהַכְנָה לְקַבְּלַת יְמֵי הַפּוּרִים הַקְּדוּשִׁים.
צְרִיכִים לְדַעַת מַה מְלַמֵּד אוֹתֵנו חַג הַפּוּרִים?

אָמְרוּ חַז"ל בְּמַסְכֵּת חֲלִין (דף קלט ב'): מֹשֶׁה מִן הַתּוֹרָה מִנִּין, שְׁנֵאֲמַר:
"בְּשֶׁגֶם^[1] הוּא בְּשָׂר", הֵמֵן מִן הַתּוֹרָה מִנִּין, שְׁנֵאֲמַר: "הֵמֵן הָעֵץ",
אֶסְתֵּר מִן הַתּוֹרָה מִנִּין, שְׁנֵאֲמַר: "וְאֲנֹכִי הִסְתַּר אֶסְתִּיר", מְרַדְּכִי מִן הַתּוֹרָה מִנִּין
דְּכַתִּיב: "מֶרְדְּרוֹר" וּמְתַרְגְּמִינֵן "מִירָא דְכִיָּא^[2]". - וּבְרַש"י פֵּרַשׁ: בְּשֶׁגֶם הוּא
- בְּשֶׁגֶם בְּגִימְטְרִיא כְּמוֹ מֹשֶׁה, וְכַתִּיב שָׁם, וְהָיוּ יָמָיו מֵאָה וְעֶשְׂרִים שָׁנָה, וְכַךְ
הָיוּ יָמֵי חַיֵּי מֹשֶׁה, כְּלוֹמֵר עֲתִיד לְבֹא בְּשֶׁגֶם מֹשֶׁה, מִן הַנּוֹלָדִים וְכֵן יָמָיו: מִנִּין
- לְמַעֲשֵׂה הֵמֵן: הֵמֵן הָעֵץ - יִתְּלֶה עַל הָעֵץ: לְמַעֲשֵׂה אֶסְתֵּר - הִסְתַּר אֶסְתִּיר,
בִּימֵי אֶסְתֵּר יִהְיֶה הִסְתַּר פָּנִים וּמְצֻאוֹהָ צְרוּת רְבוּת וְרַעוּת: מִנִּין - לְגַדְלַת
מְרַדְּכִי: מֶרְדְּרוֹר - וְקָרִי לִיהָ רֹאשׁ לְבָשָׁמִים לְצַדִּיקִים וְאֲנָשִׁי כְּנֶסֶת הַגְּדוּלָּה:
[שֶׁהַצַּדִּיקִים נִקְרְאוּ בְּשָׁמִים וְהַדְּסִים]. - וּבִסְפָר אֲמַרִי שִׁי, הִבִּיא אֶת דְּבָרֵי חַז"ל
הַשּׁוֹאֲלִים: הֵמֵן מִן הַתּוֹרָה מִנִּין? הֵיכָן מְרוּמָז בְּכָל הַתּוֹרָה הָעֵנִין שֶׁל הֵמֵן?
וְעַל כֵּן הִשְׁבִּיבוּ שֶׁהוּא מְרוּמָז בְּפֶסוּק "הֵמֵן הָעֵץ אֲשֶׁר צִוִּיתִיָּה לְבַלְתִּי אֶכֶל
מִמֶּנּוּ אֶכְלֶת". וְשׁוֹאֵל: מַה הַשְּׁיִיכוּת שֶׁל הַפְּסוּק בְּפִרְשַׁת בְּרֵאשִׁית לְעֵנִין שֶׁל
הֵמֵן? - וּמְבָאֵר: רוֹאִים לְפַעֲמִים אֵיךְ שִׁיְהוּדִי מְאֵבֵד אֶת צֶלֶם הָאֱלֹהוֹת שְׁלוֹ,
הוּא נִהְיָ מוֹשַׁחַת עַד כְּדֵי כֵן שֶׁהוּא מוֹכֵן לְהַכְחִיד אֶת אָחִיו, וּמֵהֵיכָן נוֹבַע
הַשְּׁחַתָּה כְּזוֹ אֶצֶל יְהוּדִי? זֶה קוֹרֶה מִכָּף שְׂאִין אוֹכְלִים כְּשֶׁר, שֶׁהוּא מְטַמֵּט
אֶת הַלֵּב, כְּפִי שֶׁהֲרַמְּב"ם כּוֹתֵב שֶׁהָאוֹכֵל נִהְיָ דָם, וְהַדָּם זוֹרֵם לְלֵב וּמְטַמֵּט
אוֹתוֹ עַד שֶׁהוּא הוֹפֵךְ אוֹתוֹ לְ"הֵמֵן" יְהוּדִי, כִּי הוּא אֶכֶל דְּבַר שֶׁ"צִוִּיתִיָּה
לְבַלְתִּי אֶכֶל מִמֶּנּוּ", ע"כ. וְזֶה הִנֵּה עֲצַת הֵמֵן לְהַכְשִׁילָם בְּמַאֲכָלוֹת כְּדֵי שִׁיּוּכַל
לְשַׁלוֹט עֲלֵיהֶם ח"ו, כְּמוֹ שֶׁעָשָׂה נְבוּכַדְנֶאצַּר מֶלֶךְ בָּבֶל שֶׁכָּל הַסְּעוּדוֹת הִיִּיתָה
בְּשָׂר בְּחֵלֶב וּגְבִינָה עִם בְּשָׂר^[3] (וְזֶהוּ פֶתֶבַג הַמֶּלֶךְ, ב"ג רֹאשִׁי תְבוּת ב'שָׂר ג'בִּינָה),
כְּדֵי לְהִיּוֹת שְׁלַחְנוּ שְׁלַחֲנוּ הַמֶּלֶךְ רָמְזוּ לְשַׁלְחַן שׁוֹר הַטָּמֵא שֶׁל הַסְּטֵרָא אַחֲרָא,
לְהַאֲחִיזוֹ לְמַעֲלָה בְּסוּד גְּדִי בְּחֵלֶב אֲמו^[4], כְּמוֹ שֶׁפִּרְשׁ הַזּוֹהֵר לְמַעֲלָה וְלִגְרָם

[1] יש כאן רמז: "בשגם" גימטריה משה, - הוא בשר, כלומר שהוא המהות שלו זה לתקן את ענין הבשר, כשרות המאכלים.

[2] שמרדכי ואסתר הן הפועלים ומשה פועל העליון, כמבואר במדרש אסתר רבה (ענף יוסף בשם הגר"א ב"ק צ"ב ע"ב).

[3] וכן כתב הגר"א ביו"ד סימן פ"ז בהגהותיו ב' פעמים שמוציין על ענין בשר בחלב את הזהר פרשת משפטים (דף קכה עמוד א' וב').

[4] וידוע שהישמעאלים שבשכנותינו אוכלים בשר בחלב, וזה נחשב אצלם למטעמים.

אחיזה לחיצונים ולהחריב את בית המקדש, ולזה מְכַרְחִים לְתַקֵּן אֶת עֲנִיָּן המְאֻכְלוֹת כְּדִי לְזַכּוֹת לְבָנֵי בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בְּב"א. [כְּמִבְאֵר בְּזֶהר הַקְּדוֹשׁ פְּרָשַׁת מִשְׁפָּטִים (דף קכ"ה ע"א וע"ב). - רואים מִפְּאֵן שֶׁלְאַכּוֹל אוֹכֵל שְׂאִינוּ כִּשְׁר גוֹרֵם לְרַעְהָא¹ הַגְּדוּלָּה בְּיוֹתֵר. - וְלִכֵּן אוֹמְרִים אֲרוּר הָמֵן אֲשֶׁר בִּקֵּשׁ לְאַבְדֵי כִּי הוּא הֶאֱכִיל אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּמִאֻכְלוֹת אֲסוּרוֹת, וְעַל יְדֵי כֶּף הִיָּה לוֹ אֶת הַכַּח לְגִזּוֹר עַל הַיְהוּדִים גְּזִירוֹת קָשׁוֹת (מַגְלָה י"ב).

לְךָ כְּנוֹס אֶת כָּל הַיְהוּדִים וְאֵל תֹּאכְלוּ וְאֵל תִּשְׁתּוּ שְׁלֹשֶׁת יָמִים

וּכְתוּב בְּפ"ח (או"ח סי' תר"ע) וזל"ק, בְּפוֹרִים הִיָּתָה עֵיקַר הַגְּזִירָה לְפִי שְׁנֵהֲנוּ מִסְעוּדָתוֹ, עַל כֵּן נִגְזַר עֲלֵיהֶם לְהַרְגוֹ וּלְאַבֵּד אֶת הַגּוֹפִים שְׁנֵהֲנוּ מִאֲכִילָה וּשְׁתִּיָּה שֶׁל אִיסוּר וּשְׂמִחָה וּמִשְׂתֵּה שֶׁל אִיסוּר^[א], וְכִשְׁעָשׂוּ תְּשׁוּבָה

ומי יודע אם לא זה מה שנותן להם את כוחם להרע רח"ל, ועל כן מוטל עלינו להתחזק מאוד בטהרת המאכלים כדי להגביר כח הקדושה "וגבר ישראל".

[י] וְיִדְוַע הַעֲנֵשׁ בְּחִבּוּט הַקָּבֵר עַל הָאוֹכֵל מִאֻכְלוֹת אֲסוּרוֹת: כְּתַב בְּסֵפֶר אֹר צִדִּיקִים (פְּרָק י"ט), וְזֶה לְשׁוֹן קְדָשׁוֹ: דַּע כִּי מִי שֶׁלֹּא הִיָּה מְדַקְדָּק בְּמִאֻכְלוֹת בְּעוֹלָם הִזָּה וְלֹא הִיָּה נִזְהָר לְהִבְחִין בֵּין אִסוּר לְהֵתֵר, וְאִפְלוּ אִינוּ אִסוּר מְפָרֵשׁ בַּתּוֹרָה אֵלָּא מְחַכְמִינוּ ז"ל. עֲנֵשׁוּ שְׁלֹאֲחֵר מוֹתוֹ בָּא הַמְּמֻנָּה עַל חִבּוּט הַקָּבֵר וּמִכָּה עַל בְּטָנוּ בְּשִׁרְבִיטוֹ שֶׁל בְּרוֹל וְאֵשׁ, עַד שֶׁכִּרְסוּ נִבְקַעַת וְיוֹצֵא פְּרִשְׁנָדָּא, וְאִזּוּ מְהַפְכִין אוֹתוֹ עַל פְּנָיו וּמַכִּים אוֹתוֹ, וְאוֹמְרִים לוֹ בְּלַע מַה שֶׁהוֹצַאתָ, הַשֵּׁם יִשְׁמְרֵנוּ וְיַצִּילֵנוּ מִדִּין הַקֶּשֶׁה הִזָּה וּמִדְּכוּוֹתֶיהָ, וּבְפָרְט בְּאִסוּר בְּשֶׁר בְּחֻלָּב שֶׁהוּא עוֹן חִמּוּר, עַד כִּפָּן לְשׁוֹנוֹ.

וּכְבֵּר אֲמַרְתִּי בְּדַרְשָׁה מִה שְׂמַעְתִּי בְּשֵׁם הַרְה"ק הַאֲלֹקִי רַבִּי אֶהְרֵן רַקח מְבַעֲלוֹ זי"ע: כִּי כָּל כַּחוֹ שֶׁל הַרְשָׁע הַגְּרָמְנִי ימ"ש בָּא עַל יְדֵי שְׂאֻכְלוֹ מִאֻכְלוֹת אֲסוּרוֹת שֶׁהֵיוּ שׁוֹחֲטִים קָלִים וּמִזָּה נּוֹלַד עֲמַלְק הַגְּרָמְנִי, וְהִיָּה בְּמִדָּה כְּנִגְדַּ מִדָּה מְפִינֵי שְׁלֹא הַשְּׁחִיזוּ הַסְּפִינִים כְּדָבָעִי, הַשְּׁחִיזוּ אֶת הַחֶרֶב שֶׁל הַבַּעַל דָּבָר שֶׁהוּא שֶׁר שֶׁל עֲמַלְק וְעַל יְדֵי זֶה הִיָּה בְּכַחוֹ לְשַׁחֵט מִיְלִיּוֹנֵי יְהוּדִים רח"ל,

וְכֵן הַכְּשִׁילוּ עֲשָׂרוֹת אֲלֵפֵי יְהוּדִים עֲשָׂרוֹת שָׁנִים בְּנִבְלוֹת וּטְרַפּוֹת - בְּעִיר קְרֵאקָא כְּשֶׁהִיָּה הַרְבֵּה הַקְּדוֹשׁ בַּעַל "מַגְלָה עֲמַקוֹת" הַגְּאוֹן הַקְּדוֹשׁ הַמְּקַבֵּל רַבִּי נְתָן נְטַע שְׁפִירָא זְצוּק"ל אַב בֵּית דִּין קְרֵאקָא - מֵאֲרַע מְסַעִיר שֶׁהִתְרַחַשׁ בְּתַקּוּפַת הַגְּאוֹן הַצִּדִּיק ר' נְתָן נְטַע שְׁפִירָא זצ"ל בַּעַל "מַגְלָה עֲמַקוֹת" זצ"ל, וְהַרְבֵּה הַקְּדוֹשׁ בַּעַל "מַגְלָה עֲמַקוֹת" נְתָן תַּקּוּן גְּדוֹל לְהַבְּעִילֵי תְּשׁוּבָה.

[יא] וְכִמְהָ נּוֹרָאִים דְּבַרֵי הַזּוּהַר"ק: א. כָּל מַה שֶׁשׁוֹבֵל הָאֲדָם בְּעוֹלָם הִזָּה הוּא מְפִינֵי שְׁלֹא נִזְהָר בְּמִאֻכְלוֹת אֲסוּרוֹת (זֶהר הַקְּדוֹשׁ ח"ג דף מ"ב). ב. יוֹצֵא מְרֻשׁוֹת הַקְּדָשָׁה וְנִכְנָס לְרֻשׁוֹת הַסְּטָרָא אַחְרָא (זֶהר הַקְּדוֹשׁ ח"ג דף מ"ב). ג. אוֹי לָהֶם וְאוֹי לְנַפְשָׁם כִּי לֹא יִתְדַבְּקוּ בְּצִרּוֹר הַחַיִּים כָּלֵל וְדָנִין אוֹתוֹ לְאַחַר מִיתָתוֹ כְּאֲדָם מַגְעֵל, כִּי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא גּוֹעֵלוֹ בְּעוֹלָם הִזָּה וּבְעוֹלָם הַבָּא (זֶהר הַקְּדוֹשׁ ח"ג דף מ"א). ד. מְדַבֵּק נַפְשׁוֹ בְּסְטָרָא אַחְרָא וְגוֹעֵל נַפְשׁוֹ וְרוּחוֹ, וְרוּחַ הַסְּמָאָה

עינו נפשותם כמו שאמרה אסתר: "לך כנוס את כל היהודים ואל תאכלו ואל תשתו שלשת ימים". לפיכך קבעום למשתה ויום טוב לזכור את עיקר הנס. ולכן אומרים ברוך מרדכי היהודי כי בזכותו היהודים נצלו מגזירתו של המן, שהוא נוהר והזהיר שיהודים לא יכשלו במאכלות אסורות, ולזה הוא ישב בשער המלך לשמור שאסתר לא תאכל אכל שאינו כשר. ואמרו חז"ל שאכלה רק זרעונים, כדי להזהר במאכלות. ורק בזכות זה ששמרו ממאכלות אסורות - ניצלו היהודים, ולכן קראו להם "יהודי", ששום אוכל שאינו כשר לא נכנס לפיהם.

האוכל מאכלות אסורות יוצא מרשות הקדושה

בזוהר הקדוש כתוב (ויקרא מא:): זה שאוכל מאכלות אסורות דנים אותו ל-120 שנה כאדם מכווער, כי הקב"ה מגעיל אותו בעולם הזה ובעולם הבא. - עוד כתוב שם (מב.) כל זה שאדם סובל בעולם הבא כל זה בגלל שהוא לא היה זהיר במאכלות אסורות עפ"ל, כי זה נורא בכדי להעלות על הדעת את חומר האיסורים של המאכלות האסורות. - עוד כתוב שם (מא:): שעל ידי אכילת המאכלות האסורות צלו נמשך לסטרא אחרא רחמנא ליצילן והוא הופך להיות מגעיל, ושורה עליו רוח טומאה, והוא יודע שאין לו יותר חלק בארץ ישראל, ואוי להם כי אף פעם לא יצליחו להגיע לחלקו של הקב"ה חס ושלום. - עוד כתוב שם (מב.) כשהוא אוכל מאכלות אסורות הוא יוצא מרשות הקדושה ונכנס רחמנא ליצילן לרשות הטומאה עפ"ל, והפיונה לך היא שכל התורה והמצוות שלו מופנים לסטרא אחרא כפי שכתוב על כך באריכות בספרים הקדושים.

הגאון הקדוש רבי הלל קאלאמייער זי"ע מביא בספרו עת לעשות (ח"א שאלה צב מערכת מאכלות אסורות) העבירה של המאכלות אסורות חמור מאוד, חוץ מזה שעוברים על לא תעשה בכל כזית, וחייבים במלקות, והוא נקרא רשע, הוא גם גורם לעצמו רעה גדולה ואסון גדול, כי גופו מפותם באיסור, כי האוכל שאינו נקי נותן לו את הכח, ובדרך זו נשמתו מסתאבת.

שורה עליו (זהר הקדוש ח"ג דף מ"ב). ה. נעשה פני חיה רעה (זהר הקדוש ח"ב דף קכ"ה). ו. יוצא מרשות הקדושה ונכנס לרשות הסטרא אחרא (זהר הקדוש ח"ג דף מ"ב). ז. אוי להם ואוי לנפשם כי לא יתדבקו בצרור החיים כלל ודנין אותו לאחר מיתתו כאדם מגעיל, כי הקדוש ברוך הוא גועלו בעולם הזה ובעולם הבא (זהר הקדוש ח"ג דף מ"א). ח. מדבק נפשו בסטרא אחרא וגועל נפשו ורוחו, ורוח הטמאה שורה עליו (זהר הקדוש ח"ג דף מ"ב).

- ועבירה גוררת עבירה, וממילא אחר כך קשה לו לקיים את מצוות היהדות, וזה מונע ממנו את הדרך האמיתית לירא ולאהוב את השם יתברך ולעבדו באמת ובתמים, ובכל זאת הם מזלזלים במאכלות אסורות. - ישנם חלקים שכל ביתם אינו מתנהל כלל על פי כללי הכשרות, וישנם אחרים שאצלם הבית מנוהל על פי כל כללי הכשרות, אך העבירה היא קלה מאוד בעיניהם, וכשהם נוסעים באניה או ברפכת הם מקילים לעצמם ואוכלים מכל הבא ליד, וממילא לבם מטמטם. - כשהם יגיעו לעת צרה והם יצטקו להשם יתברך אז אף השם יתברך ישמע להם? ואותם אלו המטמאים ומשקצים את נפשם, כשהם מפטמים את נפשם באכילת נבלות וטרפות עליהם אומר השם יתברך - לא עמי אתם אתם אינכם שייכים לי, עכ"ל.

שבועים אלה איש כפרו בתחית המתים בגלל שאכלו ונתפטמו
במאכלות אסורות עד שיצאו מהדת ובא עליהם מלך והרג את
כלם רח"ל

וידוע שעל ידי השוחטים הקלים שהאכילו בשר פגול, יצאו מן הדת לערך ג' וחצי מיליאן יהודים רח"ל, כמבאר בשאלות ותשובות "דברי חיים" (יורה דעה חלק א' סימן ז') שאין עברה במאכלות אסורות שמטמטם הלב הישראלי, ובעונותינו הרבים ראינו דעל ידי זה יצאו מן הדת כמה קהלות בארץ לע"ז שאכלו ונתפטמו בנבילות וטרפות על ידי השוכי"ם הקלים, וגברו עליהם דעות זרות עד שנאבדו מן הקהל (עי"ש דבריו החוצבים להבות אש), וכן מובא ב"דגל מחנה אפרים" (פרשת עקב מכתב מהרמב"ם זצ"ל) ששבועים אלה איש כפרו בתחית המתים בגלל שאכלו ונתפטמו במאכלות אסורות עד שיצאו מהדת ובא עליהם מלך והרג את כלם רח"ל. וידוע שמערמת הסמ"ך מ"ם שלא לפתות כל יחיד ויחיד, רק מעמיד שוחטים ורבנים בכל מקום מסטרא דיליה ועל ידי זה הפל ברשתו^[יב]. - הרמב"ם כותב (כפי שזה מובא בספר הקדוש דגל מחנה אפרים פרשת עקב ד"ה "ומלתם" ובצפנת פענח פרשת יתרו ס"ד ד"ה שמעתי בשם הרב שלום) שזה שאינו נזהר ממאכלות אסורות השכל שלו נמשך לטומאה והוא מגיע על ידי כך חלילה לפפירה רחמנא ליצלו, והוא אינו מקבל מוסר מחכמי הדור, והוא מביא על עצמו אסונות, עכ"ל.

[יב] ובספר "אהבת חיים" מהצדיק חכם מנחם מנשה זי"ע פרשת שמיני הביא את דברי הצדיק הקדוש חכם יהודה פתיה זי"ע שגזירות נוראות התרגשו לבוא מחמת אכילת טריפות רח"ל.

דבר הזה החריב את ביתינו, והשכינה עדין בגלות בעוונינו

אחים יקרים - בענין חומת הכשרות, כידוע לכל כמה קשה הדבר להיות זהיר ממאכלות אסורות, וכמה חמור האיסור של מי שנכשל באכילה אסורה, ה"י.

אנו אומרים בתפלה בכל יום את שירת הים: "וירא ישראל את ה' הגדולה אשר עשה ה' במצרים ויראו העם את ה' ויאמינו בה' ובמשה עבדו" - ה' מרמז: ה' הלכות שחיטה, יד י"ב בדיקות וכסוי בעפר למעלה ולמטה, (ביצה דף יז:) מרמז שעל ידי שישראל היו נזהרים במצרים שלא יאכלו טרפות, כמבואר במדרש, נגאלו ישראל ממצרים. - ותחלת הנס היה על ידי משה רבינו ע"ה, שנשתרבה ידה של בתיה, זה מרמז ב"ה' הגדולה" שה' נעשה גדולה, ומשה רבינו לא נכשל במאכל אסור שאפילו החלב של גויה לא בא בתוך פיו רק חוץ לפיו ומפני זה נתכוה כמו שאמר החיד"א ז"ע. ועל ידי זה שלא נכשלו יכלו להגיע ל"ויראו העם את ה' ויאמינו בה' ובמשה עבדו", כי אם ח"ו נטמאו על ידי מאכלות אסורות לא היו יכולים להגיע לאמונה כזאת. וזהו "ובמשה עבדו" שבקדושתו שנזהר מינקותו ממאכל אסור, המשיך את האמונה על כלל ישראל.

כתב בספר "ברית מטה משה" על הגדה של פסח בדרך האחרון וזל"ק: ועכשו שאיתרע חזקתם ראינו למפרע שדבר זה החריב את ביתנו אשר עדין לא נבנה בימינו, והשכינה בגלות עדין בעוונינו, וכאשר נמצא כמה קלקולים אשר אין להעלות על הספר כי קצר הידיעה מלהשתרע, וכו'. ובפרט בשחיטת הכבשים מחמת צמרו קרוב הדבר לפשע ולקלקל ומחמת שיש להם לשחוט הרבה אינם מדקדקים כל כך וממהרים לשחוט וקרוב לודאי שמאכילין נבלות וטרפות כאשר נתברר ומי שיהיה מותרמה בדבר ולומר מה גבר בגוברין ומה יום מיומים ויקל בדבר הזה בודאי מנהג אבותיהם בידם ששוחטים את דבריהם לאמר מי יתן לנו לאכול בשר ואל תקרי וישטחו (במדבר יא לב) אלא וישחטו, שהיה נתחבו שונאיהם של ישראל כליה על שבקשו לאכול בשר תאוה הינו בשר נחירה ואבותינו חטאו ואינם ואנחנו אם נעשה כמעשיהם לא טובים להיות נלפדים בעונם ח"ו ואוי לנו מיום הדין ואוי לנו מיום התוכחה: ואין לנו פה לדבר ומי יוכל להגיד ולספר מה שעבר עלינו עד כה שגרמו לנו השוחטים כמה רעות ולא ידעו ששחטו לעצמם בסכין פגומה כמו כן יהיה מיתתם בכלל נבלה וטרפה לכל

הוא הקלפה רח"ל תשליך אותם, ומכרח להיות מגלגל בכלב וכו', עיי"ש באריכות גדול.

הצדיק הקדוש רבי נתן אדלער זי"ע במלחמתו הגדולה להביא משיח ידוע מה שכתב בספר דרך הנשר שהצדיק הקדוש רבי נתן אדלער^[ג] [מה שאמר הבעל שם טוב זי"ע, ראה בספר דגל מחנה אפרים (פרשת עקב), ועוד בשאר ספרי תלמידי הבעל שם טוב שכתבו: שעקר עכוב ביאת המשיח שאינו בא הוא בגלל השחיטה שמאכילים את עם ישראל בנבילות וטרפות ואם יתקנו זאת יבא תכף ומיד ממש], אמר "למה משיח לא בא בשנת הכתר" שהיה כידוע שנת הגאולה, שהצדיקים הקדושים אמרו אז שמשיח בודאי יבא, בגלל השחיטה שמאכילים את ישראל בנבילות וטרפות רח"ל. - ואעתיק מה שכתב שם ממקצת מספר "האבי"ב" [ראשי תבות א'חינו ב'ני ישראל ב'גולה] מהנוגע לדעת בדורנו וז"ל: ר' נתן אדלער ותלמידו ר' משה סופר מפרעשבורג מקבלים בנסתר, ר' נתן אדלער רצה לפסל השוחטים דפראנקפורט דמיין, ולהכניע חותם הסטרא אחרא ששורה על שוחטים פסולים בסוד על חרבה תחיה וגו' ואלמלא השיג כל רצונו בא משיח, אך הסמך מ"ם העמיד עליו רודפים קצבים והוצרך לברח. ובס' ברכת אברהם כתב: וזה היה סוד ירדת הבעל שם טוב הקדוש לעלמא הדין ורמוז על זה ב"זע"ם" תצעד אר"ץ, ראשי תבות: ז'ביחה ע'רובין מ'קואות.

הבעל שם טוב הקדוש זי"ע שומע במתיבתא דרקיע ש"מקוה"
ש'חיטה וע'ירוב הם יסודי הדת שהעולם עומד עליהם

שמעתי שתלמידי הרבי ישראל בעל שם טוב זכרונו לברכה היו יושבים ביחד ומתווכחים איזהו הדבר העקרי שראש ומנהיג הדור צריך להשגיח עליו. - יש מהם אמרו שהעקר הוא להשגיח על הזביחה שיהיה השו"ב ירא שמים, וכן בכל שאר ענינים השייכים לזה כי חס ושלוש מאכלות אסורים מטמטמים את הלב. - ויש שאמרו ערובין הוא העקר כי הלכות שבת כהררים התלויים בשערה (חגיגה דף י' עמוד א') והאסור חמור מאד. - ויש אמרו

[ג] מהגאון הקדוש המקובל האלוקי רבי נתן אדלער כהן צדק זצ"ל אב"ד באסקאוויץ ופראנקפורט דמיין יצ"ו בעל מחבר משנת רבי נתן הגהות ופירושים על ששה סדרי משנה, וספר תורת אמת אגדה וחינושי הלכה על התורה ושאלות ותשובות על ד"ח שו"ע.

מקנה היא העקר להשגיח שהמקנה תהיה כשירה בלי שום חשש, כי אם יסוד
בנין האדם הוא חס ושלום בלי כשרות קשה לו מאד להתגבר על הרע ורמנא
ליצלן. - ואחר זה אמר להם מרן הרב ישראל בעל שם טוב זכרונו לברכה
בזה הלשון, תיתי לי כי בעת הזאת פלפלו גם כן במתיבתא דרקייע^[יד] איזה
מהם עקר ואמרו כמר וכמר. - והסימן הוא במקרא (חבקוק ג') בַּזַּעֲם תִצְעַד

[יד] תשובה מן השמים על גודל ענין הטבילה: ובתשובות שהשיבו מן השמים לקדוש
אחד מרבנן קמאי הרב החסיד רבינו יעקב הלוי ממרויש ומקרבלי זללה"ה אשר שאל
על ידי התבודדות ותפלה והזכרת שמות הקדושים על ענין טבילת בעל קרי, והשיבו
לו מן השמים בזה הלשון: "ועבדתם את ה' אלקיכם" הוי אומר זו תפלה, אפשר טמא
ומקריב קרבן, ואם תאמר שארי טומאות, אינו דומה טומאה היוצא מאונס לטומאה
היוצאת מדעת, אינה דומה טומאה הבאה מחוץ, לטומאה היוצאת מגופו, ועזרא
כשתקן, ברוח הקודש ראה ותקן. הדבר הזה גורם אריכות הגלות כי אם היתה תפלת
ישראל כתיקונה כבר היה נשמע תפלתם זה ימים רבים. ועל הירושלמי: דע אילו היה
עמהם בבית המדרש לא מצאו ידיהם, ועוד הרי חזר בו ואמר קודם תקנת עזרא נשנית
משנה זו, הדבר ה זה גורם אריכות הגלות כי אם היתה תפלת ישראל כתיקונה כבר
הי' נשמע תפלתם זה ימים רבים, אך סבלות הגלות ולימוד התורה ומעשים טובים הם
העומדים לישראל.

אם יטהרו שליחי ציבור בכל מקום ימהרו את ביאת הגואל: ואחר זה השיבו לו עוד
בזה הלשון: שמענו מאחורי הפרגוד לטהר כל ישראל יחד אי אפשר, אך אם יטהרו
שליחי ציבור בכל מקום ימהרו את ביאת הגואל, ובכל מקום מוגש לשמי ומנחה טהורה
אבא אליך וברכתך. - אחרי ראותי כל אלה שאלתי ליל ג' י"ט כסלו אם התשובה הנזכר
לעיל באו אל פי מואת ה' והדברים נאצלו מרוח הקודש ויש בהם תועלת או טוב
להסתירם ולהעלימם. ועל זה השיבו לו: תדע כי באמת המה דברי ה' ודברים עתיקים
ועתיק יומן אמרן והיום יום בשורה וחכינו עד אור הבוקר, ואחר שעה השיבו לו עוד
בזה הלשון: והאיש אשר יעשה בזדון לבלתי שמוע אל הכהן (רצה לומר, עזרא הכהן) העומד
לשרת שם ומת האיש ההוא, והנה אנכי עמך ושמרתך בכל אשר תלך, עד כאן לשון
התשובה. (שאלות ותשובות מן השמים, סימן ה', הובא ברדב"ז סוף ח"ה).

אַרְצֵי [טז] רְאִשֵׁי תְבוֹת "זְבִיחָהּ [טז], - "עֲרוֹבֵינִי [יז], - "מִקְוֵה [יח], כָּל אֵלֶּה הֵם יְסוֹד הָאָרֶץ. עַכְ"ל. (סֵפֶר בְּרָכוֹת אֲבָרְהָם פְּרָשֶׁת וְאַתְחַנֵּן, בֵּית אֶהְרֹן בְּלִיקוּטִים, וְכֵן הוּא פְּבַעַל שֵׁם טוֹב עַה"ת פְּרָשֶׁת יִתְרוֹ).

[טז] (ספר חבקוק פרק ג' פסוק י"ב) בְּזַעַם תִּצְעַד אֲרֶץ בְּאֵף תִּדּוֹשׁ גּוֹיִם. ראה רש"י חבקוק (פרק ג' פסוק י"ב) וזה לשונו: "בזעם תצעד ארץ": - לגרש שבעה עכו"ם. ובמצודות דוד שם פירוש: תצעד ארץ - רמסת יושבי הארץ.

[טז] ידוע דרשות הרבים הוא מעלמא דפירודא הסטרא אחרא, ורשות היחיד הוא רשות הבורא עולם סטרא דקדושה כנסת ישראל, (ראה בתיקוני זהר (דף ס"ט עמוד א'), דרשות לחם שלמה לשמחת תורה דרוש ע'), והסטרא אחרא הוא המלאך המות, הוא הסמ"ך מ"ם, ואין לו זמן לעבוד בריטעיל ונעשה חכם ונעשה האלסעילער, וכל תכסיסי מלחמה של הסמ"ך מ"ם הוא, שמעמיד שוחטים ורבנים בכל מקום מסיטרא דיליה שהבשר לא יהיה כשר, וידוע שמערמת הסמ"ך מ"ם שלא לפתות כל יחיד ויחיד, רק מעמיד שוחטים ורבנים בכל מקום מסיטרא דיליה ועל ידי זה הכל ברשתו, רח"ל. - וראה מה שכתב בעל "תולדות יעקב יוסף" (פרשת נשא בד"ה העולה) וזה לשון קדשו: עתה התחכם היצר הרע שלא יצטרך לילך ולפתות וללכוד ברשתו כל יחיד ויחיד, רק יחיד אשר רבים נכשלים בו, והוא שמעמיד שוחט בעיר מסיטרא דיליה המאכיל טריפות לרבים וכולם נלכדו ברשתו, עיי"ש. ועל ידי זה מעבירים על הדת ונעשים אפיקורסים כמו שכתוב הדברי חיים בשו"ת (יו"ד חלק א' ס"ז ז') כותב שעל ידי שוחטים שהיו קלים, הרבה קהילות התקלקלו בגרמניה, ועזבו את דרך היהדות רח"ל (עיי' שם באריכות)

[יז] ראה בתיקוני זהר (דף ס"ט עמוד א') וזה לשונו: בראשית יר"א שב"ת, (ובה) שבתותי תהא דחיל, יר"א תורה, יר"א ברי"ת, כמה דצריך נטירו דברית, דלא יעול ליה ברשו נוכראה, כגוונא דא צריך בר נש נטירו דשבת, דלא לאפקא מרשות היחיד ויעול ברשות הרבים, רשות היחיד איהי שכנתא, רחבו ד' ואיננו יקו"ק, וגבהו עשרה יו"ד ק"א וא"ו ק"א, רשות הרבים נחש אשת זנונים, סם דאל אחר דאיהו סמא"ל, ואיהו כללא דשבעין אומין, ואיהי חללה זונה, ובעלה חלול שבת איהו, ובגין דא מאן דאפיק מרשות היחיד לרשות הרבים חייב סקילה. - ערוב איהו עמודא דאמצעיתא, וביה מטלטלין מבית לבית, דאיננו שכינה עלאה ותתאה, ועלייהו אתמר את שבתותי תשמרו ומקדשי תיראו, דא מקדש יו"ד אות שבת, (דא ברי"ת) דצריך לנטרא ליה בבת זוגיה, דאיהי קדושה דיליה, ברכה דיליה, דעלה אתמר ויברך אלקי"ם את יום השביעי ויקדש אותו, ויברך דא ברכה, ויקדש דא קדושה, ולגבי תרוייהו הוו נפקי קדמאי לקדמות כלה, והוו אמרי תרי זמני באי כלה באי כלה, בההוא זמנא קול חתן וקול כלה, עד כאן לשונו.

הצדיק הקדוש רבי שלמה זלמן עהרענרייך זי"ע משאמלויא (בעל שאלות ותשובות דרשות לחם שלמה): וכן יתאמץ כל אחד ואחד במסירות נפש שלא יפריעו חס ושלום העירוב שעשינו ברוך השם על צד היותר טוב, והארכתי בביאור הטובה הרבה של העירוב וכוונתו לעשות מרשות הרבים רשות היחיד הוא רשות הבורא עולם סטרא דקדושה כמבואר בספרים

הקדושים, והוספתי דרש"י ז"ל כתב בפרשת וירא כי שם אלקים הוא לשון רבים, עיין שם בפסוק ויהי כאשר התעו אותי אלוקים, ושם הוי"ה ברוך הוא הוא לשון יחיד, (וחוץ מזה שם הוי"ה הוא רשות היחיד רחבו ד' אותיות גבוה עשרה במילוי יו"ד אותיות, עיין במעשה רוקח מסכת שבת), וכשעושינו עירוב נעשה מרשות הרבים רשות היחיד ונתהפך מדין לרחמים, משם אלוקים להוי"ה ברוך הוא, ונמתק הדין לרחמים, וזכות זה יעמוד לנו להשמר מכל יגון וצרה, ויתרומם קרנינו בפרנסה טובה, ונזכה להושע בדבר ישועה ורחמים במהרה בימינו אמן.

(דרשות לחם שלמה לשמחת תורה דרוש ע'). - ובספר הקדוש אוהב ישראל (פרשת מסעי) וזה לשון קדשו: ולזה תיקן שלמה המע"ה נטילת ידים לכל דבר שבקדושה לאכילה שהוא במקום קרבן בעת הזאת, ולשאר דברים שבקדושה ובפרט בלילה בעת השינה אז הוא עיקר זמן אחיזה להם רחמנא ליצלן בהידים שהם התפשטות הכוחות. אמנם כשנותנים על הידים מים שהם בחי' חסדים בזה מסירים אחיזתן. גם מ"ם הוא מספר ט' יודי"ן משמות הק' ע"ב, ס"ג, מ"ה, ב"ן. ועל ידי המים מחזירים ומדביקים הכוחות לשורשן הרמה בקודש. וזהו שאו ידיכם קודש (תהלים קלד, ב) היינו להעלותן לבחי' קודש וכנ"ל. וזהו גם כן סוד רום ידיו נשא (חבקוק ג, י) כי רו"ם הוא גם כן בחי' חכמה קדישא. - ובה נתבאר סוד נטילת ידים והוא נקרא בבחינת אבידה מדעת. כי בריאת העולמות היה על דעת זה למען יתעצם איש הישראלי כל ימיו בעבודת ה' ולעבוד אותו באמת בעודו בחיים חיותו ולהעלות אלו הכוחות ויקבל שכר נצחי על זה מהאל הטוב והמטיב בחסדו. והעירוב הוא סוד אבידה שלא מדעת. כי נשמתו של אדם הראשון נחצבה מאתר עילאה וזיהרא קדישא, וכאשר בא לידו אותו מעשה האכילה מעץ הדעת טוב ורע אז כל הנשמות נתערבו בטוב ורע כי באדם הראשון היו כלולים נשמות ישראל כולם. וכן כשהאדם הולך אחר תאוות לבו ותוקף תשוקת חומרו ובא לידי חטאים רחמנא ליצלן אז על ידי זה מערב גם כן טוב ברע חס ושלום. וזהו בבחינת אבידה שלא מדעת ע"ד (סוטה ג) אין אדם עובר עבירה אלא אם כן נכנס בו רוח שטות. גם כי לא על דעת כן ברא הבורא ברוך הוא וברוך שמו את העולם כי אם לעבדו ולבחור רק בטוב סלה ולבל יהיה שום אחיזה להחיצונים על ידי מעשה בני אדם רחמנא ליצלן כי מפשעיהם לכל חטאתם רצה לומר על ידי המחשבות רעות רצה לומר שמביאם לזה יש אחיזה להחיצונים רחמנא ליצלן בהכוחות שבאו מעולם המחשבה וצריך להעלותן למקורן ולשורשן לעולם המחשבה שהוא בסוד שם ע"ב הק' הוא הוי"ה במילוי יודי"ן.

ולזה תיקן שלמה המע"ה בחכמתו הנפלאה עירובין לשבת קודש והמוציא חוץ לעירוב הוא מוציא מרשות לרשות אחר. כי מבפנים לעירוב הוא רשות הקדושה והטוב, וחוץ להעירוב הוא רשות סט"א רחמנא ליצלן. ועל ידי העירוב יופרד ויתפרש אחיזתן לגמרי וישאר אך קודש לבד ואז אינו מעורב טוב ברע כלל כי עיקר אחיזתן נמשך מבחי' יד השמאלי בחי' גבורה שהוא מספר רי"ו. וסוד עירו"ב הוא ע"ב רי"ו. ועי"ז נכלל השמאל בהימין כי שם הק' ע"ב הוי"ה במילוי יודי"ן הוא מקור ושורש החסד עליון. גם רי"ו אותיות ישנו בהשם הקדוש והנורא שם ע"ב המפורש היוצא מפסוקי (שמות יד, יט כא) "ויסע ויבא ויט" והבן זה. - ואז בימי שלמה המלך עליו השלום נשאר כולו טוב וחסד מזוכך על ידי חכמתו ועבודתו הקודש ואז היתה הסיגרה קדישא במילואה וטובה ולזה אין כסף נחשב בימי שלמה למאומה (דח"י ב' ט, כ) וכמבואר למעלה בפרשת פינחס. ועל

באותו המקום שהיה השחיטות של הבהמות היה אחר כך מחנה ההשמדה

והדברים מבקילים ביותר, למי שמתבונן היטב, בדפי ההיסטוריה שעבר
עמינו בעת מלחמת השואה, שפאותם הרפכות שהובילו את

ידי התיקון שעשה בזה בחכמתו והעלה הכל לשורשו לבחינת קוד"ש על ידי זה נעשה
שמחה וחדוה ותענוג בכל העולמות להמשיך כל חדו וכל טיבו לכל העולמות ולהכנס"י
לעילא ותתא. ולזה יצתה בת קול ואמרה בני אם חכם לבך ישמח לבי גם אני והבן זה.
- ובספר אוהב ישראל (לחג השבועות) וזה לשון קדשו: יש לומר, כי סוד העירוב הוא סוד
יחוד וקישור עלמין עילאין בעלמין תתאין בסוד יחוד הוי"ה אדנ"י. לבל יהיה אחיזה
לחיצונים רחמנא ליצלן. ולזה עיר של רבים צריכה שיוור. כדי שלא תשתכח תורת רה"ר.
כדפירש"י. והיינו כי רה"ר הוא מקום שיש אחיזה לחיצונים רחמנא ליצלן. וסוד העירוב
הוא לקשר ולייחד הקדושה. לבל יהיה אחיזה לחיצונים רחמנא ליצלן. אמנם עם כל זה
צריך לישאר מקום בחוץ לעירוב לאחיותם. ולזה צריכים שיוור לעירוב. אמנם כשישנו
חמשים דיווין א"צ שיוור. כי הנה כל רצועה שבא"י מרמזת לארץ חפץ החיים ארץ
הקדושה סוד המלוכה הק'. וכמו שיש בעלמא דבינה סוד ה' עילאה בסוד ה' אותיות
מנצפ"ך. וכ"א כלול מעשר והם חמשים שערי בינה, והוא בסוד חג השבועות הזה סוד
שער הנו"ן כידוע ליודעי חן. ככה ישנו חמשים שערים בסוד המלוכה הק' סוד ה' תתאה.
וצריך לייחדם ולקשרם ויאגדו אלה באלה. אלו הנו"ן. באלו הנו"ן. לבל יהיה אחיזת
החיצונים רחמנא ליצלן בהמלוכה הק' חס ושלוש רק שיהיה מלכותו בכל משלה ולסוד
זה צריך שיוור לעירוב כעיר חדשה שהיתה ביהודה שהיה בה נו"ן דיווין. כדי שיהיה מקום
להשראת הק' של נ' שערי בינה העליונים הקדושים והבן זה, עד כאן לשונו. (וראה עוד

באר מים חיים פרשת יתרו, ועיין עוד סדורו של שבת שורש ב' ענף א' בענין זה).

[יח] ראה בספר הקדוש באר מים חיים פרשת בהעלותך (פרק ח):

צריך לטבול בערב שבת קודש לברוח מרשות הרבים אל רשות היחיד יחודו של עולם
בערב שבת קודש בעת אשר יתחיל הארת השבת קודש ואז צריך האדם לעלות אל לבו
בחינת הבשת האמור להתבייש במר נפש ממעשה החול ולבוא לבחינת תשב כנוכר. בא
הרחיצה במים חמין להראות אשר צריך לטבול ברשפי אש להיות אש אכלה אש של
היצר הרע, וזה הוא עיקר הטבילה שאדם צריך לטבול בערב שבת קודש לברוח מרשות
הרבים אל רשות היחיד יחודו של עולם באש להבה אכלה סביב. ועל כן חיוב זה הוא
מדברי נביאים ופסקי חכמינו זכרונם לברכה בגפ"ת. ואך אחרי זה צריך עוד לטבול
בארבעים סאה המבואר בדברי הרב האר"י ז"ל. שהם המים המטהרים מכל טומאה
לטהר את הגוף מכל מיני טומאות במים שהנדה טובלת בהן. והכל רמז על טבילת הלב
במי הדעת שהוא העיקר כמו שאיתא ברמב"ם ז"ל (בסוף הלכות מקואות) כאשר הארכנו בזה
בחיבורנו סידורו של שבת (שורש הראשון ענף ג'). אבל טבילת החמין הוא חיוב יותר כי כל

הַבְּהֵמוֹת הֵלֵא כְּשָׂרִים, לְהֶאֱכִיל אֶת כָּלֵל יִשְׂרָאֵל פְּגוּלִים, כַּעֲבוּר עֲשָׂרוֹת שָׁנִים - הוֹבִילוּ בָהֶם אֶת אֲחֵינוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, לְמַחֲנֶה הַהִשְׁמָדָה 'אוֹשְׁוִיץ', וּבְאוֹתוֹ הַמָּקוֹם שֶׁהָיָה הַשְּׁחִיטוֹת שֶׁל הַבְּהֵמוֹת הָיָה אַחַר כָּךְ מַחֲנֶה הַהִשְׁמָדָה^[יט] וְכִידוּעַ שְׁעַל רַכְבוֹת הַהִשְׁמָדָה הָיָה פִּיתוּב 'הוֹבֵלֵת בְּהֵמוֹת', וְזֶה הָיָה הַכְּתוּב מֵאוֹתָם שָׁנִים, (וְאָנוּ רוֹאִים פֶּאן מִמֶּשׁ מִדָּה פִּנְגֵד מִדָּה) ה"י.

וְהַגָּאוֹן הַצְּדִיק הַמְּקוּבָּל הַמֵּיחָד שֶׁבְּדוֹרְנוּ פֶּאֶר הַדּוֹר וְהַדּוֹר הָרַב עוֹבְדֵי יוֹסֵף שְׁלִיט"א, ה' יֶאֱרִיךְ יָמָיו בְּטוֹב וּבְנִעֻמִּים, אָמַר כִּי כָּל הָאֲנָשִׁים

דבר אשר יבוא באש תעבירו באש וטהר כנאמר. ובזה הנער בא אל המלך מלכו של עולם לקבל אור קדושת ה' ועולה לבחינת קדם קדמתה למעלה מכל בחינות עולם הזה למקום התשובה הנקרא עולם הבא והוא שבת קודש הרומז ליום שכולו שבת בחינת עולם הבא. ואז הקדם מכפר ומכסה על האחור וזדונות נעשין זכויות. (באר מים חיים פרשת בהעלותך - פרק ח).

ראה עוד תיקוני זהר (דף ס' עמוד א'), רעיא מהימנא (השמטות דף רס"ד עמוד ב'), רעיא מהימנא (במדבר פרשת פנחס דף רמ"ב עמוד א'), תיקוני זהר (דף כ' עמוד א') תיקוני זהר (דף ס"ו עמוד ב') [יט] הַצְּדִיקִים הַקְּדוּשִׁים בְּמַלְחַמְתָּם הַגְּדוּלָה לְהַצִּיל אֶת עַם יִשְׂרָאֵל מִכְּלִיָּה חַס וּשְׁלוֹם. הַבַּעַל שֶׁם טוֹב הַקְּדוּשׁ רָאָה הַגְּזֵרָה הַנּוֹרָאָה שֶׁל אוֹשְׁוִיץ וְנָסָה לְבַטְלוֹ: מִקְּתָב שֶׁקְּתַב הַצְּדִיק הַקְּדוּשׁ מוֹרְנוּ וְרַבְּנוּ רַבֵּי יִשְׂרָאֵל בַּעַל שֶׁם טוֹב זי"ע לְחַבְרוֹ הָרַב הַק' מ' מְרַדְכֵי מַטְלוּסֵט זי"ע ["בֵּן גִּילוֹ הַצְּדִיק נִסְתַּר" - כָּךְ פֶּתַח בְּכַמָּה מִקְּתָבִים מַהֲבַעֵשׁ ט זי"ע אֱלִינוּ] בְּאַגְרַת הַקֹּדֶשׁ [דף קעב] (ג), מִקְּתָב ס' [נו' 183]: [נְדַפְס בְּסִפֵּר "הַתָּמִים" - יָצָא לְאוֹר בְּאוֹרְשָׁא י"ב לַחֲדָשׁ תַּמּוּז שְׁנַת תַּרצ"ו - חוֹבְרַת רַבֵּיעִית] וְזֶה לְשׁוֹנוֹ:

ב"ה, אור ליום ג' ראה ת"ק טי"ת אושפיצין.

לְחַבְרֵי הָרַב הַק' מ' מְרַדְכֵי מַטְלוּסֵט

למע"ש (למען שמו) תַּכְּפָּה לְבוֹא כִּי רוּאָה אֲנִי דְּבָרִים לֹא טוֹבִים עַל הַקְּהָלָה, וְטוֹבִים הַשָּׁנִים מִן הָאָחָד וְנִמְתִּיק סוּד, "וְסוּד ה' לִירְאִיו", בְּטַחֲוֹנֵי חֲזַק שֶׁתַּכְּפָּה תְּבוּאָה לְפָנֶי תַּקַּח אֶתְךָ הַתָּבִים הַיְדוּעִים לָךְ מִמוֹרְנוּ הַק' נֵעַ כִּי נְחוּצִים הֵם לִי. הַכֶּרֶךְ דו"ש בְּאַהֲבָה נֶאֱמָנָה. יִשְׂרָאֵל בַּעַל שֶׁם טוֹב מַטְלוּסֵט. עַד כַּאן.

וכן ידוע שהאחים הקדושים רבי ר' אלימלך ורבי זושא זי"ע נדדו בגלות ממקום למקום לתקן את ישראל עד שהגיעו לאושפיצין זו אושפיץ, ושם הסמיך מ"ם לא נתנם לעבור, וחזרו חזרה. רואים מכאן עד כמה גדולה האחיזה של הסטרא אחרא בעון מאכלות אסורות, עד שגדולי הצדיקים הקדושים כדוגמת מרן הבעל שם טוב, רבי אלימלך ורבי זושא, ורבי נתן אדלער והדברי חיים מצאנז זי"ע לא עלתה בידם לתקן את הקילקול הנורא ובלי התיקון נגזרה הגזירה רח"ל וכל האבידה הנורא של יותר משה מיליון יהודים קרתה בגלל זה, ועוד רואים בזמינינו כמה רח"ל יתומים ואלמנות וגזירות נוראות ומשונות, וכל זה בגלל החטא הנורא של מאכלות אסורות. ותודה להשם יתברך שזיכה על ידינו לעשות 400 ספרים על עניני כשרות ומאכלות אסורות, על שחיטה ניקור חלב

בְּקִדּוּשָׁה, כְּנֶגֶד הַקְּלִיפָה שֶׁכָּתוּב בְּפָסוּק (שְׁמוֹת כב ל) וּבְשֵׁר בְּשָׂדֶה בְּטָרְפָה לֹא תֹאכְלוּ, (עֵינֵי עֵץ חַיִּים שֶׁעַר מִ"ט פ"ו). - וּמֵאֵיֶדֶךָ גֵּיטָא "אָרוּר הַמֶּן" גִּמְטְרִיָּה 502-וְכֵן "בְּרוּךְ מְרֻדְכִי", גִּמְטְרִיָּה 502 בְּגִמְטְרִיָּא תַק"ב, שֶׁהוּא סֵךְ "בְּשֵׁר",

כן גימטריא תק"ב, וקל להבין. [ויש להוסיף דקליפת עמלק הוא נקרא "כלב" ומדתו חצוף ועז פנים, וחשב המילים "כלב עז פנים וחצוף" בגימטריה עם ד' תיבות 503 = בשר עם הכולל 503, שכאשר חס ושלום נכשלים בבשר טרף, זה כוח עמלק. ובזה נרמז גם דברי המשנה (סוף סוטה), פני הדור כפני הכלב, ולתקן זאת מוכרחים להינצל ולהזהיר את הרבים על הכשרות].

והנה זה ידוע, ש"ראשית גוים עמלק" (במדבר כד, כ), מזרע עשו הרשע, ויש לו אחיזה באל אחר, כי "עמלק" הוא גימטריא ר"מ - כמנין "אל אחר" (שמות לד, יד), שהוא גם כן גימטריא ר"מ, וכנגדו בקדושה הוא "רוח הוי" (שופטים יא, כט). והנה כנגד שתי קליפות שור וחמור, יש בקדושה משיח בן דוד, שהוא יתגבר על הקליפה של חמור בסוד (זכריה ט, ט): "עני ורוכב על החמור", ומשיח בן יוסף איקרי "שור", כמו שאמר הכתוב (דברים לג, יז): "בכור שורו הדר לו".

והנה איתא בזוהר (עין חלק ג' דף קכ"ד עמוד ב', וזוהר חדש רות, דף ק"א ע"ב), כי מבין שתי הקליפות הנזכרות לעיל, דהיינו מקליפות שור וחמור, יצא קליפה אחת הנקראת "צפע", כי "משורש נחש יצא צפע" (ישעיה יד, כט), ו"צפע" גימטריא "עמלק" - ר"מ, ולכן צריכין אנו לכתוב בספר תורה במי עפץ (עין גיטין דף י"ט עמוד א') שהוא אותיות "צפע" בהיפוך אתוון, ובזה אנו מכניעין הקליפה של צפע, מה שאנו כותבין הספר תורה במי עפצין.

ונחש הוא ראשי תיבות: נחש, חמור, שור - שהן שלש קליפות הראשונות שבשבעים אומות. וקליפות "שור" "חמור" גימטריא "צרעת". ולכן אמרו רבותינו זכרונם לברכה (בראשית רבה פ"כ, ד) הני סלעין דנחש היא צרעת, ולפי שהנחש דיבר לשון הרע, נלקה בצרעת.

והנה קליפת צפו בן אליפז, בן עשו, שהשר שלו הוא סמא"ל ולילית הרשעה, עשו בקטרוגם חורבן גדול בארץ פולין וליטא כמו שכתבתי לעיל (בד"ה והנה הנעלם), ולקחו השונאים בעוונותינו הרבים הספרי תורה שנכתבים בקדושה על גבי העור מצד בשר, שהוא גימטריא תק"ב, ולא על גבי דוכסוסטוס, שהוא מצד השערות, ונכתב דוקא במי עפץ, שהוא נגד קליפת עמלק. ולכן אמרו רבותינו זכרונם לברכה (עבודה זרה דף י"ח עמוד א') בספר תורה שנשרף עם רבי חנינא בן תרדיון, אותיות פורחות והקלף לחוד נשרף. וכן בגזירות פולין היו נשרפים כמה אלפים ספרי תורה, שאותיותיהן פרחו, והקלף והעפץ נשרף. והשונאים אינם יודעים, שמכח זה אין להם שום אחיזה בקדושה, כי התורה צייתה (שמות כב, ל) "ובשר בשדה טריפה לא תאכלו" - באכילה הוא אסור, אבל מותר לכתוב על גבי עור נבילה וטריפה, ובזה היה להם אחיזה בקדושה, ואחר שנשרפו הספרי תורה - מאותו היום נתמעטו כח הקליפות הנזכרות לעיל, ויפריח כח שור וחמור שבקדושה, שיבואו תרין משיחין: משיח בן דוד ומשיח בן יוסף, והמקדש של מעלה ירד למטה.

הינו שְׁעַל יְדֵי אֲכִילַת בָּשָׂר אֲפָשָׁר לְעֵלוֹת לְבַחֲנִנָּה הַנְּשֻׁגְבָה שֶׁל "בְּרוּךְ מְרַדְכִי", וְאֲפָשָׁר חֲלִילָה לְרַדֵּת לְשֹׂאֵל תַּחֲתִית - "אָרוּר הֶמֶן". וּמִפְּנֵי זֶה אָנוּ רוֹאִים הַיּוֹם שֶׁכָּל כֹּף הַרְבֵּה בַּחֲוִירִים וְאֲבָרְכִים יוֹצְאִים לְתַרְבוֹת רָעָה רַח"ל, כַּמְבוֹאָר בְּאֶגְרָא דְפְרָקָא (אות קכ"א, ועוד, עי"ש). - בְּאוּר הַדְּבָרִים שֶׁעַל יְדֵי אֲכִילַת בָּשָׂר כַּשֶּׁר וּמֵהֲדָר, זֹכִים לְעֵלוֹת מַעְלָה מַעְלָה, וּלְתַקֵּן אֶת כָּל הַנְּצוּצוֹת, בַּחֲנִינַת "בְּרוּךְ מְרַדְכִי", וְאִם חֲלִילָה אוֹכְלִים בָּשָׂר טְרַפָּה מְקַלְקְלִים הַכֹּל, עַד שְׂמִיגָעִים לְבַחֲנִינַת "אָרוּר הֶמֶן". - וְעַל יְדֵי שְׁשׁוּתִים וּמִתְבַּסְמִים בֵּינָן בְּיוֹם הַפּוּרִים, מְגַלִּים מִי הוּא הָאִישׁ אֲשֶׁר זֹכֶה לְאֶכוּל מֵאֲכֹלוֹת כְּשָׂרִים, וּמִי הוּא שְׁחֲלִילָה נִכְשָׁל בְּמֵאֲכֹלוֹת אֲסוּרִים וּבְפִיגּוּלִים, בְּסוּד "נִכְנַס יַיִן יֵצֵא סוּד", כִּי לְפַעֲמִים נִרְאֶה עַל אָדָם מְסִים שֶׁהוּא נִזְהָר מִמֵּאֲכֹלוֹת אֲסוּרוֹת וְעַל יְדֵי שְׁשֻׁתָּהּ יַיִן הַבְּאִישׁ רִיחוֹ וְנוֹדַע שֶׁהוּא אֵינוֹ נִזְהָר מִמֵּאֲכֹלוֹת אֲסוּרוֹת וּמִגֵּאֵל אֶת נַפְשׁוֹ בְּפִיגּוּלִים. וְזֶה הָעֲנָיִן שֶׁחֵיב אָדָם לְבִסּוּמִי בְּפוּרִיא עַד דְּלֹא יָדַע בֵּין אָרוּר הֶמֶן לְבְרוּךְ מְרַדְכִי, וְהַדְּבָרִים נִפְלְאִים [כא].

הִנֵּה בִזְהַר הַקְּדוּשׁ מְזֻכָּר 172 פְּעָמִים [כב] שֶׁלִּפְנֵי בֵּיאַת הַמְּשִׁיחַ, צְרִיכִים לְהִזְהָר מֵהָעֶרֶב רַב וְאִין עוֹד עֲנָיִן אֶחָד שֶׁמְזֻכָּר כָּל כֹּף הַרְבֵּה פְּעָמִים בִּזְהַר הַקְּדוּשׁ, וּמִתְלַמְּדֵי הַבְּעִשָׁ"ט הַקְּדוּשׁ יְדוּעַ שְׁבַעֲיָקְבָתָא דְמְשִׁיחָא רֹוב הַרְבָּנִים יִהְיוּ מְעַרְב רַב, ה"י. וּמִפְּנֵי זֶה בָּא מֹשֶׁה רַבֵּינוּ בְּגִלְגּוּל פֶּעַם אַחַת לְחַמְשִׁים שָׁנָה. וְאָמְרוּ חַז"ל (סִנְהֵדְרִין צ"ו ע"ב) "מִבְּנֵי בְּנֵי שֶׁל הֶמֶן לְמַדּוֹ תוֹרָה בְּבְנֵי בְּרַק" וּבְאֵר בְּסִפְר מְצָא חַז בְּמִדְבָּר: כְּמוֹ שֶׁאֲפָשָׁר לְפָרֵשׁ לְשַׁבַּח, שֶׁהִתְגַּיְרוּ וְנִדְבְּקוּ בַקְּדוּשָׁה, גַּם אֲפָשָׁר לְפָרֵשׁ לְגִנְאִי, שְׁגָם בְּתוֹךְ לוֹמְדֵי הַתּוֹרָה חֲדָרוּ וְנִכְנְסוּ עַמְלָקִים, ה"י.

וּבְפִסּוּקִים (בְּמִדְבָּר פְּרַק כה) "וַיְהִי הַמַּתִּים בְּמַגְפָּה וְכו' פִּינְחָס בֶּן אֶלְעָזָר בֶּן אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן הַשֵּׁיב אֶת חַמְתִּי מֵעַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּקִנְאוֹ אֶת קִנְאָתִי

[כא] ועוד אפשר לפרש: חייב איניש לבסומי עד דלא, כלומר שיקיים בעצמו את הלאו דלא תגורו מפני איש, וזה אפשר על ידי יין כמו שאמרו בגמרא (בבא בתרא), פחד קשה יין מפיגו, [אפשר עוד לפרש יינה של תורה מפיגו, שזה תורת הסוד שהלומד וזה"ק מקבל יראת שמים ואומץ ועזות דקדושה], ואז, ידע בין ארוור המן לברוך מרדכי, שיש הנראה כמרדכי ובאמת הוא ארוור המן, ויש הנראה כהמן ובאמת הוא ברוך מרדכי, ועל ידי היין לא ירא מפני איש ויאמר את האמת, (מה"ב).

[כב] 172 גימטריה - עקב לרמז שהם המציקים בזמן העקב, והם מעכבים הגאולה, ואם זוכים ל' - כלומר יראת ה' זוכים לתתן אמת ליעקב - ומגלים את כל האמת מי שייך לערב רב ומי הוא מצדיקי האמת.

בתוכם ולא כליתי את בני ישראל בקנאתי" הינו שפנחס מסר את נפשו על מנת לעצור את המגפה. - ומקשים המפרשים מדוע דוקא על ידי פנחס נעצר המגפה, והבאור בכך הוא שהרבש"ע ראה איך שכלל ישראל עובר עבירות וכל הנשיאים שתקו ולא מחו, ופינחס מסר את נפשו בקנאו את קנאתי, זה גרם נחת רוח להקב"ה ועל ידי כך עצר את המגפה. מוכח מכאן שיש מצבים בכלל ישראל שכל הנשיאים שותקים ואינם מוחים, מפל מקום צריך לקום ולמסר את הנפש, ולעורר קול זעקה ומחאה על הפירצות שיש בדור.

ידוע המעשה שהבעש"ט הקדוש נסע לגרמניה, וראה שיש גזרה נוראה על היהודים, וקרא לתלמידו שיבוא ביחד עמו לבטל את הגזרה, משום טובים השנים מן האחד, וראו הגזרה על המקום שנקרא אושפיצין ששם היה אחר כך למחנה ההשמדה 'אושויץ'^[כג]. וכידוע שעל רכבות ההשמדה היה כתוב 'הובלת בשר', וזה היה הכתוב מאותם שנים, ה"י. - ובספר דרשות הגר"ש שווייצער שליט"א מביא מהצדיק הקדוש רבי אהרן מבעלזא זי"ע, שאמר: כל כוחו של הרשע הגרמני ימח שמו בא על ידי שאכלו מאכלות אסורות שהיו שוחטים קלים ומזה נולד עמלק הגרמני, והיה במדה כנגד מדה מפני שלא השחיתו הספינים כדבעי, השחיתו את החרב של הבעל דבר, שהוא שר של עמלק, ועל ידי זה היה בכחו לשחוט מיליוני יהודים רח"ל.

עוד מסופר על הצדיק הנ"ל: שבשנות השואה התחננו אליו כמה אנשים ובקשו שיתאמץ לבטל את הגזרה הנוראה, ואמר שכל הצרה באה בגלל השחיטה הטרפה, והרשע הגרמני הוא קלפת עמלק בעצמו^[כד], וכמו שבמלחמת עמלק כתוב (שמות פרק יז ט-יא) ויאמר משה אל יהושע בחר לנו אנשים וצא הלחם בעמלק מחר אנכי נצב על ראש הגבעה ומטה האלהים בידי. ויעש יהושע כאשר אמר לו משה להלחם בעמלק ומשה אהרן וחור

[כג] וכידוע האחים הקדושים רבי אלימלך ורבי ר' זושא זי"ע הלכו וטיהרו את כל מקומות היהודים עד שהגיעו לאושוויץ, ושם נגלה עליהם השטן רח"ל ואיים עליהם שאם לא יחדלו מכאן - אז יהפוך את כל העולם לחסידים שלהם, ומזה פחדו שהחסידים שלהם יהיו שליחים של הסמ"ם מ"ם, ומי יודע מי באמת חסיד של אמת. [כד] ומסופר על הצדיק הקדוש המקובל האלוקי רבי סלמן מוצפי זי"ע, שהיה עושה תפילות ותיקונים ויחודים אצל קברי צדיקים כדי לבטל את הגזירה הנוראה ופעם אחת כאשר הרבה להתפלל ולכוון בקבר רחל אימנו, הראו לו מן השמים נחש בעל כמה ראשים שרצה להורגו, וכששאל את אחד המקובלים הגדולים אמר לו שהרשע ימ"ש הוא קליפה מאוד קשה, ושלא יסתכן בנפשו.

עַל־רֹאשׁ הַגְּבֻעָה. וְהָיָה כַּאֲשֶׁר יָרִים מֹשֶׁה יָדוֹ וַגְּבַר יִשְׂרָאֵל וְכַאֲשֶׁר יִנִּיחַ יָדוֹ
וַגְּבַר עַמְלֶק. וַיְדִי מֹשֶׁה כְּבָדִים וַיִּקְחוּ אֶבֶן וַיִּשְׁיִמוּ תַחְתּוֹ וַיֵּשֶׁב עָלֶיהָ וַאֲהַרֹן
וְחֹר תָּמְכוּ בְיָדָיו מִזֶּה אֶחָד וּמִזֶּה אֶחָד וַיְהִי יָדָיו אַמּוֹנָה עַד בֹּא הַשָּׁמֶשׁ. וְהָיוּ
שָׁם ג' צַדִּיקִים: מֹשֶׁה וַאֲהַרֹן וְחֹר שֶׁהִתְפַּלְלוּ וְנִלְחַמוּ מִלַּחְמָה רוּחַנִית כִּף גַּם
הַיּוֹם צָרִיךְ ג' צַדִּיקִים כְּדֵי לְבַטֵּל אֶת הַגְּזֵרָה, וְחַפְּשׂוּ וּמְצְאוּ רַק עוֹד אֶחָד
[נִכְד הַחַת"ם סוֹפֵר], וְלֹא נִמְצָא הַצַּדִּיק הַשְּׁלִישִׁי. וְלִכֵּן לֹא עָלְתָה בְיָדוֹ.

וּבְדוֹרֵנוּ אָנוּ גַם בֵּן רֵאִינוּ מַעֲשֵׂה כְּזֶה, בְּאֶחָד מֵהַכְּשָׁרִים שֶׁחָשְׁבוּ שֶׁהֵם
הַטּוֹבִים בְּיוֹתֵר, וְזֶהוּ הַעֲדָה הַחֲרָדִית^[כה], וְאֶפְּלוּ הַרְבֵּנוֹת אֶסְרָה אֶת
הַבֶּשֶׂר מֵאוֹתוֹ הַכָּשֵׁר וְכו', וְכַבּוֹד ה' הַסֵּתֵר דְּבָר.

וְאִם־פֶּר עָתָה מַעֲשֵׂה מְבַהֵל שֶׁהָיָה עָמִי בַעַת שְׁהוּתִי בְּגִלוֹת אַמְרִיקָה, הָיִיתִי
שָׁם אֶצֶל רוֹפֵא מְמַחָה, וְלֵאחֶר שִׁיצְאָתִי מִשָּׁם הִזְמַנְתִּי מוֹנִית, וְאָמְרוּ
לִי שִׁיבֹא עוֹד חֲצִי שָׁעָה, וְהֵגַם שִׁירְדוּ גְשָׁמִים עֲזִים חֲשִׁבְתִּי בְּדַעְתִּי לִילָךְ

[כה] אמרה התורה: (ויקרא פרק ד' כ"ב): אֲשֶׁר נָשִׂיא יִחְטָא וְנִעְשָׂה אַחַת מִכָּל מִצְוֹת ה' אֲלֵקִינוּ
אֲשֶׁר לֹא תַעֲשִׂינָהּ בְּשִׁגְגָה וְאִשָּׁם, ואמרו בגמרא אשר מלשון אשרי, שאשרי הדור
שהנשיא שלו מביא קרבן על חטאיו ומודה ברבים על טעויותיו, לכן כל אחד צריך
להתגבר על טבעו ולא יבוש מפני המלעיגים עליו, ואם נכשלו רבים בגללו יתוודה ויודה
על טעותו, ושב ורפא לו. על כן אני מוכרח לומר את האמת ברבים, ואני כותב את
שם, מפני שבעבר לפני יותר מארבעים שנה הדפסתי ופרסמתי את הכשרות שלהם
בתוף ספרי נפש ישעיה חלק א-ב, והספר הזה נדפס כחצי מיליון עותקים, וסמכו עלי
שזה הכשר טוב, מחויב אני לומר את האמת, ולוואי ואזכה לתקן את המכשול אשר
נגרם על ידי. ואני מוכן להוכיח ולהסביר לכל גדול בישראל שרוצה לתקן באמת.
נודע לי כעת, [ועוד נודע לי הרבה דברים שאין הנייר יכול לסובלם] כאשר הרב הגאון
רבי דוד שווימער שליט"א רב ומו"ץ בשכונת בית ישראל בירושלים, שפירסם מכתב
בחמש עמודים את המכשולים הנוראים מה שיש בהשחיטה של העדה החרדית
בירושלים, ואיימו עליו להרוג אותו [וכן רצו להרוג את הגה"צ רבי משה שטרנבוך
כשאמר על הכריסים שהם טריפה והיה מודעות גדולות בכל ירושלים עיה"ק, ובתוך
שעתיים לא נראה אפילו מודעה אחת כי הם הורידו את זה תיכף, והכל נשלט על ידי
שותפם של עמלק - ועל טריפות של הכרסים, ידוע לכל השוחטים שכבר 8 שנים יש
הבעיה הזאת של נקיבת הכרסים] אם לא יכתוב מכתב חדש שהכל כשר, ולבסוף בגלל
שעמד על דעתו ולא רצה בפרסומים של שקר, [והם פרסמו פרסומים שאין הדעת של
ירא שמים סובלתן] העבירו אותו ממשמרתו. זאת אומרת שמשלמים לו כסף רק אם
יגיד שהכל כשר!!! וכשרות כזה שייכת רק לעמלק ושותפיו כמו שהמשנה אומרת טוב
שבטבחים שותפו של עמלק. (קידושין פ"ב). ומי שרוצה להבין באמת את כל הבעיות של
השחיטה כיום יעיין בארבע מאות ספרים שכתבתי על הכשרות, ויתבהר הכל.

ברגל מהלך של עשר דקות, ובאמצע הדרך פגשתי יהודי, ושוחחנו שעה וחצי בגשם השוטף שירד, וספר לי ששליחים מהמדינה באו לרב ביעסטרצקי מצפת זצ"ל, ואמרו לו שהם לא יכולים לתפס את ההברחות של הבשר, ואולי הרבנים שיש להם חכמה יודעים איך לעשות זאת, ואמרו לו שבבשר עם חותמת של ההכשרים המהדרים מגיעים מהערבים, וזה יוצר שני בעיות רציניים, אחד שהם מאכילים את הבהמות אוכל שאינו פריא ואין השגחה וויטראנית על האוכל, ויש בעיה עם הבריאות. ועוד בעיה שהם אינם משלמים את המסים, ויש להם 300 תיקים פלילים שתפסו בשר עם הכשר שמגיע מהערבים, וספר אותו יהודי מאמערקא שלקחו אותו ולמדו אתו במשך שלשה חדשים דרכי בילוש איך לגלות מי מגניב את הבשר מהערבים והבטיחו לו סך גדול כחצי מליון דולר תשלום עבור זה. ולאחר מכן הגיע ליד ראמלה וראה שם באיזה מקום סודי תת קרקעי מפעל גדול שהיה שם המון מדפים מסודרים, כל מדף עם סוג הכשר שונה, עם פלומבות של כל סוגי ההכשרים, ופקידים מקבלים טלפונים: "אנחנו צריכים שלש מאות קילו בשר עם הכשר פלוגני", ולוקחים בשר פגולים ושמים עליהם הפלומבות של.... ומשוקים את זה, ולקח עמו כעשר שקיות, וכשבא להראות את זה לאחראיים, נכנס למשרד שלהם והניח את השקיות בחוץ, ולקח עמו כמה דגמאות להראות להם, וכשיצא לקחת את שאר השקיות בחזרה ראה שהם נעלמו, ואמר גם כן יש גנבים? והגיע אליו אחד מהאחראים של תעשיית הבשר הטרף, והרים אקדח קרוב לראשו ואמר לו, אם אינך עוזב את ארץ ישראל דמה בראשה, וברח לארצות הברית.

וכבר ידוע שבעתונים כבר פרסמו בערך 2000 מקרים איך שתפסו טרפות עם הכשרים מהדרים. - ואחד שאל אותי פעם לגבי הכשר של הרב..., האם זה טוב ומהדר, אז ספרתי לו שפעם פגשתי יהודי מבית שמש שעובד במפעל גדול של בשר, וספר לי שבאותו מפעל מגיע קונטיינרים של בשר, עם כל מיני הכשרים גלאט ואינו גלאט, וגם בשר בלי הכשר וגם בשר שעבר את התאריך - וגם הרבה פעמים הפריזער על האגניה נתקלקל וממילא הבשר כבר מסריח וכשמגיע הוטרינר לבדוק את איכות הבשר, אם הוא מוצא בשר מקלקל הוא שופך על זה דיו מיחד וזורק את זה לאשפה בחוץ, ולאחר שהוא הולך לוקחים בחזרה את הבשר ומשפרים את זה עם חומרים כימיים, ועושים מזה אכל מיחד "דלישעס", ומשוקים את זה לאיזה בית אבות. ה". - ועוד מעשה מבהיל היה עמי, שהלכתי להיכל שלמה לפני 15 שנה לדרוש להם

על כַּשְׁרוּת, וּלְאַחַר הַדְּרָשָׁה שְׁאַלְתִּי אוֹתָם כַּמָּה מְנַקְרִים טוֹבִים (שְׂיֻדְעִים הַלְכוֹת נְקוּר בְּכָל פְּרָטִיָּה), יֵשׁ לָכֶם, וְאָמְרוּ לִי שְׁנַיִם, וְשְׁאַלְתִּי אוֹתָם וְכַמָּה מְנַקְרִים אַתֶּם צְרִיכִים, וְעָנּוּ לִי בְּעֶרְךָ 500, וְנְקוּר זֶה בְּכֶרֶת, ה"י.

הַרְבַּ מוֹרִיד חֶלֶב דְּאוֹרֵייתָא בְּהַתְנַדְבוֹת

בְּבֵית שְׁמֵשׁ גַּר רַב שְׁכִיּוּם הוּא בְּעֶרְךָ בֵּן שְׁמוֹנִים שָׁנָה וְהָיָה גַר בְּחִיפָה בְּעֶרְךָ חֲמִשִּׁים שָׁנָה. לְפָנַי חֲמִשִּׁים וְחֲמֵשׁ שָׁנָה בְּחִיפָה בְּתַלְמוּד תּוֹרָה שְׁלָנוּ לְמַדְתִּי אֶצְלוֹ, הוּא הָיָה מֵהַרְבָּנִים הַגְּדוֹלִים בְּחִיפָה בְּאוֹתוֹ זְמַן.

לְפָנַי שְׁלוֹשׁ שְׁנַיִם בְּעֶרְךָ, דְּבִרְתִּי אֶתוֹ בְּטַלְפוּן, שְׁאַלְתִּי לְשַׁלּוּמוֹ וְסִפְרְתִּי לוֹ עַל הַעֲבוּרָה שְׁלִי, עַל הַסְּפָרִים שְׁאַנִּי מוֹצִיא לְאוּר וְכְדוּמָה, תּוֹךְ כְּדֵי דְבוּר הַגְּעָנוֹ גַּם לְנוּשָׂא הַפְּשָׁרוֹת, שְׁאַלְתִּי אוֹתוֹ מֵה יֵשׁ לוֹ לומר עַל "נְקוּר", וְכֵן סִפֵּר לִי, שְׁכַשְׁהִיָּה רַב בְּחִיפָה הֶלֶךְ כָּל שָׁבוּעַ לְכַמָּה אֶטְלִיזִים וְהוֹרִיד חֶלֶב דְּאוֹרֵייתָא מֵהַבְּהֵמוֹת, אִךְ הַחֶלֶב שְׁמִדְרַבְּנָן לֹא הוֹרִיד כִּי לֹא הָיָה לוֹ פְּנָאֵי לְכַךְ, שְׁאַלְתִּי הָאֵם עָשָׂה כֵּךְ בְּכָל הָאֶטְלִיזִים, אָמַר, לֹא. שְׁאַלְתִּי, מֵה עִם שְׁאָר הָאֶטְלִיזִים אָמַר לִי, מִי שְׂיִכּוֹל וְיוֹדֵעַ נְקוּר שְׂיֹרִיד, הוּא עֲצָמוֹ עָשָׂה זֹאת בְּהַתְנַדְבוֹת וְלֹא יִכַּל לְהַגִּיעַ לְכָלָם.

אֲכִילַת חֶלֶב מוֹבִיא אֶת הָאָדָם לְכַפֵּר בְּאַלְקֵי יִשְׂרָאֵל כְּמוֹ שְׂרַאֲנוֹ אֶצֶל שְׁבִתִּי צְבִי יְמַח שְׁמוֹ וְזָכְרוּ.

וּבְנוֹסְף לְזֶה נִבְיָא גְבִית עֲדוֹת מִבֵּית דִּין הַגְּדוֹל שְׁבִירוּשָׁלַיִם - אִיךְ שְׁשִׁבְתִּי צְבִי לְקַח מַנִּין וְהָאֲכִיל אוֹתָם חֶלֶב הַכְּלִיּוֹת שֶׁהִיא אֲסוּר כְּרַת וְעָשָׂה עַל זֶה הַבְּרָכָה בְּרוּךְ אַתָּה ד' אֱלֹקֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם מִתִּיר אֲסוּרִים, כְּמוֹ שְׁמוּכָא בְּסִפְר תּוֹרַת הַקְּנָאוֹת לְרַבְּנוּ יַעֲקֹב מְעַמְדִּין וְצ"ל וְהִיא קְבוּצַת מְאֻמְרִים וּכְתָבִים נִגְדַּ שְׁבִתִּי צְבִי וּמְתִי סוּדוֹ, נִדְפָס בְּאִמְסִטְעֶרְדָּאם תְּקו"ב. וְנִדְפָס בְּדְפוּס צִלוּם בִּירוּשָׁלַיִם תְּשִׁל"א ע"י הוֹצָאַת מְקוּר, וּז"ל: טָפְס קְבֵלַת עֲדוֹת בִּירוּשָׁלַיִם תוֹב"ב: בְּמוֹתָב תְּלַתָּא בֵּי דִינָא כְּחֵדָא הוֹינָא, וְאַתָּא לְקַדְמָנָא הַחֲכָם הַכּוֹלֵל מֵהוֹר"ר מִשֶּׁה חָבִיב אִישׁ סְפָרְדִי וְהַעִיד בְּתוֹרַת עֲדוֹת (בְּלִשׁוֹנוֹ), וּז"ל בְּלַה"ק: אֲנִי מַעִיד שְׁמִפְרָסֵם הַדְּבָר בֵּין תְּלַמִּידֵי חֲכָמִים בִּירוּשָׁלַיִם וְחִבְרוֹן, שְׁשִׁבְתִּי צְבִי תר"ו קָדָם שֶׁהִמִּיר דָּתוֹ, הָאֲכִיל חֶלֶב כְּלִיּוֹת לְעִשְׂרָה מִיִּשְׂרָאֵל, גַּם צִוָּה לָהֶם לְהַקְרִיב פֶּסַח בַּחוּץ לְאָרֶץ וְהָאֲכִילֵם כְּסֹדֵר אֲכִילַת פֶּסַח, גַּם עָשָׂה בְּרָכָה עַל אֲכִילַת חֶלֶב בְּזוֹ הַנְּסָחָא, בְּרוּךְ אַתָּה ה' מִתִּיר אֲסוּרִים, וְגַם שְׁמַעְתִּי דְבָר זֶה מֵאָדָם אַחַד בְּעַל תּוֹרָה גְּדוֹל שֶׁעָשָׂה גַם כֵּן דְּבָר זֶה וְאַחַר כֵּךְ עָשָׂה תְּשׁוּבָה,

שניספו בשואה היו גלגולים, [עוד שמעתי משמו שהם היו מדורו של מרדכי הצדיק ואכלו שם בסעודה לכן נאספו כעת רח"ל מפני שנהנו מסעודתו של אותו רשע, וזה היה התקון שלהם (ורבים יצאו נגד דיבורו של אותו צדיק) ואני הקטן אביא ראיה לדבריו, שפידוע שאותו רשע 'היטלר' ימח שמו וזכרו, היה מקפיד בכל יום ויום שיהרגו דווקא עשרת אלפים איש לא פחות ולא יותר, וכך כתוב באנציקלופדיה - החשבון בדיוק לפי בתי הגז, וכמה שלא היה לו מקום בבתי הגז היה חופר בור גדול והכניס לשם לערך 1600 יהודים וכסה אותם, ויש כמה אנשים שזכו להינצל ולהשאיר בחיים ספרו את זה] וזהו מרומז כנגד עשרת אלפים שקלים ששקל המן הרשע - לאחשוורוש, שגם אז נתחייבו כליה מאתו סיבה - שנהנו מסעודתו של אותו רשע, כמו שאיתא בגמרא מגלה (יב): "מפני מה נתחייבו שונאיהן של ישראל שבאותו הדור כליה? אמר להם: אמרו אתם! - אמרו לו: מפני שנהנו מסעודתו של אותו רשע", ע"כ. - עוד ידוע מענין משפט נירנברג שבדיוק נשפטו ונתלו עשרה נאצים ימ"ש, והם כנגד עשרת בני המן והם בעצמם גם אמרו כן, (ובהמשך נדבר מזה בהרחבה).

איתא בגמרא מגלה (ז' ע"ב): "חייב אדם לכסומי בפוריא עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי". והענין הוא שעל ידי שישתה יין, יזכה לצאת מגשמיית הדעת, ולהכניס לרוחניות הדעת - הדעת האמתית ויתבאר להלן.

כתוב בספר קב הישר (פרק קב): בשר בגימטריה מנין השנים שחיו האבות אברהם יצחק ויעקב ביחד עולה תק"ב בגימטריה "בשר"^[כ] שהם

דם, שהם כנגד 400 מחנה עשו דקליפה כנודע. ואפשר לפרש דהא דמרדכי הצדיק לבש "שק", כדי לתקן את ענין הנ"ל, "שק" גימטריה 400 [ראה באריכות בראשית חכמה].

[כ] והנה כתבנו לעיל, דמכח חטא אדם הראשון נעשה מן אות אל"ף אות עי"ן, וזהו בתיבות "כתנות עור", שהיה צריך להיות "אור" - באל"ף, ולכן "נרגן מפריד אלוף" (משלי טז, כח), כמבואר ענין זה בכמה ספרי מקובלים (עיין שלה"ח"א, מאמר בית דוד, דף טז, ו), והאבות תיקנו חטא ופגם זה על ידי שלש תפילות: שחרית, מנחה, ערבית - שהן ראשי תיבות "שמע". והנה ידוע (עיין זוהר חלק א', דף קס"ז עמוד א', ותיקוני זוהר בסופו, תיקון י', דף קמ"ז עמוד ב'), שמכח חטא אדם הראשון גברו שתי קליפות: שור וחמור, וחמור הוא קליפת ישמעאל, ושור הוא קליפת אדם, ותיבות "אדם", "ישמעאל" הן גימטריא תק"ב, כמנין השנים שהיו האבות חיים בעולם הזה, כי אברהם היה חי קע"ה שנים, יצחק - ק"פ שנים, יעקב - קמ"ז שנים, קע"ה וק"פ קמ"ז - צרפם יחד - יהיו תק"ב שנים, כי האבות הן בקדושה נגד הקליפה. וזהו הסוד (שמות כב, ל) "ובשר בשדה טריפה לא תאכלו", כי "בשר" הוא גם

גם שְׁמַעְתִּי שְׁבַשְׁנַת תכ"ה גִּילָה שְׁבַתִּי צָבִי עַל עֲצָמוֹ שֶׁהוּא מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד..... עוֹד שְׁמַעְתִּי מֵהַחֶכֶם הַכּוֹלֵל הָרַב אַבְרָהָם יִצְחָקִי אב"ד ור"מ דְּסַפְרָדִים כַּעֲיָה"ק יְרוּשָׁלַיִם תּוֹב"ב, שֶׁשָּׁמַע מְרַבּוֹ הַגְּדוֹל הַחֶכֶם הַכּוֹלֵל מֵהוֹרֵר מִשֶּׁה גְּלָאֲנָטִי אוֹמֵר, מִתְחַלֶּה לֹא הֵייתִי מְבוֹה לְשַׁבְּתָאִי צָבִי יִמַח שְׁמוֹ וְזָכְרוּ, אַף עַל פִּי שֶׁלֹא הֵייתִי מֵאֲמִין בּוֹ, רַק אַחַר שְׂרָאִיתִי כְּתַב יָד שֶׁל שְׁבַתִּי צָבִי יִמַח שְׁמוֹ וְזָכְרוּ שְׁכַתְּב לְכָאן לְאַחַד שֶׁהִיָּה מֵאֲמִין בּוֹ, וְחַתַּם אֶת עֲצָמוֹ אֲנִי הוִי"ה אֱלֹקֵיכֶם שְׁבַתִּי צָבִי, דִּהְיִנּוּ שְׁכַתְּב שֵׁם הַקְּדוֹשׁ בְּכַתִּיבְתוּ, אַחַר זֶה אֲנִי מַחְרִים אוֹתוֹ בְּכָל יוֹם וַיּוֹם.

הַרְבֵּנוֹת מוֹגְלָה עַל אֲטֻלִיז בְּחִיפָה שְׁלֵעֶרֶךְ 30 שָׁנָה קִנּוּ הַבֶּשֶׂר מֵהָעֲרָבִים

בְּעֶרֶךְ לִפְנֵי 25 שָׁנָה הִגִּיעַ אִישׁ אֶחָד לַרְבֵּנוֹת וּסְפָר שְׂרָאָה מִשְׂאִית עוֹמֶדֶת בְּגָבוֹל וּמַעֲבִירָה בֶּשֶׂר מֵהָעֲרָבִים, הוּא הַמְּשִׁיף לַעֲקֹב אַחַר הַנְּעֻשָׁה וְרָאָה שְׁמוֹלִיכִים אֶת הַבֶּשֶׂר הַנ"ל לְאֲטֻלִיז כְּשֶׁר בְּחִיפָה. - הַרְבֵּנוֹת חִקְרוּ אֶת הַדָּבָר וְאָכְנוּ גִילּוֹ כִּי כָּבֵד שְׁלוֹשִׁים שָׁנָה עוֹשִׂים כָּהֵן, לְכֵן כְּתַבּוּ בְּעִתּוֹן אֶת הַמַּעֲשֵׂה הַנּוֹרָא שֶׁהִתְגַּלְתָּה וְעַל כָּלֵם לְהַכְשִׁיר אֶת הַפְּלִים וְלַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה. - וְלֵאחֶר שְׁגַמְרְתִּי אֶת הַדְּרָשָׁה כַּמַּעַט כָּלֵם קִבְלוּ עַל עֲצָמָם לֹא לְאָכוֹל יוֹתֵר בֶּשֶׂר בְּהֶמָּה. - וּמִי יוֹדֵעַ מַה בְּאֲמַת הוּא אוֹכֵל, וּמִמֶּשׁ צְרִיכִים מְשַׁגְּיחִים יִרְאִי שְׁמִים בְּאֲמַת מֵהַשְּׁחִיטָה וְעַד לְהוֹבֵלָה וּבְחִנּוֹת עֲצָמָה - וְכוּלֵי הָאִי וְאוּלֵי.

רַב מֵאֲרֶץ יִשְׂרָאֵל בּוֹדֵק 21 בְּתִי שְׁחִיטָה וְכָלֵם נְבִלוֹת וּטְרָפוֹת

לִפְנֵי 26 שָׁנִים, הֵייתִי אֶצֶל רוֹפֵא לְפִתּוּחַ קוֹל בְּאַרְצוֹת הַבְּרִית, שֵׁם פְּגַשְׁתִּי תַלְמִיד שֶׁל ר' מִשֶּׁה פִּינְשֵׁטִיין זצ"ל, ר' רַאוּבֵן פְּרֶלוֹבִיץ (עָוֹעֵנְיוֹ 12, רְחוֹב 43) הַתְּלָמִיד הַזֶּה הָיָה הַמְּנַקֵּר בְּמוֹנָסִי. כְּדִרְכָּם שֶׁל תַּלְמִידֵי חֲכָמִים דְּבִרְנוֹ בְּנוֹשְׂאֵי לְמוֹד, תּוֹךְ כְּדֵי דְבוֹר הַגְּעֵנוּ לְנוֹשֵׂא הַשְּׁחִיטָה, סִפְרָתִי לוֹ עַל הַסְּפָרִים שֶׁהוֹצֵאתִי לְאוֹר וְאָמַר לִי "כֵּן, אֲנִי מִפִּיר טוֹב טוֹב אֶת הַסְּפָרִים הָאֵלּוּ וְהַשְּׁתַּמְשְׁתִּי עִם זֶה הַרְבֵּה", וְאָמַר לִי: תִּדַע לָךְ שְׁבַאֲמִרְיָקָה עוֹד לֹא נִמְצָא אֲטֻלִיז שֶׁהַקָּצֵב שֵׁם מִפִּיר וַיּוֹדֵעַ הַלְכוֹת נִקּוֹר. - עוֹד סִפֵּר לִי שֶׁעֲכָשׁוּ הוּא מִגִּיעַ מֵהַמְקֹנָה שֶׁל רְחֻמְסֵרִיוֹקָא וּפְגַשׁ שֵׁם רַב מֵאֲרֶץ יִשְׂרָאֵל שֶׁשְּׁלַחוּ אוֹתוֹ הַרְבֵּנִים מֵהַרְבֵּנוֹת לְאֲמִרְיָקָה לְבִדּוֹק אֶת הַכְּבֵד שְׁשׁוּלְחִים מִשֵּׁם לְאֲרֶץ יִשְׂרָאֵל, כִּי עֲכָשׁוּ נוֹדַע לָהֶם כִּי עַד עֵתָה אֶכְלוּ כְּבֵד בְּלִי נִקּוֹר^[כו]. וְאָמַר לִי שֶׁהִלֵּךְ עִם

הרב ל-23 מפעלים ששוחטים שם בשך ומתוכם 21 היו ממש נבלות וטרפות. אמרתי לו: בבקשה ממך תסדר לי פגישה עם אותו רב! אמר לי אין צורך בכך, לך עכשו למקוה שם תפגש אותו, עשיתי כך והלכתי למקוה, ומיד כשהגעתי לשם ראיתי והבנתי מי הוא הרב שהגיע מארץ ישראל, שאלתי אותו: האתה הרב מארץ ישראל מעיר פלוגי? אמר לי כן! נתתי לו שלום והוא החזיר לי שלום, שאלתי אותו: האם ראית את חבורי שחברתי על השחיטה ששלחתי לעירך? אמר לי: אכן אני מכיר את כל הספרים ולמדתי

מסמך 671 - מצב הנקור בארצות הברית

יהודים יקרים משיח צדקנו מחכה לנו שנחזר בתשובה ויבוא אלינו במהרה. בית דין צדק מירושלים החליט שכל אלו שרוצים לקבל סמיכה על נקור בתור מנקה מקחה שאפשר לסמוך עליו, עליהם לעמוד לבחינה לפני הרבנים הגאונים הרב הגאון רבי מרדכי מלאכי שליט"א ולפני הרב הגאון רבי ברוך מייזליש שליט"א ואחרי אישורם בכתומת ידם ויתנו הבד"צ הסמיכה שלהם.

ידידכם הכ' הדל שבישראל זלמן בריזל

ירחון תרני הלזה הופיע בעיר סאטמער שנת תרצ"ו, בעת ששמש ברבנות כ"ק אדמו"ר הגה"ק רבנו יואל מסאטמער זצ"ללה"ה. והופיע על ידי הרה"ג מוה"ר שמואל שווארץ זצ"ל בן בנו של הקול אריה זצ"ל, והיה בן בית אצל רבנו הקדוש מסאטמער זי"ע ולא עשה שום דבר קטן או גדול בעיר בלתי הסכמת רבנו זצ"ל.

לקט שנת ו' גליון ב' ששנ"ה - לאפרושי מאיסורא סימן י"ט:

להתודע ולהגלות להעומדים על הפקודים להשיג בעניני נקור כי השמנונית שעל הכבד הוא אסור מדין חלב גמור דמלבד מה שמבאר בספרי נקור: דבאותו צד שהמרה תלויה בה חלב הדבוק שם הוא חלב של היתר שבקיבה שאסור, עוד נפרש ונצמד שם מחלב שעל בית הכוסות שהוא השמלה שקורין פרוסה שאסור וענוש כרת ר"ל, ויען כי הכותב דבר עם איזה משגיחים ולא חלו ולא הרגישו שיש שום אסור בשמנונית הכבד אפילו מטעם הא' ומילתא דשכיחא שהנשים לוקחות מהדקות הראה והכבד מחבר כמות שהוא ולא כולי עלמא דיני גמירי, על כן צריך לעורר ולהזהיר על זה להסיר המכשלה הזאת מקרב ישראל. עוד צריך להזהיר על מה שקרוב להפסד במה ששכיח שבהריאות מן הדקות נשאר שם מהחצר הכבד שקורין פלעקין ויש שם ב' קרומים וקרום א' שלצד הכבד אסור משום חלב הקרב המנח עליו ובקל יכולין לבוא לידי מכשול בזה, מחמת כי שכיחא מילתא ולא כולי עלמא דיני גמירי, על כן חוב על המשיגיחין לקיים מאחז"ל חזקה על חבר שאינו מוציא מתחת ידו דבר שאינו מתקן.

גם בענין הכבד הלבן הנקרא וויסע לעבער שמבאר בספרי הנקור שלא לבשלו מחמת חוטי הדם המרבין בה כי אם לנקרו תחלה ואחר כך לצלותו דאם נשאר איזה חוטי דם, נורא משאב שאב ואחר כך מי שרוצה לבשלו הרשות בידו, והנה הרבה טבחים מוכרין זאת בשם גראשיצל או פרעזיל בלי שום נקור ובלתי הודעה להבחין בין צלי לבשול, על כן גם בזה החיוב על המשיגיחים שיתנו עיניהם עינא פקיחא להשיגח על זה.

הרבה מתוכם. אמרתי לו: אני רוצה להמשיך לדבר אתך בנושא הזה, אמר לי בסדר! נכנסנו לבית המדרש וישבנו שם בשעה, ממש עד קרוב לזמן הדלקת נרות, היות והייתי קדם לכן אצל רופא לפתוח הקול היה בידי מכשיר הקלטה וכך יכלתי להקליט את כל השיחה. - וכך ספר לי הרב: "הלכתי יחד עם הגאון טיבורט שטרן שליט"א, מחבר שו"ת השבי"ט, היינו ב-23 בתי שחיטה וראינו ש-21 מהם נבלות וטרפות. - אמרתי לו ספר נא לי מה היה המכשול בכל ה-21 מפעלים עד כדי כך שאמרת שהם נבלות וטרפות האם כי שוחט אחד שוחט 60 בהמות בשעה אחת? אמר לי מה אכפת לי כמה שוחטים בשעה אחת, אני רציתי לראות חלפים כשרים חפשי ולא מצאתי ב-21 בתי השחיטה חלף אחד כשר לרפואה! כמו כן ספר לי: מצאתי איזה שוחט מחשובי הקנאים מחסידי קהלת סאטמר הקדושה ונתן לי לבדוק את הסכין, אמרתי לו: יש כאן פגיונות! ענה לי השוחט עם כל החצפה: "ציוני משגע ימח שמו, לך לארץ ישראל!!! לא נבהלתי ועניתי לו דוקא אני חסיד בריסק ואיני לוקח כסף מהמדינה הציונית אז מה תגיד עכשו על החלף הפגום? ענה לי שוב פעם: "ציוני ימח שמו כי אתה גר בארץ ישראל!!! המשכתי ללכת לשוחט נוסף וגם הוא הגיב באפן דומה. שאלתי אותו מדוע הגעת מארץ ישראל דוקא עכשו? ענה לי: כל הלשונות והכבדים אנחנו מקבלים מאמריקה וסמכנו שזה כשר כי הם גם תמכו בנו (נתנו לנו כסף), אך עכשו שיצא הקול בעיר ושהיה מפרסם בעתון כנ"ל שהכבד אינו מנקר שלחו אותי לתקן את ענין הנקור של הכבד ועכשו שכבר באתי לתקן את הכבד בדתתי גם את השחיטות ומצאתי שהרבה מהם נבלות וטרפות.

עוד ספר לי כי הוא גם רב וגם שוחט, וכשהוא הולך לשחוט 6 בהמות, עומדים 45 אנשים שוחטים ומשגיחים וכאן שוחטים 60 בהמות לשעה ויש רק 4 אנשים: 1. שוחט, 2. בודק פנים, 3. בודק חוץ, 4. פלאמבירער [השם את החותמות]. - יש עוד הרבה לספר, אך אכמ"ל.

כי משמש בעשרה לשונות

הרב שלום רובין היה ראש ועד הכשרות באמריקה מטעם ממשלת אמריקה. והוא שלח לי מכתב שם כותב כך: לפי כמות הלשונות בשר כשר ששולחים לא"י צריך לכל בהמה להיות 10 לשונות, וצריך לי מסמך בו רשום כמות הלשונות ששלחו. - בדרך צחות אמר: ידוע מחכמינו זכרונם לברכה "כי משמש בד' לשונות" ואלו באמריקה, "קודה" (פרה) משמש בעשרה

לְשׁוֹנוֹת... וְאֲנִי מוֹסִיף, כָּאֵן בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל "קוּה" מְשַׁמֵּשׁ ב־27 לְשׁוֹנוֹת...
כְּשֵׁרוּאִים כִּמָּה כּוֹתָבִים בְּעֵתוֹנוֹת עַל הַסֵּרֶת הַכְּשָׁרִים מִחֲנִיּוֹת שֶׁתִּפְסוּ שֶׁהַבְּשָׁר
שְׁלֵהֶם בָּא מִהָעֲרִבִים בְּשָׁר שְׁחֹר. וּלְדַאֲבוּנֵינוּ זֶה מָה שֶׁאֲנַחְנוּ אוֹכְלִים, הָאֵם
זֶה חֲדוּשׁ שֶׁכָּל יוֹם בָּאִים מִכְּתָבִים מוֹעֵד הַרְבָּנִים עַל יְתוּמִים וְאַלְמָנוֹת? רח"ל.

מִסְמָךְ 571 - בְּרוּךְ מֵיזְלִישׁ שְׁלִיט"א

הֵרֵב מֵיזְלִישׁ הוּא מִנְקַר רֵאשִׁי בִפ"ת חֲתָן הַגֵּאוֹן הַצַּדִּיק הַמְּפוֹרָס
מוֹהֲר"ר אֲבֵרָהם חַיִּים נָאָה זצ"ל בַּעֲמ"ח סִפְרֵי שִׁיעוּרֵי תוֹרָה קִצּוֹת
הַשְּׁלַחַן וְעוֹד.

ב"ה, כַּחַג הַפֶּסַח שְׁנַת ה' תִּשְׁמ"ג לִפ"ג נִזְדַּמְּן לִי לַחֹג אֶת חַג הַמִּצּוֹת
בֵּארְצָה"ב כְּעִיר בְּרוֹקְלִין נוֹא יֵאֲרָק.

בַּיּוֹם א' דְּחֹה"מ בִּיקְרָתִי בִק"ק קְרִית קֵאשׁוּי אֲשֶׁר בְּבַעֲדֵפֶאֲרֵד הִילֵלֵס נוֹא
יֵאֲרָק אֲצֵל הַגֵּאוֹן הַצַּדִּיק הַמְּפוֹרָס מוֹהֲר"ר רִפְאֵל בְּלוֹם שְׁלִיט"א
אֲבֵדֵק"ק קֵאשׁוּי יַע"א, וְהֵרָאָה לִי הַגֵּה"צ אֲבֵדֵק"ק קֵאשׁוּי שְׁלִיט"א הֵרְבָּה
חֲתִיכּוֹת בְּשָׁר שֶׁקֵּנוּ בְּאִיטְלִיזִים חֲרַדִּיִּים שְׁבוּוֹיִלֵיאֲמַסְכוּרָג וּבֵאֲרָא פֶּאֲרָק וְעוֹד
בְּחֻזְקַת מִנּוּקָר נִמְלַח וְהוֹרַח וּמוֹכֵן לֵאכִילָה, וְנִשְׁתוּמַמְתִּי עַל הַמַּחְזָה הַנּוֹרָא
שְׁנַתְגָּלָה לְעֵינַי וְכַמְעַט לֹא רֵאִיתִי כֹהֵנָה בְּכָל הָאֲרָצוֹת שְׁבִיקְרָתִי לְמַעַן הַדְּרוּשׁ
וְהַחִיקוֹר בְּמַצֵּב הַנִּיקוֹר, וְגַם בְּמִקוּמוֹת שְׁמִצְאָתִי הַזְּנַחָה מְרוּבָה בְּעֵינֵי נִיקוֹר
הַחֵלֵב בְּכוֹלֵם לֹא הִי הַמַּצֵּב יְרוּד בְּעֵינֵי הַנִּיקוֹר כֹּזֵה, וְהֵיּוֹת שְׁמִצְאָתִי חֵלְבִים
שׁוֹנִים עַל אוֹתָן הַחֲתִיכּוֹת, עַל כֵּן אֲפֵרְטֵם כֹּאֵן אַחַת לְאַחַת מֵה שְׁרֵאִיתִי בְּעֵינַי
אִז בַּיּוֹם א' דְּחֹה"מ פֶּסַח תִּשְׁמ"ג בִּקְרִית קֵאשׁוּי:

מִצְאָתִי עַל הַבְּשָׂר שֶׁנִּמְכַר מוֹכֵן לֵאכִילָה:

א. הֵרְבָּה חֵלֵב עַל דִּיקַע טַעֲנֵדֶעֶרֶלֵיִן מִחֵלֵב הַכִּלִּיּוֹת מִמֶּשׁ שֶׁאֲסוּר מִן הַתּוֹרָה
וְעוֹנְשׁוֹ בְּכֶרֶת רח"ל, וְגַם מִחֵלֵב הַקֶּרֶב הִיָּה מוֹנַח עֲלָיו. ב. רֵאִיתִי כִּמָּה
חֲתִיכּוֹת גְּדוּלוֹת הַנִּקְרָא בְּסִפְרֵי נִיקוֹר (וּבֵא"י) טְרִיפָה קֵאלְנֵעֵר וְהִיָּה עֲלָיו
וּמִתְחַתּוֹ חֵלֵב שֶׁאֲסוּר מִן הַתּוֹרָה. ג. מִצְאָתִי הַבְּשָׂר שְׁבִין צֵלַע י"ב לִי"ג שֶׁלֹּא
הִיָּה מִנּוּקָר וְהִיָּה שֵׁם חֵלֵב. ה. מִצְאָתִי קִצָּה הַצֵּלַע הִי"ג (הַסְּחוּס). ו. מִצְאָתִי
סְחוּסֵי הַחֻזָּה (מִכְמָה חֲתִיכּוֹת) שֶׁלֹּא הוֹסֵר כְּרָאוּי. ז. מִצְאָתִי שֶׁנִּשְׁאָר קִצָּת מִהַקְּרוּם
שֶׁעַל הַיּוֹתֶרֶת (לְצַד הַכְּבֵד). ח. נִשְׁאָר קְרוּם הַכְּסָלִים שֶׁהוּא מִחֲמַשׁ קְרוּמִים
הַמוֹזְכָּר בַּחז"ל. ט. חֵלֵב שֶׁעַל הַשְּׁפוֹנֵדֵר (שֶׁתְּחַת הַקְּרוּם). י. חֵלֵב שֶׁעַל הַרִיפֶאֲלַע
מִצְאָתִי עֲלָיו בְּשִׁפְעוֹ. יא. חוּטֵי דְכַפְלֵי שְׁבִין הַצֵּלְעוֹת. יב. סְחוּסִים שֶׁל צֵלְעוֹת
י"א י"ב (בְּלֵי נִיקוֹר). יג. חֵלֵב הַקֶּרֶב שְׁבִין הַרִיפֶאֲלַע לְכִין הַיּוֹתֶרֶת (עֵינֵי אוֹרְחוֹת

חיים). יד. שומן שעל הצלעות בכל השטח שתחת הטרפז. טו. מצאתי שלא הוסר הקרום העב היוצא מבשר האדום (הריפאלע).

היוצא מכל הנ"ל כי הדברים מזעזעים עד מאוד בראותי הצד השווה שבהם כי הקצבים שעסקו בניקור חתיכות בשר שהראו לפני אינם בקיאים בהלכות ואומנות הניקור כדבעי, ומה שעושים הוא להוריד הקרום לבר כל אשר יעלה על המזלג (וגם בזה מניחים שיריים), אבל חלב הכסלים והכרס ועוד ועוד לא מנקרים כמעט, וגם חלב הכליות משאירים וכן כל הנ"ל.

אנא עורו נא! התעוררו נא! חוסו ורחמו על אחיכם בני ישראל והצילו אותם הצלת הנפש והגוף החזירו את עטרת קדושת ישראל ליושנה, והעצה לזה לעשות מיד תיקון גדול בהעמדת מנקרים ומשגיחים יראי השם שיהיו בקיאים הדק היטב בכל הלכות ומלאכת ואומנות הניקור בדרך המקובל דור אחר דור.

ומה מאוד יכאב הלב בראותי אנשים חרדים מדקדקים בקלה כבחמורה ומתרחקים מצ"ט שערי היתר שלא לפגוע בשער אחד של איסור נכשלים בשגגה בלי יודעים באיסור חלב החמור מאוד. - תקותי חזקה שתעשו כל מה שביכולתכם לעשות להעמיד מצב מעמד הניקור על כנה הראשון כמו שנהגו בימים הקדמונים שהוא הוא הדרך המקובל דור אחד דור עד לראשונים והאמוראים והתנאים עד משה רבע"ה שקיבל כן מסיני בלי שינוי כל דהוא. - זכות הצלת הרבים ממאכלות אסורות בפרט איסור חלב החמור (שעונשו בכרת רח"ל) יעמוד לכם שתוכלו להוציא את הדבר מכח אל הפועל להעמיד הדת על תילה ותשרה שכינה במעשי ידיכם ותזכו לכל הבטחות והיעודים המוזכר במדרשים לשופטי העם ומנהיגיו אתם וזרעיתם וזרע זרעיתם עד עולם כמבואר בר"ח שעה"ק פי"ב בשם מהר"י אבוהב זצ"ל, ובזכות פרישת ממאכלות אסורות נזכה כולנו במהרה לגאולה האמיתית בביאת משיח צדקינו בב"א.

הכו"ח מתוך צער ובטחון

ברוך מרדכי מייזליש

מנקר ראשי בפ"ת חתן הגאון הצדיק המפורסם מוהר"ר אברהם חיים נאה זצ"ל בעמ"ח ספרי שיעורי תורה קצות השלחן ועוד. קבלתי קבלה על ניקור חלקי אחורי והקדמי והפנים עוד לפני ארבעים וחמש שנים מאת המנקרים המומחים הרב ר' ראובן קלפוס בן הגה"צ ר' צבי קלפוס זצ"ל

ומהרב ר' אברהם בן ציון מייזליש זצ"ל שהם למדו וקבלו קבלתם מראשי המנקרים הצדיקים הר"ר ברוך ברוורמן זצ"ל ומאת הרב הצדיק הר"ר אלטער מגדלסון זצ"ל בשנת תרפ"ג בירושלים עיה"ק שהם שימשו בתור ראשי המנקרים עוד בזמנם של הגה"ק מרן רבי שמואל סלנט זי"ע והגאון הקדוש רשכבה"ג מרן רבי יהושע לייב דיסקין זצ"ל.



"להשבית עצת הַמֶּן עִמְלֶק אֲשֶׁר קָרַד בְּדָרְדֹד" בְּנִימְטָרִיא (2689) כְּמִנְיֵן "אָמַר רַבָּא מִיְחִיבֵי אִינִישׁ לְבִסּוּמֵי בְּפּוֹרִיאַ עַד דְּלֹא יָדַע בֵּין אָרוּר הַמֶּן לְבְרוּךְ מְרַדְכֵי עִם הָאוֹתִיּוֹת (57) וְעַם הַבּוֹלָל (1)

מִי יֹאכִילֵנוּ בֶּשֶׂר

"מֵאִין לִי בֶּשֶׂר לְתַת לְכֹל הָעָם הַזֶּה כִּי יִכְפוּ עָלַי לֵאמֹר תִּנְהַ לְנוּ בֶּשֶׂר וְנֹאכְלָה. לֹא אוֹכֵל אֲנִי לְבִדִּי לְשֵׂאת אֶת כֹּל הָעָם הַזֶּה כִּי כְּבֹד מִמּוֹנֵי וְאִם כָּכָה אֶת עֲשֵׂה לִי הֲרֵגֵנִי נָא הֲרֵג אִם מְצֵאתִי חֵן בְּעֵינֶיךָ וְאֵל אֲרֹאֶה בְּרַעֲתִי" (במדבר פרק

יא יג-טו)

סודות חֲדָשִׁים שְׁנַתְגָלוּ - הַבֵּית יִשְׂרָאֵל זִ"ע מְצִיל אֶת אַחֵינוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּאַרְצוֹת הַבְּרִית מְאֹכִילַת חֶלֶב דְּאוֹרֵייתָא. מִכְתֵּב שְׁנַתְקַבֵּל מֵהַגַּה"צ רַבֵּי מֹשֶׁה אֱלִיעֶזֶר פֶּאפֶּנֶר שְׁלִיט"א רַב וְאַב"ד בֵּית מְדֻרֵשׁ סַעֲלִישׁ טְשָׁאָרְטְקוֹב בְּנֵי בְּרַק.

דְּבָרִים הַמוֹכָאִים לְהֵלֵן נִכְתָּבִים בְּמַהֲירוֹת כְּדֵי לְקַיֵּם דְּבָרֵי הַצְּדִיק מְחוֹתְנֵי כְּ"ק הָאֲדַמּוּ"ר מֵהָאֲלָמִין שְׁלִיט"א בְּבְרִיאוֹת גּוֹפָא וְנִהוּרָא מְעֻלְיָא בַּס"ד וְנַחַת לְרוֹב מְפָל יוֹצְאֵי חֲלָצִיו, כּוֹלֵם אֶהוּבִים וְכֹלֵם בְּרוּרִים בְּלִי עֵין הָרַע וְכו'.

מֹשֶׁה אֱלִיעֶזֶר פֶּאפֶּנֶר, רַב וְאַב"ד בֵּית מְדֻרֵשׁ סַעֲלִישׁ טְשָׁאָרְטְקוֹב, בְּנֵי בְּרַק. הַעֲלִיתִי עַד כָּאֵן עֲנִינִים הַשְּׂכִיִּים לְמַחְבֵּר הָרַב הַגָּאוֹן מְרַדְכֵי גַבְרִיאֵל מְלֹאכֵי זצ"ל.

מקדמא דנא ימים טובא עברו כחמש עשרה שנים ויותר בעת למדו שעורים כסדרם עם דיוק הדין וההלכה למעשה, הלכה למשה מסיני, ומעשה רב איש מפי איש עד משה רבנו עליו השלום.

בידוע מדברי הרמ"א בהלכות טרפות, וזה לשונו: "ודברים אלו אי אפשר ללמד דרך הפתב על ידי למוד אלא לפי נסיון המעשה שהיא על ידי למוד איש מפי איש בראיה ממש", עד כאן מתוך דברי לשונו הקדוש.

מענין לענין באותו ענין ספר לי רב הגאון הנ"ל כמה פעמים וכן הנה המעשה ממש כלשונו: כמה שבועות לפני פסח קבלתי הודעה שהצדיק הקדוש הבית ישראל וצל"ה קורא לי, נסעתי לירושלים עיר הקדש וקבל אותי בחביבות, ואחרי דרישת שלום, אמר לי בתקיפות: אתה יודע באמריקה אוכלים יהודים יראים חלב שהיא דאורייתא רח"ל, ומבקש אני אותך שתסע לשם ותתקן את הענין על צד היותר טוב. אמרתי, רבי, הרי פסח בא, ומשמש אני כרב בתל אביב ואלפי אנשים באים אלי למכור חמץ. אמר לי, למכור חמץ יש הרבה רבנים שיכולים, אבל תקון חלב דאורייתא ה' ירחם, רק אתה יכול. על כן עזבתי הכל ונסעתי בדברי קדשו, וכן הנה שכל ארצות הברית אכלו חלב ולא ידעו בין מינם לשמאלם, וכרוך ה' ידוע והתפרסם בכל ארצות הברית התקונים שתקנתי בענין הניקור של חלב דאורייתא. וידוע שעשרות אלפים יהודים שומרי תורה ומצוות הפסיקו לאכול בשר בהמה, וגם הגאונים הצדיקים יצאו במחאה נגד מאכילי החלב - וידוע שפ"ק מרן אדמו"ר מקלויזנבורג אסר לכל חסידיו לאכול בשר בהמה, והאדמו"ר מקאשוי זי"ע, אמר שלא יהיה בשר כשר עד ביאת המשיח, ובמכתבו לכל חסדיו כתב לא לאכול לאכול בשר בהמה, ולהבחיל"ח האדמו"ר מוויזניץ מאנסי גם אמר לחסידיו לא לאכול בשר בהמה, ועוד כשלישים צדיקים עוררו על זה, ורצו להרוג את כולם בידוע, ונדפס בספר קול השוחטים ו' חלקים באריכות.

מכתב לכ"ק אדמו"ר מקאשוי שליט"א

ב"ה יום ד' לסדר "ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם" חודש אדר תש"נ לפ"ק ברוקלין נוא יארק.

אל מקור החכמה והתבונה, אב לחכמה ואם לכינה, עובר בעמק הלכה המצויינה, חלציו כגבור מזויינה, רבא דעמא מדברא דאומתא, ה"ה האשל הגדול אדיר בלבנון, בצל שדי יתלונן, הרב הגאון האמיתי רשכבה"ג

מופת הדור המפורסם בכל קצווי ארץ מאיר לארץ ולדרים, בחבוריו היקרים, כבוד קדושת שמו תפארתו מו"ה רפאל בלום אבדק"ק קאשוי שליט"א והגליל.

אחרי השתחואה מול הדרת גאוונו וקדושו הרהבתי בנפשי עוז לבוא ולהציע מול הדרת גאוונו שליט"א את אשר עם לבכי.

אני כותב את המכתב בלשון אידיש, [כאן מובא תרגום ללשון הקודש] כמו שדברתי אתכם בטלפון, ובזה אוכל לקיים שני מאמרים.

א. כל שיש "בידו" למחות וכו'.

ב. מאמר הנביא "קרא בגרון אל תחשך כשופר הרים קולך" וכו'.

האמת, בשעה שאני הולך לקיים את מאמר הנביא - עובד הבעל דבר וגורם כל מיני עניינים שלא אוכל לדבר, ואיני יכול בכלל לדבר, כמו שבכמה חודשים האחרונים איני יכול כלל לדבר ל"ע. [ואני צריך ללכת לרופא של פיתוח קול] וכשהקב"ה עוזר לי, ואני יכול כבר לדבר ב"ה, איני יכול לדבר אתכם בטלפון, היות שהתקשרתי כבר הרבה פעמים ולא ענו לי, וחשבתי שאולי מן השמים מעכבים אותי שלא אוכל לדבר בטלפון, כדי שאכתוב זאת ואז זה ישאר לדורות.

הענין שאני כותב עכשיו, זה נוגע אך ורק לכ"ק הקאשוי רב שליט"א, ולילדיו ולנכדיו שיחיו.

איני הולך לכתוב עכשיו ממצב השחיטה, בגלל שהדבר ידוע מזמן שמצב השחיטה כבר אינו כשהיה, ממש בחינת פשיטת הרגל. רק ברצוני לכתוב רק מעניין העופות שהקאשוי רב שליט"א בכבודו ובעצמו וילדיו ונכדיו אוכלים זאת שנה אחר שנה, ואין פוצה פה ומצפצף.

כבר דברתי כמה פעמים עם הילדים שליט"א, ועם עוד כמה אנשים מהעיר קאשוי, בענין מצב השחיטה.

מופיע כמה פעמים בש"ס ובשו"ע - שכל דבר שהוא מותר בדיעבד הינו אסור לכתחילה, (עיין נדה דף ח' או ט', שו"ע או"ח ה' חוה"מ, אולי תקי"ז, או תקי"ח, סימן נ"א, וסי' רנ"ו או רנ"ח בב"י, וביו"ד דרכי משה סימן ע' או ע"א, [אין הזמן מספיק לציין בדיוק המקורות] דהיכא דרגיל לעשות כן, הוי דיעבד דינו כלכתחילה, ואסור).

ובדיוק השבוע נזדמן לי לשמוע ווארט מהרה"ג ר' משה פיינשטיין זצ"ל, שהלך לבית השחיטה בסקרענטען והיו שם עמו כמה

מתלמידיו, והיה שם כמה שאלות להלכה בענייני השחיטה, ותלמיד אחד ראה שמשליכים את הבשר שהיה בו שאלות, ואמר לר' משה - הרי זה כשר בדיעבד, ומדוע משליכים את זה, וענה לו ר' משה מי רוצה להיות יהודי בדיעבד?.

השמלה חדשה (בסימן א') מביא את הגמרא בחולין (כח ע"א): "רבי אומר "וזבחת כאשר צויתך" (דברים י"ב כא) וכו'". [ועיין סוף מס' חולין].

ובמטה אשר (שם סעיף ב') בא"ד וז"ל: יש מקומות מבלי משים, ואין תוכחה, וכו' עוד שם בשם פרי תואר, ומה גם כי ירבו עליו הזבחים, קים לי בגויה דלא רמי נפשיה למעבד בדיקה הצריכה לסכין כאשר צונו ה' וכו'.

איני רוצה למנות את כל הבעיות שעלולים לקרות בשעה ששוחטים מהר, אפילו אם שוחטים רק 400 עופות לשעה, וכל שכן כאשר שוחטים 600 עופות לשעה ויותר, רק ברצוני לומר שהלוואי שהשחיטה תהיה כשירה בדיעבד בצירוף של שעת הדחק והפסד מרובה, ואם זה היה כשר בדיעבד לא הייתי כותב את כל המכתב הזה, אבל יש מצבים שבוודאי מתעוררים שאלות מדיני חמשה הלכות שחיטה, שעוברים בשאט נפש עליהם בגלל שיקולים של פרנסה, והרי יש לנו את הכלל של ר' זירא כיון שעבר ושנה נעשית לו כהיתר, ובחובתי לכתוב זאת כדי שירד ממני האחריות של "כל שיש בידו למחות" שמונח על גבי, ועל ידי המכתב הזה זרקתי את האחריות על גבו של כ"ק אדמו"ר שליט"א, שדבריו נשמעים בכל העולם, ואני את נפשי הצלתי.

והדבר ברור אצלי כשמש, שכ"ק הקאשוי רב שליט"א עם ילדיו שיחיו, שהם מדקדקים בכל עניין, ושכל מצווה תהיה בכל דקדוקיה ופרטיה, בפרט בהלכה למשה מסיני כמו תפילין, ומי מדבר מאתרוג שמביאים לכם כל כך הרבה אתרוגים כדי לבחור את המהודר, ויש זמן לכל ענין, אבל כשזה מגיע לשחיטה אזי יושב הבעל דבר, ואינו נותן לעשות דבר, לבעל דבר יש את הפטנטים שלו איך להפיל את האדם - בטענה שהרי אני בעצמי עומד בשעת השחיטה ובודק, מה אני יכול לעשות יותר מזה, זה הרי לדאבונינו רחוק מלהיות מספיק, ויש רק עצה אחת שלא להיכשל, כמו שהמחבר בעל "שמירה טובה" כותב: שאין מי שיודע מהנעשה בבית השחיטה למעט מהשוחט עצמו, שהוא שוחט הרבה שנים עם הרבה ניסיון.

והדבר ברור אצלי שאם אחד מילדי הקאשוי רב היה מקיים מאמר חז"ל "תלמיד חכם צריך שילמוד כתב שחיטה ומילה" והיה שוחט בעצמו, כל העיר קאשוי לא היו מכניסים בשר אפילו בשר עוף. חוץ אם היו מקימים בית שחיטה מהודרת כמו שצריך, עם כל ההלכות. איני רוצה להאריך יתר על המידה, וכשיבוא הזמן אי"ה אני אסביר לכ"ק פנים בפנים.

ויש בידי עצה קלה לבני קאשוי שליט"א, אפשר לקנות בית שחיטה לא רחוק מהעיר, ואפשר לקבל זאת מאד בזול, וכל אחד שרוצה לאכול משחיטה כשירה ישלם \$2000.

הגמרא אומרת שלביאת המשיח יזכו אחד בעיר ושניים במשפחה, וידוע מהספרים הקדושים שעניין השחיטה הוא אחד מהגורמים הגדולים ביותר שמעכבים את הגאולה, ואיך אנו רוצים לקבל פני משיח צדקינו עם שחיטה כזו? (ראה בספר דרך הנשר, ברית מטה משה על הגש"פ ועוד).

וידוע שהבעלזער רב זי"ע אמר בביהמ"ד מאה שערים, בשנת תש"ד פרשת ויקרא, אחרי שכלל ישראל עברו את החורבן הגדול לדאבוננו (השוואה), צריכים לחנך את הילדים ולהכין את הדור לקראת ביאת משיח צדקינו, שלא נתבייש בעת שיגיע, ולכן כתוב ויקרא בא' זעירא, שצריך לחנך את הילדים הקטנים.

ואמר שני עניינים שצריכים להקפיד עליהם, טהרת המשפחה, וכשרות, אלו היסודות שצריכים להתאמץ עבורם.

איזה פנים יש לנו אם כזה שחיטה? שעל ידי כך אנו שוחטים את ילדינו, וכי עם כאלו פנים אנו יכולים לילך לקבל פני משיח צדקינו? וכי לזה התכוונו רבותינו הקדושים? זה מה שהכניסו לנו רבותינו?

החת"ם הקדוש לימד אותנו "חדש אסור מן התורה", וכי השחיטה ששוחטים את העוף והגוי אוחז את העוף בשעת השחיטה, אינו דבר חדש?

והמהירות, ששוחטים כל כך הרבה עופות במעט זמן, אינו חדש? הרי כתוב בתורה כאשר ציויתך!!!

אין בידינו עצה איך להתמודד עם זה, רק לעשות כמו שזקנינו היו עושים! - לאחוז את העוף ביד, ולשחוט במעומד ובזריזות, והשוחט צריך שיהיה לו גיבוי מספיק למה שהוא עושה.

אני מסכים לבוא אליכם ולסייע בידכם להקים בית שחיטה מהודר כמו שראינו אצל הדורות הקודמים.

וה' יהיה בעזר כבוד תורתו הרמה להציל את כל היושבים תחת דגלו מכל מכשול, ובפרט בענין אכילה כמבואר ברמב"ן וברמב"ם ז"ל, וצריך האדם להיות נזהר מאוד מאכילת איסור או ספק איסור.

ומאזה אנכי לכ"ק ולכל ביתו שמחת פורים, ונזכה לשמוע מהרה בשורות טובות ומנחמות ציון וירושלים ואומר בזה שלום ידידו אוהבו הנאמן.

הק' שלום יהודה גראס

אבדק"ק האלמין יצ"ו

נב. שלחתי מכתב נחוץ בענין פקוח נפשות לפני כמה שבועות, גם כן שלחתי אחר כך פאקס הסבר על התשובה ועדיין לא קבלתי תשובה על זה.

הנ"ל

ומובא בספר "אהבת חיים" להמקובל הצדיק הנסתר^[כז] רבי חכם מנשה זי"ע בפ'רשת "שמייני" שהביא בשם אחד הצדיקים - שמי ששומר את עצמו ממאכלות אסורות מוכרח שיעשה לו נס למעלה מדרך הטבע. ולעניות דעתי זה ברור שזוהי מדה כנגד מדה שכפה את יצרו מלאכל כדרך הטבע כך השי"ת מכופף הטבע בפניו.

אמרנו למעלה "ארור המן" בגימטריה "ברוך מרדכי" ובגימט' ריה "בשר" גימטריה שנותיהם של האבות הקדושים תק"ב - 1502.

ובזה אפשר לפרש דברי השו"ע (אורח חיים סימן תרצה ב'): חייב איניש לבסומי בפורי'א עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי: הגה ויש אומרים דאין צריך להשתפר כל כך אלא שישתה יותר מלמודו (כל בו) וישן, ומתוך שישן אינו יודע בין ארור המן לברוך מרדכי (מהרי"ל). - ששעל ידי שתיית היין מתגלה הדעת האמתית כמו שאמרו חז"ל נכנס יין יצא סוד, ואז רואים האמת לאמתו וזוכים לקיים ולא יבוש מפני המלעיגים עליו, ומגלים האמת,

[כז] הערה, המקובל האלוקי רבי מרדכי שרעבי זי"ע - אמר עליו - שהוא ראש הל"ו צדיקים נסתרים - ובזמן השואה הנוצרה גילו לכמה צדיקים מהשמים - שחכם מנחם מנשה זי"ע [עם עוד כמה צדיקים] בתפילתו המיוחדת גן על ארץ ישראל שלא יגיע לשם השואה ה". והלכו אליו רבי יהודה צדקה זי"ע (ראש ישיבת פורת יוסף) ועוד גאונים עד שהצרך להסכים - ובתנאי שלא יגלו. ומפאן רואים עד כמה גדול כוחו בשמים.

מי הוא ההמן האמתי ומי הם שלוהיו אנשי הערב רב וזה נחויץ שאם לא מגלים את ההמן ח"ו הקב"ה שולח המן חיצוני רח"ל כדגמת האירני שאמר על עצמו שהוא המן האמתי. ועוד על ידי שתית יינה של תורה שהוא הזוהר הקדוש זוכים לומר את האמת בלא מורא כדאמרו בזוהר פרשת תזריע (מ"ו ע"א): אמר לון ההוא בר נש, בקיטרא דעיטא חד אתיתון גבאי, ודאי לאו אתון אלא מאינון דדיוריהון בבי רבי שמעון בר יוחאי דלא דחלין מכלא [ביאור: אמר להם אותו האיש, בקשר של עצה אחת באתם אלי, ודאי אינכם אלא מאותם שדיורם בבית רבי שמעון בן יוחאי, שלא פוחדים מהכלו. אי בני דאתיין אבתראי יקטרגו בכו, איך מלייכו באתגלייא. [ביאור: אם בני שבאים אחרי יתקוטטו עמכם על שבזיתם אותי, איך היה דבריכם בגלוי ולא נתתם לבככם לירא מבני שהם חכמים גדולים?]] אמרו ליה אורייתא הכי הוא, דכתיב, (משלי א) בראש הומיות תקרא בפתחי שערם בעיר אמריה תאמר. ומה אי במלי דאורייתא אנן דחלי מקמך, הא נשתכח בכסופא קמי קדשא בריך הוא. ולא עוד, אלא דאורייתא בעי צחותא. [ביאור: אמרו לו, התורה כך היא, שכתוב (משלי א) בראש המיות תקרא בפתחי שערם בעיר אמריה תאמר. ומה אם בדברי תורה אנו פוחדים מפניה, הרי נמצא בבושה לפני הקדוש ברוך הוא, ולא עוד, אלא שהתורה צריכה צחות, כלומר שיהיה אדם תוכו פברו ולא יחניף לשום אדם בעולם מלדבר את אמת התורה בגלוי]. וכל לומדי הזוהר הם נמצאים בבית מדרשו של רבי שמעון בר יוחאי ומקבלים יראת שמים ולא מפחדים ברעה בעולם ואומרים את האמת, ומי שרגליו עמדו על הר סיני ולא פחדו מפני האש הגדולה [כח] גם היום מוכנים למסור נפשם על השם יתברך ותורתו.

[כח] ובזוהר בהעלתך (דף קנב) קרי לעוסקים בחכמת האמת אינון דהוו קיימי בטורא דסיני. וזה לשונו: חפימין עבדי דמלכא עלאה [החכמים שהם עבדים של מלך העליון], אינון דקיימו בטורא דסיני [אותם שעמדו על הר סיני], לא מסתפלי אלא בנשמתא, דאיהי עקרא דכלא אורייתא ממש וכו' [אינם מסתכלים אלא בנשמת התורה שהיא עיקר כל התורה ממש, כלומר שיודעים שבסיפורים וגם בגופי התורה יש פנימיות, שהם רזי התורה והכוונות שצריך לכוון בכל מצוה ומצוה], עד כאן לשונו. [ונכתב בצדו, אמר פועתיק: משמע אותם שאינם יודעים סודות התורה לא עמדו על הר סיני]. ולזמנא דאתי, זמינין לאסתפלא בנשמתא דנשמתא דאורייתא. [ולעתיד לבוא הם עתידים להסתכל ולהתבונן בנשמה של הנשמה של התורה, כי אחר תחיית המתים עתיד הקדוש ברוך הוא לדרוש תורה חדשה בסודות נעלמים, מה שאי אפשר בזמן הזה לידע מהותה].

ובגלל זה הזוה"ק מביא ומזהיר אותנו 172 פעמים בביטוי "עקב", וכמוכא בעץ חיים שבבעקבתא דמשיחא יכשלו בחלב באחוריים שהוא אסור ברת, "עקב" עקבתא דמשיחא, ועוד שדרפם לנשך בעקבו, להתרחק מן הערב רב, שאומרים על בשר חלב שהוא בשר כשר.

ובספר אור המאיר מרחיב לכאר, את פונתו של אחשורוש הרשע, (שמות מגלת אסתר) וז"ל: "משתה שבעת ימים - כלומר משתה כזה שיש להם אחיזה בז' הפכיים, ועל פן נתחכם לבל תהיה להם ארוכה למחלתם, ונתייעץ להחטיאם במאכלות אסורות ויין נסך פנודע", ע"כ. ומדוייק בלשוננו שעל מאכלות אסורות אין "ארוכה למחלתם", ה"י.

האמוראים הקדושים על ימי הגאולה, והסתרת פנים

כתב הספורנו: "אוי מי יחיה משומו קל" (במדבר כ"ד כ"ג) - כענין שאמרו חכמינו, זכרונם לברכה (בסנהדרין צ"ח ע"ב): אמרו האמוראים הקדושים: "ייתי ולא אחמיניה" - כלומר יבוא המשיח בדור שיבוא ואין אנו חפצים להמצא באתו דור, על אף שנפסיד מלראותו, וכבר פרשתי שלא היו הקדושים האלו יראים מיסורי הגוף, אלא ראו ברוח קדשם בלבול המוחות והסמיות עינים, שיהיה בעקבא דמשיחא, ולרב קדשתם ידעו, שלא יהיה בהם כח לסבל זאת, וזה שאמר הכתוב: "אוי מי יחיה משומו קל" - וי לצרה! לאלו שיחיו בדור הזה... אלו שיחיו בדור ביאת המשיח - וי להם! מפני שלא תהיה להם אף זכות להגאל רק משום כבוד השם יתברך

עוד אפשר לפרש: "מי יחיה משומו קל" על דרך שכתב הספורנו, שהוא כענין שאמרו "ייתי ולא אחמיניה" - שראו שפלות המצב של הדור האחרון, ואם כן באיזו זכות ישראל נגאלים? ועל זה מתרץ, הדין הוא דכתיב: "וסלחת לעוונתי כי רב הוא" כי גדול הוא יתברך, בשביל כבוד שמו יתברך...

וממשיך ואומר הגה"צ הרב פתיה ז"ע: ונראה לי בבאור פונתו כי בתחלה כשיצאו ישראל לקראת האלקים היו מתיצבים בתחתית ההר ואחר כך נאמר: "וירא העם ויגעו ויעמדו מרחק", כי היו יראים פן תאכלם האש הגדולה הזאת וימותו. והיה מקצת מהעם שהיו ששים ושמחים לקראת השכינה ולא רצו לזוז ממקומם הראשון לעמד מרחוק אפילו אם ימותו ממש, ועליהם הוא מה שכתוב בזהר הנזכר "אינו דקיימו בטורא דסיני", כלומר ולא נעו ועמדו מרחוק אלא עמדו בטורא דסיני מתחלה ועד סוף, ולכן הם זוכים לחכמת האמת. ואותן הנשמות אשר נעו עם העם ועמדו מרחוק, כן הם עושים גם עתה שנסים ועומדים מרחוק לחכמת האמת, מיראתם פן תאכלם האש הגדולה הזאת.

וכמו שִׁנְאָמֵר: (ישעיה פרק מח יא) "לְמַעַנִי לְמַעַנִי אַעֲשֶׂה כִּי אֵיךְ יִחַל וְכַבּוּדִי לְאַחַר לֹא אֶתֵּן".

כְּמוֹ בִּיצִיאַת מִצְרַיִם כֵּן בְּבִיאַת הַמְּשִׁיחַ, רַק זֶה שִׁירָאת ה' בְּלִבּוֹ יִזְכֶּה לְהִיּוֹת בֵּין הַזּוֹכִים

אֵיטָא בְּפִרוּשׁ הַרַב"ד דְּמַסְכַּת עֵדִיּוֹת, וּמְבַאֵר גַּם כֵּן בְּמִדְרָשׁ: גַּם לְעֵתִיד תְּהִיָּה מִכַּת חֲשָׁךְ כְּמוֹ שֶׁהָיָה בְּמִצְרַיִם, וַיְהִי אֲנָשִׁים שְׂאִינָם רְאוּיִים לְרֵאוּת בְּגִדְל הַטּוֹבָה וְגַם יוֹלִיכוּ אֶת יִשְׂרָאֵל שְׁנִית בְּמִדְבַּר הַזֶּה, וַיְהִי שֶׁם הַבְּרֹר, וּמִי שְׂאִינוּ רְאוּי - יִדְחָה חֲלִילָה. עַל כֵּן עַל כָּל אִישׁ יִשְׂרָאֵל לְחַשֵּׁב בְּנַפְשׁוֹ בְּאִיזָה מַצָּב הוּא עוֹמֵד, כִּי הֵרִי בְּאֵמֶת כָּל אֶחָד מֵלֹא הוּא בְּעוֹנוֹת וּפְשָׁעִים וְאִין אִישׁ יוֹדֵעַ אִיזוֹ תְּנוּעָה חֲשׂוּבָה יוֹתֵר לִפְנֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וְכָל אֶחָד צָרִיךְ לִירֹא, מִי יוֹדֵעַ הֵאֵם יִזְכֶּה הוּא וַיְהִי בֵּין הַהוֹלְכִין, כְּשִׁיעֲזוֹר הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וְתִהְיֶה הַגְּאוּלָּה הַשְּׁלֵמָה, וְיִלְכוּ לְקַבֵּל פְּנֵי מְשִׁיחַ צְדָקְנוּ, וְכָל הַנְּחֻמּוֹת הַמְּפָרְשׁוֹת בַּתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה וּבְדַבְרֵי חֻכְמֵינוּ, וְזִכְרוֹנָם לְבִרְכָה, תִּתְקַיְּמֵנָה, וְיִקַּבֵּל עַל עַצְמוֹ לְעִבּוֹר אֶת ה' בִּירְאָה וּלְהִרְבּוֹת בְּמִצְוֹת, וּירַחֵם עָלָיו ה', שִׁיזְכֶּה לְהִיּוֹת בֵּין הַזּוֹכִים, מֵאוֹתָן אֵלּוֹ שִׁיזְכּוּ לְקַבֵּל פְּנֵי מְשִׁיחַ צְדָקְנוּ, וְיִתְקַן הַכֹּל לְעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה שְׁלֵמָה עוֹד קִדְּם הַגְּאוּלָּה. (חד"ת תשט"ז, עמוד ק"נ).

מֹשֶׁה רַבֵּנוּ בָּא בְּגִלְגּוֹל אַחַת לְחַמְשִׁים שָׁנָה, כְּדִי שֶׁלֹּא יִטְעוּ הָעָרֶב רַב אֶת יִשְׂרָאֵל

בְּסִפְר הַקְּדוּשׁ זוֹהַר חֵי בְּרֵאשִׁית (על הזוהר בְּדף כ"ה ע"א בְּדִפִּי הַסֵּפֶר ד' צ"ו) מֵהַגְּאוּן הַקְּדוּשׁ מִקְמָאֲרָנָא זי"ע, וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: "שֶׁהָעָרֶב רַב הָיָה חֵלֶק הָרַע שֶׁל מֹשֶׁה, וּבִכְתָבֵי הָאֵר"י שַׁעַר הַפְּסוּקִים כְּתוּב, דְּמֹשֶׁה רַבֵּנוּ ע"ה אַחוּז בַּדְּעַת דְּקְדוּשָׁה וּכְנַגְדָם הָעָרֶב רַב בַּדְּעַת דְּקְלִיפָה, וְלִכְּנַ חֲשַׁב שִׁיכּוֹל לְתַקְנָם וְלְהַעֲלוֹתָם לְקְדוּשָׁה וּמֹשֶׁה רָצָה לְתַקְנָם... וּמֹשֶׁה עֲצָמוּ יָקוּם בְּכָל דּוֹר וְדוֹר וְיִתְגַּלְגַּל גַּם בְּיָמֵים אֵלּוֹ דְרָא בְּתִרְאָה בֵּין עָרֶב רַב... וְעַתָּה רֹב הַדּוֹר וְרֵאשִׁים שְׁלֵהֶם הֵם עָרֶב רַב, וּמֹשֶׁה בָּא בְּעִבּוֹר וּבְגִלְגּוֹל - אַחַת לְחַמְשִׁים שָׁנָה, שֶׁלֹּא יִטְעוּ רְאִשֵׁי עָרֶב רַב אֶת יִשְׂרָאֵל לְדַרְכֵים שׁוֹנוֹת... עַד כָּאֵן לְשׁוֹנוֹ הַקְּדוּשָׁה. (מְבַאֵר כֵּן בְּזוֹהַר הַקְּדוּשׁ פְּרִשְׁת נִשְׂא דְהֵרֵאשִׁים בְּכָל אֲתֵר וְאֲתֵר יְהִי מֵהָעָרֶב רַב וְתִמְלֵא הָאֲרִץ חֻמְס מִפְּנִיָהֶם, וְשֵׁם מֵהַזְהַר הַקְּדוּשׁ פְּרִשְׁת תִּצַּא דְּבִסּוּף הַגְּלוּת יִשְׁלֹטוּן עַל יִשְׂרָאֵל רְמָאִים וְדִינֵי שְׁקֵר וְעָרֶב רַב עַן שֵׁם).

וְעַתָּה רוב הדור עם הָרָאשִׁים שְׁלָהֶם מִהָעֶרֶב רב, וְשָׁלָא יִטְעוּ אֶת יִשְׂרָאֵל בְּדַרְכֵים מְקַלְקָלוֹת, הַזֶּהָר מִן הַיּוֹעֵצִים לְפִי דְרָכּוֹ, שֶׁתִּלְךְ בְּדֶרֶךְ הַחֲדָשָׁה לְבִזּוֹת אֶת כָּל הַתְּפִלָּה וְהַמְצוּוֹת בְּסִכְלִיּוֹת שֶׁל כְּסִיל בְּחֶשֶׁךְ הוֹלֵךְ, כְּמוֹ שֶׁעָשָׂה הַטָּיִמָּה וְהָאָרֶז, שֶׁהִטְעָה אֶת כָּל הָעוֹלָם בְּדַרְכֵים מְרוֹרוֹת פְּלִעָנָה, וְכֵן בְּכָל דּוֹר, וְלִזֶּה הַיּוֹצֵר לְהַתְּגַלְגֵּל מִשֶּׁה רַבְּנוֹ בְּכָל דּוֹר וְדוֹר כְּמוֹ מֶרֶן הָאֵר"י וְרַבֵי יִשְׂרָאֵל בְּעַל שֵׁם טוֹב וְכֵן בְּכָל דּוֹר צְדִיקִיָּא, שָׁלָא יִטְעוּ עֶרֶב רַב עִם רָאשִׁים שְׁלָהֶם אֶת יִשְׂרָאֵל וְכָל זֶה מִבְּאֵר (בְּלִקוּטֵי תוֹרָה לְהָאֵר"י ז"ל פְּרָשַׁת וְאַתְחַנּוּ) לְמַעַיֵן בְּעֵינֵים מְאִירוֹת, עַד כָּאֵן לְשׁוֹנוֹ. (זוהר ח' בְּרָאשִׁית ד' ק"ג).

אֵיטָא בְּמִדְרָשׁ תְּנַחומָא (פְּרָשַׁת בְּחֻקוֹתֵי סִימָן ג): **"רַבֵי אֶלְעָזָר אָמַר אִם אֵין עוֹשִׁין תְּשׁוּבָה מֵעַצְמוֹ, הַקֶּב"ה מַעְמִיד עֲלֵיהֶם מִלֶּךְ רַע** [כט], שְׁגִזְרוּתֵיו

[כט] תחקיר מיוחד של שופרניזו מגלה פרטים חדשים-ישנים אודות שורשי האנטישמיות האירנית. מסתבר, שאיראן היתה בעלת הברית הקרובה ביותר להיטלר בתקופת מלחמת העולם השניה, ואזרחיה ממש סגדו לצורך היהודים אדולף היטלר ימח שמו. האיראנים של אז ניסו לעשות את הכל כדי לשכנע את הנאצים להשמיד גם את היהודים שבארץ ישראל. השואה, מסתבר בכלל לא זרה לאיראנים...

התחקיר המעניין של שופרניזו, שמזכיר לנו שלא רק האירנים רצו לשלוח אותנו לאלאסקה, אלה גם "ידידנו" מהמערב (אמנם בתור "עבדים", אלא שהבעיה היתה שאלאסקה לא הסכימה שיגיעו אליה יהודים, למרות שהיה מדובר בפליטים מגרמניה הנאצית).

לא זו בלבד, אלא שמסתבר גם שעצם שינוי שמה ההיסטורי של "פרס" ל"איראן" הגיע בהשראת הנאצים ותאוריית הגזע הנאצית הידועה לשמצה. ע"פ ספרו של ההיסטוריון האמריקאי אדווין בלאק, השאה הפרסי בתקופת הנאצים, רזה שאח פאהלאבי, כל כך התלהב מתאוריית הגזע, ומעליונות הגזע הארי, שהוא ראה את הפרסים משתייכים אליו, ולכן שינה את שמה של "פרס" ל"איראן", שם שמשמעותו בפרסית אינו אלא: "הגזע הארי!"

אירן של אז היתה המוקד של כל הפעילות הנאצית במזרח התיכון. יהודי בבל נושאים עימם צלקת קשה מה"פארהוד", אותם פרעות אנטישמיות בחג השבועות 1941, שבהם טבחו הערבים ביהודי בגדאד ושללו את ממונם, בזמן נסיון ההפיכה הנאצי בעיראק. מסתבר שכל ההוראות למה שקרה באותה התקופה יצאו מאיראן, ולאחר שהמרד דוכא, נמלטו מתכנניו - לאירן.

התחקיר המקיף של שופרניזו, מגלה פרטים רבים נוספים על זהותה של אירן של היום, ומזכיר לנו שלמעשה המשטר הידידותי באירן (שחוסל ב-1979 ע"י המהפכה של חומייני, שהחזירה את אירן לשורשיה האנטישמיים) הוקם רק לאחר שהבריטים פלשו לאירן והקימו את המשטר הזה.

התחקיר גם מזכיר את שלושת דיוויזיות האס-אס הנאציות המוסלמיות של המופתי של ירושלים (שנמלט לאירן, ולאחר מכן לברלין) שנודעו לשמצה בשל מעשיהם הזוועתיים נגד

יהודים בתקופת השואה, בעיקר באיזור בוסניה. מתוך 30,000 הרוצחים המוסלמים שהיו בדיוויזיות אלה, היו יחידות שלמות של נאצים-איראניים, שגויסו בגלוי באיראן.

כפי שאפשר לראות, אכן נושא השואה כלל אינו חדש לאיראנים...

ההערצה המדהימה של האיראנים לנאצים, הביאה אותם לתלות שלטים ברחבי השווקים של טהרן, בתקופת השואה ומלחמת העולם השנייה, שבהם מצהירים מוסלמים השיעיים האנטישמיים של אירן: "בשמים א-ללה הוא אדונכם, אבל על הארץ:

אדולף היטלר (י"מ"ש). אגב, מבדיקה מהירה שביצעתי באינטרנט גיליתי ברשימת המפלגות הפאשיסטיות בעולם, שבאיראן היו 3 מפלגות נאציות (אפשר לראות את הכיתוב NAZY ליד שמותן), ששתיים מהן על פי הנאמר עדיין פעילות. **תשוו את הדגל של**

"המפלגה הנאציונל סוציאליסטית של איראן" עם הדגל של הנאצים...

ועל זה נאמר, "מה שהיה - הוא שיהיה, ומה שנעשה - הוא שיעשה" (קהלת א, ט).

מגילת אסתר מגלה לנו, ששורשי עמלק השונא ההיסטורי לעם ישראל, נמצאים דווקא בפרס. כזכור, המן העמלקי היה פרסי, וגם אחשוורוש הפרסי עפ"י חז"ל רצה לא פחות

מהמן לחסל את כל היהודים בעולם (ר' משל התל והחריץ בגמרא מגילה י"ד ע"א. כמו כן חז"ל מספרים שכשאמר לאסתר המלכה "עד חצי המלכות" הוא התכוון עד לבקשת המשך בניית בית המקדש, שהפרסים הורו

להפסיק את בנייתו באותה תקופה, משום שאחשוורוש היה מוכן לעשות הכל - חוץ מזה).

אמנם עשרת בניו של המן נתלו, אך זרעו של המן לא חוסל (וכמובן שזרע עמלק ממשיך להתקיים עד ביאת גואל צדק), וכמו ש"מבני בניו של המן למדו תורה בבני ברק" (מסכת סנהדרין

דף צ"ו ע"ב), כך גם צאצאים אחרים שלו, מן הסתם, המשיכו להתקיים. חז"ל מספרים במדרשים השונים על מגילת אסתר, שרבים מהעמלקים שבאותה תקופה הסתירו את

שנאתם ליהודים ועשו את עצמם כאוהבי היהודים (כמדומני שזה מובא בדברי חז"ל על "ורבים מעמי הארץ מתיידיים"), אך נשארו בסתר אנטישמים עוד יותר, ומן הסתם הרימו את ראשם

בהמשך הדרך.

אגב, מעניין לציין שבקובץ "ירנן יעקב" היתה בעבר התייחסות לנשיא איראן הנוכחי אחמדי-ניז'אד כאותו המן שחז"ל אומרים שעתידי לקום באחרית הימים, אם עם-ישראל

לא יעשה תשובה.

הגרעין האירני: נשיא אירן אחמדינג'אד

אלסקה אקספרס: הרעיון שנתן נשיא אירן השבוע להגלות את היהודים ל.. אלסקה אינו חדש. הוא הוצע בימי השואה ודוקא ב...ווינגטון

לזכותו של נשיא אירן יאמר שהוא אינו נוהג לשמור דברים בבטן. בנאום חגיגי שנשא במסגרת ועידה שנערכה בטהרן בחדש אוקטובר תחת הכותרת "עולם ללא ציונות" הצהיר האיש בפשטות: "את ישראל צריך למחוק מעל המפה".

אם בתחילה היה מי שחשב שמדובר בפליטת פה מביכה של פוליטיקאי טירון, בא מחמוד אחמדינג'אד והראה לכולם שהוא מתכוון בדיוק למה שאמר. בחדשים האחרונים

חוזר נשיא אירן ומשמיע שוב ושוב את הגיגיו האנטישמיים קבל עם ועולם. לדידו השואה אינה אלא מיתוס שהיהודים בדו מלבם, מדינת ישראל עתידה להשמד בנשק

גרעיני אירני במסגרת מלחמת התרבויות הקרבה ובאה בין העולם המערבי לבין האימפריה האסלאמית שיעודה הוא "לשלוט בכל פסגות ההרים של העולם" כלשונו

קְשׁוֹת כְּהֶמָן^{לב}, וּמִשְׁתַּעֲבֵד בְּהֶן, וּמִתּוֹךְ כֶּךָ עוֹשִׁין תְּשׁוּבָה, שְׁנֵאמַר (יְשַׁעְיָהוּ נט):
 "כִּי יָבֵא כְּנָהָר צַר רוּחַ ה' נוֹסְסָה בּוֹ בְּאוֹתָהּ שְׁעָה וּבָא לְצִיּוֹן גּוֹאֵל", ע"כ.
 וּבְדוּרֵינוּ אָנוּ הַעֲמִיד לָנוּ הַקֶּבֶ"ה אֶת מֶלֶךְ פָּרֶס - 'אִירָאן', יִמַח שְׁמוֹ וְזָכְרוּ
 וְרוֹצֵה לְכַלּוֹתֵינוּ. [וְשֵׁמוֹ "הֶמָן"^{לא}] כֶּךָ אָמַר לְבַד שֶׁהוּא נִכְדוֹ - וְגַם
 שְׁמוֹ בְּאִירָנִית כֶּךָ עַל כֵּן צְרִיכִים אֲנַחְנוּ לְהִתְחַזֵּק בְּיִתְרַת בְּעֵינֵי הַכְּשָׁרוֹת,
 וּלְהִזָּהֵר מִמַּאֲכָלוֹת אֲסוּרוֹת בְּכָל צַד שֶׁהוּא.

של השליט מטהרן ואילו את היהודים - יש להניח שכונתו למעטים שישרדו את האפוקליפסה האירנית המתוכננת - יש לשלוח למקום אחר. לאן בדיוק? לנשיא האירני יש שפע של הצעות מקוריות. מבחינתו את היהודים אפשר לשלוח לגרמניה, לאוסטריה, לקנדה ואולי לארה"ב. נכון לשבוע שעבר הצעתו העדכנית של הפרסי המזוקן היא לשלוח את היהודים דוקא ל...אלסקה.

[ל] ועיין מהרש"א בחידושי אגדות 'ומא' ע"א) על הפסוק כי אנכי בעלתי וגו', שכולם יחזרו בתשובה על ידי שיעמיד הקב"ה מלך כהמן ומחזירן למוטב, עיי"ש.
 [לא] בשיעור המוקלט פרשת וארא, של כבוד הרב שמעון דהן שליט"א, הוא אמר בין שאר הדברים, כשהזכיר את נשיא אירן, ששמו עולה בגימטריה כשמו של הצורך העמלקי מפרס העתיקה, המן הרשע.
 האמת היא שהיה קשה לי קצת להבין לפי איזה חשבון הגיע כבוד הרב לגימטריה הזו, אבל בס"ד נראה לי שיייתכן שהבנתי את החישוב הנכון.
 שמו של נשיא איראן, כפי שאנחנו מכירים הוא מחמוזד אהמדינג'אד. אבל מסתבר שזה לא בדיוק השם שלו...

השם של נשיא איראן נכתב כך בפרסית: محمود احمدی نژاد, האות המסומנת באדום היא האות שגורמת את הבלבול בהגיית שמו של הנשיא הפרסי. השפה הפרסית אמנם משתמשת מזה מאות שנים באלף בית הערבי, אך ההגייה של האותיות בפרסית שונה מהגייתם בערבית. הגיית האות "ח" באלף בית הערבי, נעשית על ידי הפרסים כהגיית האות ה"א. רק הגיית האות ח'א (כמו כ' רפויה) הערבית נהגית כמו בערבית (מי שהוצה פרטים נוספים להגייה הפונטית הפרסית יוכל לבדוק באינציקלופדיה). אגב, האות ڄ היא תוספת פרסית לא"ב הערבי, והיא נהגית כ-ج, כמו בצרפתית. לכן הפרסים הוגים את שמו של הנשיא האיראני בתור "מהמוזד אהמדי נז'אד".

כעת אפשר לראות ששמו הפרטי של הנשיא האירני, כפי שהאירנים הוגים אותו, כפי שהוריו קראו לו כשנולד, שונה מכפי שהוא נכתב בתקשורת.
 אם כן שמו הפרטי של הנשיא האירני הוא "מהמוזד", תשאירו את ה"מה" ההתחלתיים, ו'+ד'='י', תוסיפו את ה-מ' השניה ותקבלו 50: כלומר נ', והנה מצאתם ש"מהמוזד" הוא בדיוק המן...

אגב, קראתי לפני מספר חודשים חידוש של מישהו, לגבי השם השני של הגמד האירני: "אהמדי". למעשה השם "אהמדי נז'אד" משמעותו הוא נצר למשפחת אהמד, וזה מזכיר מאוד את שם משפחתו של המן, כמתואר במגילה: "המן בן המדתא האגגי" (אסתר ג).

שְׁמַעְתִּי מֵהֵרָג ר' אֲשֶׁר קְרוּיז שְׁלִיט"א: מַעֲשֵׂה שְׁהִיָּה אֶצֶל הַבַּיִת אַהֲרֹן
מִקְאֲרֵלִין וְצוּק"ל, שְׁאַחַד מִמְקוֹרְבָיו עָשָׂה לוֹ טוֹבָה מְסוּיָמֶת, וּמִצַּד
חַיִּיב הַפֶּרֶת הַטּוֹב, אָמַר לוֹ הַבַּיִת אַהֲרֹן - שְׂיִבְקֶשׁ מִמֶּנּוּ אֵיזָה בְּקִשָּׁה וַיִּשְׁתַּדֵּל
לְפַעוּל עֲבוּרוֹ, וְאָמַר לוֹ שְׁחַפֵּץ הוּא שֶׁהַבַּיִת אַהֲרֹן יַפְעֵל עֲבוּרוֹ - שְׁלֹא יִכְשַׁל
בְּמֵאֲכָלוֹת אֲסוּרוֹת. נֶאֱמַר הַבַּיִת אַהֲרֹן אֲנַחָה עֲמוּקָה וְאָמַר לוֹ שְׁזֵה דָבָר קָשָׁה
מִדְּאֵי לְפַעוּל עֲבוּרוֹ. וּבִקְאֻמַּת כָּל אַחַד צָרִיף לְהַתְפַּלֵּל וְלִבְכוֹת עַל זֶה, וְאִם
אֵין אָנִי לִי מִי לִין וּבִזְכוּת זֶה שֶׁל אֲכִילַת כֶּשֶׁר נִזְכָּה לְהַנְצִיל מִכָּל צָרָה חֹס
וְשָׁלוֹם וּבְמִהֲרָה נִזְכָּה לְגֵאוּלָּה שְׁלִימָה אָמוֹ.

קָרָאנוּ בְּפֶרֶשֶׁת הַשְּׁבוּעַ וַיִּקְרָא אֶל מֹשֶׁה - א' זְעִירָא, שְׁעַם כָּל גְּדוּלוֹתוֹ שֶׁל
מֹשֶׁה רַבְּנוּ ע"ה הַקְּטִין וְהַנְּמִיד עֲצָמוֹ וְלֹא הַחֲשִׁיב עֲצָמוֹ לְכָלוֹם.

וְכָתוּב בְּמִדְרַשׁ שֶׁהָרִי הַקָּב"ה אָמַר לְמֹשֶׁה רַבְּנוּ ע"ה לְכָתֹב אֵלָיךָ רִגְלִי - וְהוּא
מִדְּעַתּוֹ כָּתֹב אֵלָיךָ זְעִירָא - מִהֲדִיו שְׁנוֹתֵר שֵׁם הַקָּב"ה עַל מִצְחוֹ - וּמִזֵּה
קָרַן עוֹר פָּנָיו.

רואים מכאן שאדם שמתנהג בענוה - הענוה מרוממת אותו מעל הכל. -
וְכָתוּב בְּפֶסוּק "עֲקֹב עֲנוּה יִרְאֵת ה'", וּמְרומֶמֶת אוֹתוֹ מִפְּיֹן שֶׁהַקָּב"ה
בוֹחֵר לְהַשְׁרוֹת שְׂכִינָתוֹ עָלָיו - וְכֵן עֲבוֹדַת הַקְּרִבָּנוֹת מְבִיאָה הַשְׁרָאָה הַשְּׂכִינָה
כְּמוֹ שְׁכָתוּב בְּפֶסוּק: "אָדָם כִּי יִקְרִיב מִכֶּם קִרְבָּן לֵה'", וּפֶרֶשׁ רַבֵּינוּ הֵבֵן אִישׁ
חַי זַ"ע - מִכֶּם רֵאשִׁי תְבוֹת מְדָה כְּנֶגֶד מְדָה, שֶׁהָאָדָם צָרִיף לְדַעַת שִׂישׁ
תְּשָׁלוֹם עַל מַעֲשָׂיו וּבְהִבִּיטוֹ עַל הַקְּרִבָּן חוֹשֵׁב שְׁחֲלִילָה הִיָּה יָכוֹל לְהִיּוֹת לוֹ
כֶּף - וְעַל יְדֵי זֶה חוֹזֵר בְּתִשׁוּבָה.

כָּל עֲנִין עֲבוֹדַת הַקְּרִבָּנוֹת לְהַתְקַרֵּב לֵה' וְלָתֵת אֶת לִבָּנוּ אֵלָיו וּבְכֶף לַעֲשׂוֹת
נַחַת רוּחַ לֵה', וּבְכֶף מִתְכַּפֵּר וְנִמְנַע גְּזֵרוֹת קִשׁוֹת, וְעַתָּה שְׂאִין לָנוּ בַּיִת
הַמְקֻדָּשׁ וְאֵין הַקְּרִבָּת הַקְּרִבָּנוֹת, אָמְרוּ חַז"ל הַקְּדוּשִׁים "וּנְשַׁלְמָה פָּרִים
שְׁפִתֵינוּ" שְׁעַל יְדֵי שְׁלוֹמְדִים אֶת מַעֲשֵׂה הַקְּרִבָּנוֹת מַעֲלָה עָלָיו הַתּוֹרָה כְּאִילוֹ
הַקְּרִיבֶם בְּפוּעַל, וְעוֹד נִדְרַשׁ מֵהָאָדָם לְהַקְרִיב קִרְבָּן מִעֲצָמוֹ - כְּלוֹמַר לָתֵת
מִשְׁלוֹ, מִתּוֹכוֹ, מִרְצוֹנוֹ, לְהֵשֵׁם יִתְבָּרַךְ, וְזֶה הַקְּרִבָּן הַכִּי הַגָּדוֹל כְּאָמְרָם ז"ל
"רַחֲמָנָא לְבָא בְּעִי".

וּמוֹבָא בְּזוּהַר הַקְּדוּשׁ פֶּרֶשֶׁת נַח, שְׂאִם נַח הִיָּה מְבִיא קִרְבָּן לְפָנָי הַמְּבוּל הִיָּה
הֵשֵׁם יִתְבָּרַךְ מוֹחֵל לְכָל הַעֲבֻרוֹת וְלֹא הִיָּה מְבִיא מְבוּל לְעוֹלָם, וְאַחַר
שְׁנַח יֵצֵא מִן הַתְּבָה וְרָאָה הָעוֹלָם שְׂמֵם, עָמַד וְצַעַק רַבּוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם מִדְּתָךְ

רחום וחנון, איפה הרחמנות שלך שהחרכת ומחקת עולם גדול כזה של 10 דורות^[לב] עמד והקריב קרבנות.

אמר לו הקדוש ברוך הוא רעיא שטיא ה"ה לך להקריב קרבנות לפני המבול, ומאריך שם בגדל מעלת משה רבינו שמסר עצמו ונשמתו על כלל ישראל.

כל יום [לערך 10 פעמים ביום] אנחנו מבקשים על בנין בית המקדש שיבנה במהרה בימינו, וכל מעלת בית המקדש היא שמקריבים קרבנות וכשמם כן הוא שמתקריבים לה, וזוכים להשראת השכינה. ומעלת הקרבנות היא שאדם מקריב את לבו לה' והראיה ממנחת עני שהתורה קוראת "נפש כי תקריב מנחה לה" שהגם שנותן רק מעט סלת, אך מכיון שזה כל מה שיש לו נחשב לפני הקדוש ברוך יותר מאלף עולות של שלמה המלך ע"ה, שמקריב את לבו ודמו.

היום ז' אדר ב' יומא דהילולא של הרה"ק רבי יצחק אייזיק מקאלוב זי"ע, עבדתו בעלמא הדין היתה למעלה מדרך הטבע וכל מעשיו היו בלתי לה' לכדו.

הוא הקדוש נולד בשנת תקי"א בכפר סערענטש ונתייתם בעודו ילד כבן שמונה שנים והכרח לרעות את צאן אביו ולפרנס בזה את אמו האלמנה.

ומעשה שפעם אחת אמרו להרה"ק ר' משה ליב מסאסוב^[לט] שבעיר הונגריה מצויה נשמה גדולה מאד, והלך לשם וראה ילד שרועה את האנזים של העירה, ומודה לה' ואומר רבש"ע אני מודה לך שנתת לי את האפשרות לרעות את האנזים ושבזה אני יכול לפרנס את אמי העניה, רבש"ע אם ה"ה לך אנזים הייתי רועה אותם בחנם.

רבש"ע חבל שאני לא יודע להתפלל כמו שאר ילדי העירה, אם הייתי יודע להתפלל הייתי מתפלל, אבל רבש"ע יש משהו אחד שאני יודע

[לב] וכתוב במדרש שהשם יתברך ענה לנח, אני אמרתי לך לעשות תבה שאני מביא מבול לעולם, היית צריך לילך לצעק ולעורר את האנשים מסוף העולם ועד סופו, ה"ה לך זמן 120 שנה, ולא עשית כלום רק דפקת מסמרות ועצים, ואם באו אליך אמרת להם שאני הולך להביא מבול לעולם, וצחקו ממך, ואתה עוד שואל איפה הרחמנות שלי? [לג] בספרו של האדמו"ר מטאש שליט"א מופיע גירסה שמדובר ברבי לייב שרה'ס זי"ע.

יותר מכלם, והוא גלגולי ראש, והתחיל להתגלגל כְּדִי לַעֲשׂוֹת נַחַת רוּחַ לְרַב־שׁׁעַ עַד שֶׁנִּתְגַּלְגַּל לִידֵי שֶׁל הַרְה־ק ר' מֹשֶׁה לִיב מִסָּאֶסוֹב.

הַלֵּךְ ר' מֹשֶׁה לִיב וְנִתַּן לְאָמוֹ דִּי מַחֲיָתָה שֶׁל שָׁנָה וְלָקַח אוֹתוֹ עִמּוֹ וְגִדְלוֹ עַד שֶׁנַּעֲשֶׂה לְרַבִּי יִצְחָק אֵיזִיק מִקְאֶלּוֹב זִי"ע אָמֵן.

אַחֲרֵי הַסְּפּוּר הַזֶּה - הַלֵּךְ וְנִתְגַּדֵּל אֶצֶל רַבִּי שְׁמַעְלֶקֶע מְנִיקֶלְשְׁבוּרְג זִי"ע וְהִתְגַּדֵּל לְאֵילָנָא רַבְרָבָא.

וַיְדוּעַ הַמַּעֲשֶׂה שֶׁפַּעַם אַחַת בְּעֶרְבַּ שַׁבַּת קוֹדֶשׁ, לָקַח הַרְה־ק מִקְאֶלּוֹב זִי"ע אֶת זְקֵנֵי הַרְה־ק רַבִּי יַעֲקֹב פִּישׁ זִצ"ל בְּקַפִּיצַת הַדְּרֹךְ לְעִיר צְפַת, וְטָבְלוּ בַמְּקוֹה הָאֵרִי וְחִזְרוּ לְקְאֶלּוֹב עוֹד קוֹדֶם שַׁבַּת קוֹדֶשׁ, (עֲבוּדַת עֲבוּדָה לְהַאֲדַמוֹר מִטָּאֵשׁ שְׁלִיט"א). - זְכוּת רַבְּנּוֹ יִצְחָק אֵיזִיק בֶּן רִיזֵל וּמֹשֶׁה יַחְזַקְאֵל, וְזְכוּת כָּל הַצְּדִיקִים תַּלְמִידֵי בַּעַל שֵׁם טוֹב הַקְּדוֹשׁ יִגְן עָלֵינוּ שֶׁיִּשְׁפַּע לָנוּ שֶׁפַּע רַב יְשׁוּעוֹת וּרְפוּאוֹת לְכָל יִשְׂרָאֵל אָמֵן.

יְדוּעַ שֶׁהַדּוֹר שֶׁלָּנוּ הֵם גִּלְגוּלִים מִדּוֹר הַמְּדַבֵּר כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב בְּסֵפֶר הַגִּלְגּוּלִים שֶׁל רַבְּנּוֹ חַיִּים וַיֵּטֵאל זִי"ע, וְכִמוֹ שֶׁכְּתוּב מִתַּלְמִידֵי בַּעַל שֵׁם טוֹב שֶׁדוֹקָא בְּזְכוּת הַחַיִּילִים וְכַלּוֹמֵר הָאֲנָשִׁים הַפְּשׁוּטִים הַמְּאֲמִינִים בְּאִמוּנָה טְהוֹרָה בְּדַבְרֵי צְדִיקִים יְבוֹא מְשִׁיחַ, וְזֶה לָאוּ דוֹקָא חַיִּילִים בְּצָבָא - הֵגֵם שֶׁבִשְׂבִיל זֶה שֶׁלַּחֲתִי לְכָל הַחַיִּילִים 320,000 דִּיִּסְקִים שֵׁישׁ בְּהֵם 300 סְפָרִים בְּכָל דִּיִּסְקָן אִזּוּ בּוֹאוּ וְנִרְאָה מַה וְאֵיךְ אֲנַחְנוּ יְכוּלִים לַעֲשׂוֹת הַנַּחַת רוּחַ הַגְּדוֹל לְהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, - בּוֹאוּ וְנִרְאָה אֵיךְ קִרְבָּנוֹת אֲנַחְנוּ וְהַיְהוּדִים נִשְׁמוֹת קִטְנוֹת בְּדוֹר עֲקֵבְתָא דְמְשִׁיחָא יְכוּלִים לָתֵת לְהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא? לָתֵת מְשִׁחוֹ מַעֲצָמֵינוּ.

מַעֲשֶׂה נּוֹרָא בְּהַשְׁגָּחַה פְּרֻטִית

בְּזוֹהַר פְּרֻשַׁת מְקַץ (דף קצ"ח ע"ב): אֶתִּי בַר נֶשׁ לְאַתְדַּכְּאָה כְּמַה אֵינּוֹן דְּמִסִּיעִין לִיהַ, בִּיאוֹר: בָּא בֶּן אָדָם לְהַטְהַר, כְּמַה מְלֹאכִים מוֹכְנִים לְסִיעַ לוֹ לְהַצְלִיחַ.

כְּעֵת אֲסַפֵּר לָכֶם מַה שֶׁקָּרָה אֶצְלִי בְּיוֹם שִׁישִׁי שֶׁעֲבַר וַיְכוּלִים אַתֶּם לְלַמֵּד מִזֶּה מוֹסֵר הַשֶּׁפֶל, אֵיךְ שֶׁהַקְּב"ה מְנַהֵיג עוֹלָמוֹ בְּהַשְׁגָּחַה פְּרֻטִית.

הַכְּנֵתִי מוֹדְעָה גְדוֹלָה - וְכָל אֶחָד יְכוּל לְרְאוֹת אֶת הַמוֹדְעָה שֶׁקָּרָאנוּ קֹדֶם, בְּדֶף הָאַחֲרוֹן בְּסֵפֶר זְכוּתָא דְּבַר יוֹחָאי:

בְּיוֹם שִׁישִׁי בְּאֲמִצַּע הַתְּפִלָּה נִכְנַס לִי בְּרֹאשׁ לַעֲשׂוֹת מוֹדְעָה חֲדָשָׁה וְהַנּוֹסַח הַזֶּה אֲמַרְתִּי מִקֹּדֶם. (נִדְפַס בְּסֵפֶר בְּדַרְכֵי הַזוֹהַר בְּגַב הַפְּרִיקָה).

כָּבֵר כִּמְה יָמִים שָׁאֲנִי בְּיִסּוּרִים גְּדוּלִים מְאֹד בְּגִבִּי וּבְיָדַי הַשְּׂמְאֵלִית, וְלֹא יִכְלָתִי לִישׁוֹן מִגְדֹּל הַיִּסּוּרִים, וְכָל הַתְּרוּפּוֹת שֶׁלְקַחְתִּי לֹא עֲזָרוּ לִי בְּמָאוֹם, וְלִפְנֵי הַתְּפִלָּה חֲשַׁבְתִּי שְׂאֵחֵר הַתְּפִלָּה אֲנִי מְכַרְח לְלַכֵּת לְבֵית חוֹלִים, כִּי לֹא יִכְלָתִי כָּבֵר לְסַבֵּל אֶת הַיִּסּוּרִים הָאֵלוּ.

אָבֵל הָיִית בְּאֲמֻצֵּעַ הַתְּפִלָּה נִכְנַס לִי בַמּוֹחַ הַמוֹדְעָה הַחֲדָשָׁה הַזֹּאת, הַחֲלֻטִּיתִי שָׁאֲנִי לֹא רוּצָה לַעֲכֹב אֶת הַמוֹדְעָה אֲפִילוֹ לְרַגֵּעַ אַחַד, וְאֲנִי צָרִיךְ לְהִכִּין אֶת זֶה תַּכְףּ וּמִיד, וְלֵאחֵר שְׂאֲכִין אֶת הַמוֹדְעָה, אֵלַךְ לְבֵית הַחוֹלִים בַּע"ה.

לְאַחֵר שֶׁגִּמְרַתִּי לְהִכִּין אֶת הַמוֹדְעָה, וְלְהַדְפִּיסָהּ, וּנְתַפְרָסִם בְּעוֹלָם, כָּבֵר הָיָה חֲצוֹת הַיּוֹם, וְלֹא רְצִיתִי כָּבֵר לְלַכֵּת לְבֵית הַחוֹלִים.

טְלַפְנָתִי לְהַרְוֹפֵא ר' אֵיתָמָר בְּרִים נ"י רוֹפֵא מְמַחָה אוֹרְטוֹפִיעֵד, וְשָׂאֵלְתִי אוֹתוֹ מִתִּי הוּא יְכוֹל לְקַחַת אוֹתִי, וְעָנָה לִי שְׁבִיּוֹם רֵאשׁוֹן. אֲז נִסְעַתִּי עִם מוֹנִית לְמַקְוֶה. אֲנִי יוֹצֵא מִהַמַּקְוֶה אֲנִי מְרַגִּישׁ מִמֶּשׁ חֲלָשׁוֹת, וְלֹא הִצְלַחְתִּי לְקַבֵּל מוֹנִית, כִּיִּדוּעַ. וְלֹא יָדַעְתִּי כִּיצַד לְהַגִּיעַ הַבֵּיתָה. חֲשַׁבְתִּי לְעֻצְמִי - אוֹלִי אֲנִי אַעֲצוֹר מְכוֹנִית בְּרַחוּב.

אֲנִי רַק מְגִיעַ לְרַחוּב וְנִהַג מְכוֹנִית עוֹצֵר מַעֲצָמוֹ, וְשׂוֹאֵל אוֹתִי לְאִיפֵה אֲנִי רוּצָה לְהַגִּיעַ לְרַחוּב לְכִישׁ, סִפְרַתִּי לוֹ שָׁאֲנִי הוֹלֵךְ לְתֵת לָהֶם אֶת הַקּוֹנְטְרָסִים הַחֲדָשִׁים מִהֶסֶט 960 קוֹנְטְרָסִים 30 קוֹנְטְרָסִים בְּחִבְלֵהּ. וְאֲנִי מְסַבִּיר לָהֶם וְהָיוּ שָׁם 3 אֲנָשִׁים, לְנִהַג לֹא הָיָה זְמַן, אָבֵל בְּקִשְׁתִּי שְׁיָבוֹא לְרַגֵּעַ שָׁאֲנִי רוּצָה לְתֵת לָהֶם סִפְרִים מְאֹד יָפִים, לְאַחֵר הַשְּׂתַדְלוֹת הַנִּהַג בָּא אוֹתִי, וְנִתְתִּי לוֹ אֲדָרָא גְדוֹל וְקִטָּן, וְגַם הַקּוֹנְטְרָסִים שֶׁל 30 חוֹבְרוֹת, וְאֲנִי אוֹמֵר לוֹ זֶה זְכוֹת גְּדוֹל שֶׁתֵּת לְבֵית הַמְדָרֶשׁ, וְתִגִּיד לָהֶם שְׁכַל הַבֵּית הַמְדָרֶשׁ יִלְמְדוּ אֶת זֶה, וְיִהְיֶה לָךְ שָׁכָר כְּנֶגֶד כּוֹלָם.

הוּא עוֹנֶה אֲנִי מַחֲזִיק כִּמְה כּוֹלָלִים: אַחַד - בְּקָבֵר רַחֵל וְעוֹד אַחַד בְּרֶשֶׁב"י. (וְאוֹלִי אָמַר לִי גַם בְּמַעֲרַת הַמַּכְפֵּלָה, וְאוֹלִי גַם בְּכַתֵּל אֲנִי לֹא זוֹכֵר בְּדִיוֹק, כִּי הָיִיתִי כָּל כֶּף עֵיף וְחַלְשׁ), וְאָמַר לִי בְיּוֹם רֵאשׁוֹן אֲנִי יִתֵּן אֶת הַחוֹבְרוֹת לְכָל הַכּוֹלָלִים, וְכוֹלָם יִלְמְדוּ אֶת זֶה כָּל יוֹם כָּל הַכּוֹלָל, זֶה רַק 6-7 דְּקוֹת בְּלִבְד. נִתְתִּי לוֹ גַם אֶת הַמוֹדְעוֹת הַיְפּוֹת וְהַגְּדוּלוֹת שֶׁיִּתְּלֶה בְּכוֹלָלִים, וְגַם נִתְתִּי לוֹ אֲדָרוֹת הַחֲדָשִׁים שֶׁיִּצְאוּ לְאוֹר.

אֲז אֲמַרְתִּי בְּבֵית הַמְדָרֶשׁ רָאוּ אֵיךְ הַקָּב"ה מְנַהֵיג אֶת הָעוֹלָם, שְׁכַל מְטַרְתִּי הָיָה לְחַלֵּק הַסִּפְרִים וְלֹא לְמַנּוּעַ רַגַע אַחַד שְׂאֲפָשֵׁר לְתַקּוֹן, וְהַקָּב"ה שָׁלַח לִי אֶת הַשְּׁלִיחִים, עַל הַרַחוּב שֶׁיִּקְחוּ אוֹתִי הַבֵּיתָה, וְהֵם יִתְּנוּ לְכוֹלָל, וְאֲז

יִצְטָרְכוּ לְלַמֵּד כָּל יוֹם חֵק וְלֹא יַעֲבוֹר. וְגַם מֵה שֶׁנִּרְאָה כִּבְעֵיָה שְׂאֵי אֶפְשָׁר לְמַצּוֹא מוֹנִית, נִתְגַּלָּה כִּישׁוּעָה וְסִיעֻתָּא דְשִׁמְיָא גְדוּלָּה, וְנִתְקַיֵּם בִּי הַפְּסוּק בְּזַעִיר אֲנִפִּין: "וְעַת צָרָה הִיא לִיעֲקֹב וּמִמְנָה יוֹשַׁע" (יִרְמְיָה פָּרָק ל' ז'). כֵּן יִהְיֶה רְצוֹן שְׁנוֹשָׁע תִּכְף בְּתִשׁוּעַת עוֹלָמִים אָמֵן.

וְזֶה מֵה שֶׁכָּתוּב בְּזוֹהַר הַקְּדוּשׁ: (מוֹבָא בְּחֵק לְיִשְׂרָאֵל יוֹם שְׁלִישִׁי פְּרֻשַׁת מִקְצֵי) "אֲתִי בֵר נֵשׁ לְאַתְדַּכְיָא כַּמָּה אֲנִין דְּמִזְדַּמְנִין לִיה", הַקֶּב"ה שׁוֹלַח מְלֵאכִים לְעֲזוֹר לּו, וְכֹאמְרָם ז"ל בְּדֶרֶךְ שְׂאֵדָם רוּצָה לְלַכֵּת מוֹלִיכִין אוֹתוֹ.

כִּמוֹ כֵּן כָּל אֶחָד יְכוּל לְזַכּוֹת בְּסֻטִים שֶׁל 30 קוֹנְטְרָסִים וְלִתֵּת אוֹתָם לְבִתֵּי מְדַרְשִׁים וְלְעֲזוֹר אוֹתָם שִׁיתְחִילוּ לְלַמֵּד שְׁבַע יָדוֹת בְּיוֹם.

זֶה מְמַשׁ מַעֲשֵׂה בַעַל שָׁם. כִּי הַקֶּב"ה רַחֵם עָלַי, כִּאֲשֶׁר הוּא רָאָה עִם כַּמָּה יְסוּרִים אֲנִי עוֹבֵד, וְהִרְאָה לִי כִי הַכֹּל מִשְׁתַּלֵּם, אֵתָּה לֹא צָרִיךְ לְחַפֵּשׂ אֵת הַכּוֹלָלִים וְאֲנִי יִשְׁלַח לְךָ אֵת הַשְּׁלִיחַ וְהֵם יַעֲשׂוּ הַכֹּל לְבֵד.

זֶה מְמַשׁ לֹא לְהֶאֱמִין, אִיזָה הַשְּׁגָחָה עֲלִיוֹנָה יֵשׁ בְּזֶה שְׂאֵי אֶפְשָׁר לְתַאֲר. מִכַּאֲן רוֹאִים דְּבִדְרָךְ שְׂאֵדָם רוּצָה לְלַכֵּת מוֹלִיכִין אוֹתוֹ, וְכַעַת נִתְאַחַד כּוֹלְנוּ בְּאַהֲבָה לְכַבּוֹד קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ וְשִׁכְנִינְתִּיה לְלַמּוֹד אֵת סֵדֵר הַלִּימוּד בְּזוֹהַר הַקְּדוּשׁ הַמְּחוּלָק לְתַתְק"ס חֲלָקִים 960 וְלַחֲלָקָם בְּכֹל בֵּיתֵי כְּנֶסֶת שְׁכֵלָם יִלְמְדוּ לְטוֹבַת נַשְׁמַתָּם שֶׁל הַנְּהַרְגִים עַל קְדוּשַׁת הַשָּׁם, וְלְרַפּוּאֵת הַפְּצוּעִים וְלִישׁוּעַת הִיתוּמִים, וְעַל יְדֵי לִימוּד הַזוֹהַר הַקְּדוּשׁ נִמְשִׁיךְ אֵת נַשְׁמַת הַרְשָׁב"י לְהַצֵּלֵת דּוֹרֵינוּ, וְזִכּוֹת הַרְשָׁב"י הַקְּדוּשׁ שֶׁנִּלְמַד אֵת תּוֹרָתוֹ "יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל", יַעֲמוֹד לָנוּ שְׁלֹא יִשְׁמַע עוֹד שֶׁד וְשִׁבְר בְּאַרְצֵנוּ וְיַחֲשִׁי לְגַאֲלָנוּ בְּב"א.

הַעֲבֵרָה הַרְאִשׁוֹנָה הֵייתָה מְאֻכְלוֹת אֲסוּרוֹת שֶׁהִנְחַשׁ פִּתְהָ אֵת הוֹה לְאֻכּוֹל מוֹעֵץ הַדַּעַת, וּמִזָּה נִגְזַר מוֹתָה בְּעוֹלָם

אִמְרוּ חז"ל, בְּמַדְרַשׁ רַבָּה (אֲסַתֵּר פְּרֻשָׁה ט פִּסְקָה ב): שֶׁלְהִמֵּן הַרְשַׁע הָיָה שְׁלוֹשׁ מֵאוֹת שִׁישִׁים וְחֲמֵשׁ יוֹעֲצִים, כִּמְנַיִן יָמוֹת הַשָּׁנָה, אֲךָ כֹּל יוֹעֲצָיו הָיוּ כְּקִלְפַת הַשּׁוֹם, לְפִי עֲצוּתִיהָ הַרְעוֹת שֶׁל זֶרֶשׁ אֲשֶׁתוֹ. אִמְרָה זֶרֶשׁ לְהִמֵּן בַּעֲלָהּ: מַרְדְּכִי מִזְרַע הַיְהוּדִים הוּא וְלְהוֹרְגוֹ בְּדֶרֶךְ פְּשׁוּטָה, יִהְיֶה קֶשֶׁה לְךָ בְּיוֹתֵר, וְלִכֵּן צָרִיךְ אֵתָּה לְכוּא אֲלִיו בְּחִכְמָה מְרֻבָּה בְּיוֹתֵר, וְלַחֲפֹשׁ דֶּרֶךְ שְׂאֵף צְדִיק לֹא עֵמֵד בְּנִיסְיוֹן וּבִסְכַּנַּת כְּלִיָּה כּוֹז, מִשּׁוּם שֶׁכֹּל צְדִיק אֲשֶׁר עֵמֵד בְּסוּג שֶׁל סְכָנָה וְנִיסְיוֹן, תִּתְפַּלֵּל וּבְכָה לְהַקֶּב"ה וְנוֹשָׁע, וְאִזּוּ בְּנִקְל מַרְדְּכִי יִתְפַּלֵּל וְיִזְכִּיר אֵת אוֹתוֹ צְדִיק שְׁנִיצַל מִן הַנִּיסְיוֹן הַמְּסוּיִים, וּבִזְכוּתוֹ אֵף הוּא יִנְצַל.

כבשן האש, אם תרצה להשליכו, חנניה משאל ועזריה ניצלו, יקרא בשמם ויושיעו ויגנו עליו; לגוב האריות, אם תשליכהו, כבר דניאל ניצל; לבית האסורים, יוסף הצדיק ניצל; אם תשליכהו למדבר אבותיו, פרו ורבו במדבר; אם תעווירו את עיניו, שמשון הגיבור כבר עבר דבר זה.

לכן, צריך לחשוב דרך חדשה להכניע את מרדכי. ישבה זרש וחשבה ימים רבים ותיכננה, איך להכחיד את מרדכי, ועימו כלל עם ישראל רח"ל, ובסוף, עלה בדעתה לתלות את מרדכי על עץ - זה דבר אשר לא נעשה לאף צדיק; עמדה ונתנה עצה להמין יותר מכל יועציו, לתלות את מרדכי על עץ. צריך להבין למה דווקא "עץ"?

ואפשר לפרש כפירוש הרמב"ן כי העבירה הראשונה הייתה מאכלות אסורות שהנחש פיתה את חוה לאכול מעץ הדעת, ומזה נגזר מיתה בעולם, והגימטריה של "יעשו עץ גבוה חמשים אמה^[לד]" = 1006 - גימטריה - נו מה אני אעשה עם נחש?

לעורר את הגזירה של העון עם הנחש "עץ" הוא "עץ הדעת", שנכשלו במאכל איסור שאסר הקב"ה לאכול מעץ הדת כמו שכתוב (בראשית פרק ב' ט"ז י"ז) וַיֵּצֵא ה' אֱלֹהִים עַל הָאָדָם לְאֹמַר מְכַל עֵץ הַגֵּן אָכַל תֹּאכֵל. וּמֵעֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע לֹא תֹאכֵל מִמֶּנּוּ כִּי בְיוֹם אֲכַלְהָ מִמֶּנּוּ מוֹת תָּמוּת^[לה].

ולמה דווקא חמשים אמה?

כי מאכלות אסורות מביא את האדם להיכנס בחמשים שערי טומאה, וזה כפירה, לכפור בהקב"ה, כמו שכתוב בזוה"ק בהרבה מקומות, וכמו שגילה לנו הרמב"ם והדברי חיים זי"ע, ועוד.

והגימטריה של "עץ גבוה חמשים אמה" = 620 תרי"ג מצות ושבע מצוות דרבנן רצה לעקור על ידי שיאכיל את ישראל מאכלות

[לד] הגימטריה של "יעשו עץ גבוה חמשים אמה" = 1006 גימטריה - נו מה אני אעשה עם נחש? גימטריה - סימן טוב ומזל טוב זה לנו ולכל ישראל.

[לה] ועוד אפשר לפרש, עץ גימטריה כסף כלומר כשיש שוחד אז המן יכול להצליח ח"ו, וכבר אמרה תורה: (שמות פרק כ"ג ח') וְשֹׁחַד לֹא תִקַּח כִּי הַשֹּׁחַד יְעַוֵּר פְּקָחִים וַיְסַלֵּף דְּבָרֵי צְדִיקִים. ובוה בא המן לאחשוורוש עם שוחד ובוה רצה להפיל את ישראל עם שוחד תאוות האכילה, וזה כוונתו לתלות את מרדכי על עץ זאת אומרת לתפסו על שוחד התאוה. ובזכות שמרדכי נזהר ונשמר ממאכלות אסורות ניצל והציל את כל ישראל.

אסורות, וגם גימטריה של "חובת האדם בעולמו" ובגימטריה "נשמה טהורה" שעל ידי המאכלות אסורות יטמא את הנשמה טהורה, ולא ירגיש יותר את "חובת האדם בעולמו" ובגימטריה "רשעים" שנעשה לא רק רשע אלא רשעים שמוליד על ידי זה בנים רשעים.

ובך, בכל דור, ישנו המן וישנה זרש, אשר מחפשים הרס חדש ואחר, אשר לא היה קיים עד היום, להרוס את התורה, והקב"ה מחפש מי שיהיה הפנחס שיגלה את הסודות האלו מי הם אותו ה"המן וזרש" של הדור הזה, ובמה הם מזיקים את כל הכלל ישראל,

אך אחרית דבר, מרדכי הבין תיכף את הסוד של הסעודה של אותו רשע ומה כוונתו בזה, להאכיל את ישראל מאכלות אסורות, וכמו שכתוב בזוה"ק פרשת משפטים בסעודה של נבוכדנצר הרשע שסעודתו הייתה בשר בחלב וידע שבאכילת בשר בחלב יש כוח להחריב את בית המקדש ח"ו ומפני זה רצה שחנניא מישאל ועזריה יאכלו גם בשר וחלב, והם אכלו רק זרעונים כמו שכתוב רש"י (דניאל פרק א פסוק ה) וימן - לשון הזמנה. מפת בג - הוא שם מאכל המלך בלשון כשדים ויש פותרים פת בג לחם ואין נראה כן שהרי כתיב ויהי המלצר נושא את פת בגם ונותן להם זרעונים ואין זרעונים חליפי לחם אלא חליפי תבשיל.

ובזה פירשתי דברי התוספות דגנאי הוא לצדיק, דהנה איתא בילקוט בפ' זו בפסוק זאת החי' אשר תאכלו וז"ל. ר' ברכי' בשם ר' יצחק, אריסטון גדול עתיד הקב"ה לעשות לצדיקים לעתיד לבא, וכל מי שלא אכל נבילות וטרופות בעוה"ז יזכה לאכול ממנו הה"ד חלב נבילה כו' ואכול כו'. לפיכך משה מזהיר להם לישראל ואמר להם זאת החי' ע"כ.

ואיתא (שבת קנא:) אין חיה שולטת באדם אלא אם כן נדמה לו כבהמה, שנאמר (תלים מט, יג) נמשל כבהמות נדמו, ובהזוהר הקדוש (וישב קצא.) מפרש דמה שנדמה האדם כבהמה הוא בא, על ידי שהוא פוגם את פיו במאכלות אסורות, דעל ידי כן סר צלם מעליהם, ונדמה כבהמה, ועל כן, ולזה לאשר דניאל (דניאל א, ח) לא התגאל בפתבג המלך (זוהר משפטים קכה:) דמאכלו של אותו רשע נבוכדנצר היה בשר בחלב, ודניאל לא אכל, אזי האירו פניו בדמות ופני אדם, ועל כן ולזה (דניאל ו, כג) לא שלטו בו האריות בשעה שהשליכו אותו לגוב האריות, עיין שם בזוהר הקדוש באורך.

ובזוה"ק (פ' פנחס) כתב דעניין הדבר שנדמה לבהמה, הוא בא על ידי שפוגם את עצמו ופיו במאכלות אסורות, ועל ידי זה מסתלק ממנו הצלם

והדיוקן ולא תואר אדם לו רק כבהמה. ולזה דניאל שנשמר מפת בג המלך לא סר צלו ודיוקנו מעליו. ולזה לא שלטו בו אריותא יע"ש באורך מזה.

ובזה אפשר לפרש שאומרים בתפילת עלינו לשבח כו', לראות מהרה בתפארת עזך, להעביר גלולים מן הארץ והאלילים כרות יכרתון,

(כמבואר בזוה"ק שמאכלות אסורות הוא כמו עובד עבודה זרה) לתקן עולם במלכות ש-ד-י (ר"ת שומר דלתות ישראל) מתי יהי' כשכל בני בשר יקראו בשמך, היינו האנשים שאוכלים בשר יקראו בשמך אפ"ל בהקדם מה שכתב רבי הלל מקאלאמייע זי"ע שהאוכל מאכלות אסורות אינו יכול לומר אבינו אתה כו'.

ועיין בנועם אלימלך פרשת ויגש על הפסוק ואת יהודה כו', שהאוכל מאכלים כשרים יכול לבוא לידי רוח הקודש, ועיין נועם מגדים (דף

קט"ו על הפסוק סר צלם ודף שס"ב). ובזה יתורץ התוספות (שבת יג: יב) רבי ישמעאל

קרא והטה עיין תוספות שמקשה ומתרץ דגנאי הוא לצדיק, ולכאורה קשה מאי גנאי? אפשר לפרש, הגנאי שדווקא על ידי מאכל איסור נאבד הרוח

הקודש, וצריך ביאור? ואפשר לפרש על פי מה שכתוב בליקוטי אמרים "דאם אכל מאכל איסור הוא קשור בג' קליפות הטמאות", עיי"ש.

והגימטריה של "יעשו עץ גבוה חמשים אמה" = 1006 גם בגימטריה - "סימן טוב ומזל טוב יהא לנו ולכל ישראל" שאם יזהרו

במאכלות כשרות אז יהיה "סימן טוב ומזל טוב יהא לנו ולכל ישראל".

הקב"ה ישמח את כל עם ישראל בשמחת חג הפורים זה ונזכור מעשה המן הרשע ואיך שמרדכי הציל את עם ישראל. ליהודים הייתה אורה

ושמחה וששון ויקר.

תליית עשרת בני המן בפעם השניה - סוד הגילגול

ידוע שהמן היה מזרע עמלק (מגילת אסתר פרק ג, א): "המן בן המדתא האגגי". ואגג מלך עמלק כמבואר בשמואל (א, טו, ח: ויתפוש את אגג

מלך עמלק חי").

במסכת מגילה (דף ו' ע"א - ב'): ואמר רבי יצחק, מאי דכתיב, (תהלים קמ) "אל תתן ה' מאויי רשע, זממו אל תפק, ירמו, סלה". אמר יעקב לפני

הקדוש ברוך הוא, רבנו של עולם, אל תתן לעשו תאות לבו. "זממו אל תפק, ירמו, סלה". זו גרמומאי של אדום, שאלמלא הן יוצאין, מחריבין את

כל העולם כלו. דאמר רבי חמא בר חנינא, שלש מאות (מלכי) קטרי תאגי

אִיכָא בְּגֵרְמוּמְיָא שְׁל רומי, וְשִׁלְשׁ מְאוֹת שָׁשִׁים וְחֲמִשָּׁה מְרֻזְבְּנֵי אִיכָא (ברומי) [בְּבַבְלָא], כָּל יוֹמָא נִפְקֵי הֵינִי לְאַפֵּי הֵינִי, (והני לאפי הני), ומְקַטִּיל אוּ חָד מֵהֵנִי אוּ חָד מֵהֵנִי, וּמְטַרְדֵי לְאוּקְמֵי מְלָכָא אַחֲרֵינָא. ובביאור הגר"א שם, גורס במקום גרממיה גרמניה, ומקובל מהגר"א שהאומה הגרמנית מזרע עמלק.

נבואה במגילת אסתר - משפטי נירנברג

הצופן: אות זעירה: לאחר שעשרת בני המן נהרגו בתוך שאר אויבי היהודים, כמסופר במגילת אסתר (ח, ה-י), מבקשת אסתר מאת המלך לתלותם על עץ. וכך לשון הכתוב: ותאמר אסתר, אם על המלך טוב, ינתן גם מחר ליהודים אשר בשושן לעשות כדת (כחוק) היום, ואת עשרת בני המן יתלו על העץ. (מגילת אסתר ט, יג). - יש מקומות במגילה שנאמר בהם "המלך אחשוורוש" ויש מקומות שנאמר בהם "המלך" סתם. - חז"ל קיבלו מרבותיהם שבכל מקום שנאמר במגילה "המלך" סתם, הכוונה להקדוש ברוך הוא (כלומר, מלבד הפשט המכוון לאחשוורוש, טמון שם גם רמז להקב"ה). ובכל מקום שנאמר "המלך אחשוורוש" הכוונה לאחשוורוש ממש (ראה מדרש רבה, אסתר ג, י). לפי זה יש להבין מה פשר פנית אסתר כאן (שנאמר "המלך" סתם) למלכו של עולם - הקדוש ברוך הוא, בבקשה לתלות את עשרת בני המן. - זאת ועוד, חז"ל אומרים על המילה "מחר", "יש מחר שהוא" לאחר זמן" כמו "והיה כי ישאלך בנך מחר לאמר מה זאת" (שמות יג, יד וברש"י שם), הרי מחר לאחר זמן". כלומר, שיש מקומות שאף-על-פי שכתוב "מחר" אין הכוונה למחרת היום, אלא לאחר זמן רב (ראה מדרש תנחומא בא, יג). גם כאן יש להבין, למה התכוונה אסתר באומרה, "ינתן גם מחר ליהודים" וכו' "ואת עשרת בני המן יתלו". - ואם לא די בכך, הרי נתון נוסף. מקובל אצל חז"ל ש"את" בא ללמד על ריבוי והוספה. והנה, כאשר המגילה מונה את שמותיהם של עשרת בני המן, לא נכתבו כולם יחד במרוצה כפי שהיה ראוי שיכתב. (- פרשנדתא ודלפון ואספתא ופורתא ואדליא וכו'), אלא בתוספת המילה "ואת" בין השמות. ואכן בילקוט מעם לועז (אסתר עמוד רלז) מבואר שעשר המילים "ואת" המופיעות כאן, מרמזות על תליית עשרה נוספים! מלבד עשרת בני המן. - ומכיון ש"אסתר ברוח הקדש נאמרה" (תלמוד, מגילה ז, א) הרי בודאי שבקשת אסתר מאת מלכו של עולם, על תליה עתידית (-מחר), של עשרת בני המן נוספים, אכן תתגשם. וככתוב במגילה בתשובת המלך: ויאמר המלך להעשות כן! (ט, יד). האמנם הדבר התגשם?

בין השמות של עשרת בני המן שלוש אותיות זעירות: פרשנדתא - פרמשתא - ויזתא שלוש האותיות שז היו קטנות מן האחרות, ואיש לא ידע מדוע? - במשך דורות היו הסברים שונים לענין, אולם את ההסבר של הדור האחרון, שעונה על שתי השאלות יחד, אי אפשר היה להמציא: כשנתלו עשרת בני המן בפעם השניה, זה קרה ב-1946. - לא, זו אינה טעות. תש"ז זו השנה על פי הלוח העברי שבה הוצאו להורג עשרת בני המן בפעם השניה.

והנה, במשפטי נירנברג הועמדו לדין עשרים ושלושה פושעי מלחמה נאציים מתוכם נידונו למוות אחד עשר. - בניגוד לכל הציפיות שהנידונים למוות יוצאו להורג מול כתת ירי (בהיות משפט זה משפט צבאי), או יועלו על הכסא החשמלי (כנהוג בארצות הברית), גזר בית-הדין להוציאם להורג בתליה. - שעתיים לפני ביצוע גזר הדין, הצליח הצורך הנודע לשימצה גרינג להתאבד בכלאו. במעשהו זה גרם גרינג שאל עמוד התליה יגיעו רק עשרה מצאצאי עמלק בני דורינו. וכך, ביום כא תשרי תש"ז (16 באוקטובר 1946), פורסם בכותרות עיתוני העולם כי ניתלו עשרה פושעי מלחמה נאציים. - נמצא שבקשת אסתר על תליית עשרה נוספים מבני עמלק, בעתיד, אכן התגשמה. - אך בכך לא די. למרבה הפלא, אם נעיין במגילת אסתר הנכתבת זה אלפי שנים בצורה אחידה, בעמוד בו כתובים עשרת בני המן, נגלה לפליאתינו, כי בין אותיות שמות עשרת בני המן מצויות 3 אותיות חריגות, קטנות יותר ("אות זעירא"). - שלש האותיות יוצרות את המילה: תש"ז. שנת הוצאתם להורג של אותם עשרת פושעי המלחמה הנאציים. - הפליאה גדילה שבעתיים כאשר עיון בלוח העברי מגלה שיום הוצאתם להורג הוא יום "הושענא רבה" הידוע כ"יום חיתום הדין"! ביום זה מוציא הקדוש ברוך הוא לפועל את גזר הדין שנחתם! - כחותמת אחרונה לדברים, נצטט את פרסום סוכנות הידיעות הבינלאומית באותו היום. הדגש על העדות אודות ההוצאה להורג של יוליוס שטרייכר (עורכו של השבועון הנאצי הנודע לשימצה Der Sturmer אשר במשך 22 שנה הפיץ שנאה וארס נגד העם היהודי). יואכים פון ריבנטרופ, מי שהיה מיניסטר החוץ הגרמני, תפס את מקומו של גרינג בראש ההולכים לגרדום ועשרת אבירי הנאצים הנידונים נתלו אחד אחר השני בתוך חדר ההתעמלות השומם, שהוא באור חשמל ואשר עמד במרכז אחת החצרות של בית הסוהר העירוני בנירנברג. כל עשרת הנאצים השתדלו לקבל את מותם באומץ-לב. רובם הביעו מורת רוח.

אחדים נכנעו בצורה מבישה והאחרים ביקשו מחילה מריבון העולם.^[כ] היחיד, מכל מקום, שהסתמך על האידיאולוגיה הנאצית היה יוליוס שטרייכר צורר היהודים. התנהגותו היתה חוצפנית יותר מכל יתר הנידונים והוא צווח בקולי קולות "הייל היטלר" בעת שעלה על המדרגות לעבר הגרדומים. - כשהגיע שטרייכר פנים אל פנים אל החבל, הוא נעץ שוב את עיניו לעבר הקצינים מבנות הברית ולעבר שמונת העתונאים שייצגו את עתונות העולם. הללו ישבו בשורה אחת ליד שולחנות קטנים לאורך קיר בדיוק לפני הגרדומים. - באש שנאה שבערה בעיניו הסתכל שטרייכר אל עדי הראייה והוא זעק: "חג פורים 1946!"

לברר מקחו של צדיק: המאמר הזה נכתב לאלו שיצאו נגד הגה"צ מרן עובדיה יוסף שליט"א, שכאילו הוא לא צודק ח"ו בדבריו, לדברי

[לו] יומו האחרון של המשפט: ב-30 בספטמבר 1946 הגיעו מכוניות ממוגנות ובהן שוטרים צבאיים אמריקאים והתפרשו סביב ארמון הצדק. כל העיר היתה מוקפת ברכבים צבאיים, הדרכים היו חסומות והנכנסים לעיר נעצרו ונבדקו. - רק אלו שקבלו אישורים מיוחדים הורשו להכנס לאולם המשפט. ביום זה עמדו הנאשמים במשפט נירנברג, לקבל פסק דין מבית המשפט הצבאי הבינלאומי.

בתום מתן פסק דין שהכריז על שלושה מתוך שבעה ארגונים נאציים כארגונים פושעים, הגיעו השופטים לידי פסק דין לגבי 21 הנאשמים: - שלושה זוכו: שאכט, פון פפן ופריטשה. = שבעה נידונו למאסר לתקופות שונות: הס, רדר ופונק נדונו למאסר עולם. דוניץ נידון לעשר שנים. פון נוראת נידון לחמש עשרה שנים, פון שיראך ושפר נידונו לעשרים שנים.

נתרו אחד עשר פושעים נאציים שעמדו לקבל את עונשם במוות בתלייה. - מאחד עשר יוצא אחד. - בלילה שלפני התלייה, נשמעו קולות פטישים ומסורים מאולם ההתעמלות של הכלא.

לאסירים לא נמסר שהם עומדים למות לאחר חצות. שפר, שנידון למאסר, חשב שעורכים תיקונים, ורק אחר כך תפס למה מיועדת עבודת הנגרות הזאת.

ברבע לאחד עשרה בלילה נשמעו צעקות מסוף המסדרון. השומר הציץ לתא של גרינג, ומצא אותו בשלבי גסיסה. ממכתבים שהשאיר אחריו המתאבד נודע שהיו ברשותו גלולות ציאניד אותן החביא. גם הוא שמע את קול הקמת הגרדום, והסיק את מסקנותיו. עוד אחד מהנידונים למוות ירד מהחשבון. "כמה אופיני" אמרו האנשים ברחוב כששמעו, "הוא תפס את מרכז הבמה לעצמו לבד כמו תמיד". - **נתרו עשרה נידונים.**

סוף פושעים לתלייה: ברבע לחצות, העירו את עשרת הנידונים והגישו להם סעודה אחרונה. לאחריה, נאמר להם שהם עומדים למות, וציוו עליהם להתלבש. כולם צייתו מלבד שטרייכר, שהיה צורך להכריח אותו להתלבש. - משעה אחת בלילה, הובלו

חז"ל ומהמציאות שהיתה רואים שהנאצים לבד ידעו ואמרו שהם גלגולים מעשרת בני המן. כלומר שמעשה המגילה חזר שם, ואם כן גם סיבת הגזירה היא לכאורה מאכלות אסורות, השם ירחם.

עורו ישנים מתרדמתכם! עם ישראל זקוק להנצל מהמבול הנורא! - וזאת אפשר רק על ידי: "תיבת נח" שהוא "הזהר הקדוש"

בדברי הזוהר: והמשכילים יזהירו כזהר הרקיע. אלין אינון דקא משתדלין בזהר דא, דאקרי ספר הזהר, דאיהו בתיבת נח, דמתכנשין בה שנים מעיר, ושבע ממלכותא. ולזמנין אחד מעיר, ושנים ממשפחה. דבהון יתקיים (שמות א) כל הבן הילוד היאורה תשליכוהו. ודא אורה דספרא דא. (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא).

הרמח"ל זי"ע^[1] לא מצא עצה לבטל גזרות מעם ישראל, אלא בלמוד "הזהר הקדוש" ברצף ללא הפסק, שבכח "הזהר הקדוש" לבטל כל גזרות ולקרב הגאולה ברחמים: כמו כן, בנוסף למעלה הנפלאה של קרוב הגאולה ברחמים, מסגלים הלמוד והקריאה בספר הזהר הקדוש לבטל כל גזרות קשות ולהיות כחומה בצורה מפני כל צרה רחמנא ליצילן.

ובש"ל^ה הקדוש: "הנה מבאר מכאן שחבור הזהר היה עתיד להיות גנוז וכו' עד שייבוא הדור האחרון בסוף הימים, שאז יתגלה לתחתונים. ובזכות העוסקים יבוא משיח, כי אז תמלא הארץ דעה בסבתו אשר זה תהיה סבה קרובה לביאתו, וזה שאמר ובגינה "ושבתם איש אל אחזתו" וכו', כפי

הנידונים בסדר קבלת פסק הדין לתליה. כשהגיע תורו של שטרייכר, הוא צעק: "הייל היטלר! עכשיו אני הולך אל האלוקים. משתה פורים 1946!"
 [לז] רבינו הקדוש הרמח"ל, רבנו משה חיים לווצאטו זכר צדיק וקדוש לברכה זי"ע, בעל ה"מסלת ישרים" ועוד, תקן בישיבתו סדר למוד מיחד של גירסא בספר הזהר הקדוש במשקמות ללא הפסק כלל מעת לעת, וקבע דבר זה פתקנה הראשונה בישיבתו, וכותב על מעלת הדבר באגרת לחכמי ישראל בזה הלשון: "זאת העצה היעוצה לכל קהלות קדש להנצל מרשת זו טמונו שונאיהם, ובודאי היה להם לפקח על זאת ולא יחדלו, כי רב הדבר ועצום מאד... ועתה אל ישליכו חכמי ישראל את הדבר הזה אחרי גוס, כי אני אלמלא נתגבר חילי הייתי קובע דבר זה בכל מקום ומקום, אבל כבוד תורתכם יקח את העצה הזאת ויהיה לו לזכות, כי אין כמוה לטובה לכל ישראל, וכל אחד במקומו יכול לעשותו כי לא דבר קשה הוא כלל". - ומי לנו גדול בהרמח"ל זי"ע אשר היה בקי עצום בכל מקומי התורה ולא מצא עצה לבטל גזרות מעם ישראל אלא את העצה הזו, למוד בספר הזהר ברצף ללא הפסק, שבכח הקדשה העליונה של ספר הזהר הקדוש לבטל כל גזרות ולקרב הגאולה ברחמים. (אגרת הרמח"ל - מאורות הזוהר).

שְׂבֻזְכוֹת זֶה יִגָּאֵלוּ יִשְׂרָאֵל, כְּשֵׁם שֶׁלֹּא נִגָּאֵלוּ יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם עַד שֶׁהֲצַרְךָ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְקַדְּשֵׁם בְּדָם הַפֶּסַח וּבְדָם הַמִּילָה, כֵּן הַגָּאֲלָה הָעֵתִידִיָּה לֹא יִהְיֶה הַגָּאֲלָה עַד שֶׁיִּזְכּוּ לְתוֹסֶפֶת הַקְּדוּשָׁה הַזֹּאת, וְהוּא רִצּוֹן הָאֵל יִתְבַּרְךָ, וְאַשְׁרֵי הַזּוֹכֵה בָּהּ" (עֲשָׂרָה מֵאֲמֵרוֹת מֵאֲמֵר רֵאשׁוֹן, שְׁנֵי לוחות הַבְּרִית).

לְמִזְהִיר וּלְנִזְהָר שְׁלוֹמִים תֵּן כְּמִי נִהְרָ! הֵיִצֵּר הֶרַע יוֹדֵעַ בְּוודָאוֹת, שֶׁעַל יָדֵי לְמוּד הַזֶּהר הַקְּדוֹשׁ, הוּא נִדְחָה מִן הָעוֹלָם וּמִתְבַטֵּל שְׁלִטוֹנוֹ, וְזוֹהֵי הַמְלַחֲמָה הָאֲחֵרוֹנָה שְׁלוֹ. עַל כֵּן הוּא מֵתְאַמֵּץ לְהַחֲדִיר מִחֲשׁוֹבוֹת שֶׁל שְׁטוֹת וְהַבֵּל, הַפֶּה הָאֲמֵת מִמֶּשׁ. - עַל כֵּן זֵהִירוֹת סִכְנָה! לֹא לְפֹל בְּרֶשֶׁת הֵיִצֵּר! כְּדָאֵמַר רַבִּי שְׁמוּאֵל בַּר נַחֲמָנִי אָמַר רַבִּי יוֹנָתָן יֵצֵר הֶרַע מְסִיתוֹ לְאָדָם בְּעוֹלָם הַזֶּה וּמַעֲיֵד עָלָיו לְעוֹלָם הַבָּא, מַה יַעֲשֶׂה וְיִנָּצַל: תֵּנָּא דְבֵי רַבִּי יִשְׁמַעְאֵל אִם פָּגַע בְּךָ מְנוּל זֶה מְשַׁכְּהוּ לְבֵית הַמְדַרְשׁ, וְכוּ'... (סְפָרָה דִּף נב:).

וּבְאֹר הַחַיִּים הַקְּדוֹשׁ פְּרֻשֵׁת וַיְחִי (מט יא), כְּתַב: שִׁכְחוּ שֶׁל הַגּוֹאֵל הָעֲצוּם מְלַךְ הַמְּשִׁיחַ הוּא שְׁצַרְיָה שִׁיתְעַסְקוּ יִשְׂרָאֵל בֵּינָה שֶׁל תּוֹרָה, כְּנִנְתּוֹ, שִׁילְמְדוּ אֶת פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה שֶׁזֶה יֵינָה שֶׁל תּוֹרָה. (גם יין גִּימְטְרִיָּה "סוד"). אֲשֶׁרִי חֲלַקְכֶם שְׁזַכִּיתֶם לְסִיעַ לְמַפְעַל קְדוֹשׁ וַיְקַר הַמְזוֹרֵז וּמְקַרְבֵּי הַגָּאֲלָה כְּהַבְטַחַת מֹשֶׁה רַבְּנוֹ עָלָיו הַשְּׁלוֹם לְרֶשֶׁב"י זְכוֹתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ אֲמֵן בְּזֵהר הַקְּדוֹשׁ פְּרֻשֵׁת נְשָׂא, "בְּהַאי חַבּוּרָא דִּילָךְ דְּאִיהוּ סִפְרֵ הַזֶּהר יִפְקוֹן בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי". שְׂבֻזְכוֹת חַבּוּרָה, סִפְרֵ הַזֶּהר הַקְּדוֹשׁ, יֵצְאוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִן הַגְּלוּת בְּרַחֲמֵים לְלֹא צָרוֹת וַיִּסּוּרִים וּלְלֹא צַעַר חַבְלֵי מְשִׁיחַ!

וְגַם מְשִׁמִּים הַסְכִּימוּ לְכַד! כְּמִבְאֵר בְּסִפְרֵ תְקוּנֵי הַזֶּהר (תְּקוּן שְׁתִּיתָא בְּסוּפּוֹ), שֶׁבְשָׁעָה שְׁאֵלֵיהוּ הַנְּבִיא זְכוּר לְטוֹב נִגְלָה לְרַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי וּלְחַבְרֵיָא קְדִישָׁא שְׁעָמוּ וְלָמַד עִמָּהֶם סְתְרֵי תּוֹרָה בְּעִנְיַן תְּקוּנֵי נְשָׁמוֹת, יֵצְאָה בַּת קוֹל מְשִׁמִּים וְאָמְרָה לָהֶם "כְּמָה רַב כְּחוֹ וּקְדוּשָׁתוֹ שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי בְּעוֹלָם", וְאַחַר כֵּךְ הוֹסִיפָה וְאָמְרָה נְבוּאָה בְּזוֹ הַלְשׁוֹן, "וְכִמָּה בְּנֵי נְשָׂא לְתַתָּא יִתְפַּרְנְסוּן מֵהַאי חַבּוּרָא דִּילָךְ כִּד יִתְגַּלוּ לְתַתָּא בְּדָרָא בְּתַרְאָה בְּסוּף יוֹמֵיָא, וּבְגִינֵיהּ, "וּקְרַאתֶם דְּרוּר בְּאַרְץ". וּבְלִשׁוֹן הַקְּדוֹשׁ: כְּמָה בְּנֵי אָדָם לְמַטָּה יִתְפַּרְנְסוּן מִזֶּה הַחַבּוּר שֶׁלָּךְ כְּאִשֶׁר יִתְגַּלֶּה לְמַטָּה בְּדוּר הָאֲחֵרוֹן בְּסוּף הַיָּמִים, וּבְזְכוּתוֹ יִתְקִים הַפְּסוּק "וּקְרַאתֶם דְּרוּר בְּאַרְץ" - הַמְרַמֵּז עַל הַגָּאֲלָה הַשְּׁלֵמָה.

וּבְזְכוּת לוֹמְדֵי הַזֶּהר הַקְּדוֹשׁ יִתְקִים בְּנוֹ הַכְּתוּב: (שְׁמוֹת פָּרָק טו פ' טז-יח) תִּפְּל עֲלֵיהֶם אִימָתָה וּפְחַד בְּגִדְל זְרוּעָה יִדְמוּ כְּאִבְן עַד יַעֲבֹר עִמָּךְ ה' עַד

יַעֲבֹר עִם זֹו קִנְיַת, תִּבְאָמוּ וְתִטְעֲמוּ בְּהַר נַחֲלָתְךָ מִכּוֹן לְשִׁבְתְּךָ פְּעֻלַּת ה' מִקְדָּשׁ
אֶד-נִי כּוֹנְנִי יָדֶיךָ, ה' יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד, בּב"א.



<p>הדילקת גרנות 17:27 יציאת הישבות 18:19 רדת - 19:01 צדקה 01-03 חדר הויכוח מנחת יצחק</p>	<p>ה' אדר ב' ה'תשע"א פרשת ויקרא גליון מס' 209</p>	<p>בסייד תורת אברהם עלון שבועי לתושבי נצרת עלילת</p>
--	--	---

לעיני מורד גואון וגורול חרב אברהם אלנה בחגוייז שלמה זלטן כחנא שפירא חכתו זקוקיל ת.ג.צ.ב.ח.

צדיק בא לעיר

הציבור הקדוש - גברים, נשים ובני נוער מוזמן לעצרת התעוררות מרכזית לקראת ימי הפורים ביום ו' אדר - הילולת משה רבינו ע"ה, שתתקיים אי"ה בהיכל בית מדרשינו ביום ראשון הקרוב אדר ב' (13 במרץ למניינם) החל משעה 18:30 בהשתתפות כבוד רב העיר, תלמידי חכמים, רבנים ואישי ציבור נכבדים, ובמעמד אורח הכבוד כ"ק האדמו"ר מהאלמין הרב הצדיק שלום יהודה גראס שליט"א - מייסד מפעל הזוהר העולמי ומחבר ספרים רבים - אשר ידרוש ויאציל מברכתו על באי העצרת. תנו כבוד לתורה! יחולק שי לכל המשתתפים.

עָרְוֵי מַעַם הַשָּׁם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר

"זְכוּתָא דְבַר יוֹחָאי"

מִבְּעַע "יַחַד כָּל יִשְׂרָאֵל"

הַקְדָּמָה לְסֵפֶר הַזֶּה הַמְחַלֵּק ל-תַּקִּים
תַּלְמִידים

מִכִּי אֲדַמְרֵר מִהַאֲלָמִין שְׁלִיטָא

הַזְבָּחָה שְׁלִישִׁית. חֲדוּשׁ אֲדָר א' תשע"א

"לך כנום את כל היהודים"

הציבור הקדוש - גברים, נשים ובני נוער - מוזמן
לעצרת התעוררות מרכזית
לקראת ימי הפורים
ביום ו' אדר - הילולת משה רבינו ע"ה

שתתקיים אי"ה, **בהיכל בית מדרשינו,**
ביום ראשון הקרוב, ו' אדר ב' (13 במרץ למניינם),
החל מן השעה 18:30

בהשתתפות כבוד רב העיר, תלמידי חכמים, רבנים ואישי ציבור נכבדים
ובמעמד אורח הכבוד

כ"ק האדמו"ר מהאלמין
הרב הצדיק שלום יהודה גראס שליט"א
מייסד מפעל הזוהר העולמי ומחבר ספרים רבים
אשר ידרוש ויאציל מברכתו על באי העצרת

תנו כבוד לתורה!
* כיבוד קל * שי לכל המשתתפים * עזרת נשים פתוחה

לרפואת הבחור החשוב
דיויד חיים בן יהודית הי"ו בתוך שאר תולדי עמו ישראל